

Tìm Lại Niềm Tin

Contents

Tìm Lại Niềm Tin	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	18
8. Chương 8	19
9. Chương 9	22
10. Chương 10	24
11. Chương 11	27
12. Chương 12	30
13. Chương 13	31
14. Chương 14	33
15. Chương 15	36
16. Chương 16	39
17. Chương 17	41
18. Chương 18	44
19. Chương 19	47
20. Chương 20	50
21. Chương 21	52
22. Chương 22	54
23. Chương 23	57
24. Chương 24	59
25. Chương 25	63
26. Chương 26	65
27. Chương 27	68
28. Chương 28	71
29. Chương 29	74
30. Chương 30	76
31. Chương 31	79
32. Chương 32	81
33. Chương 33	84
34. Chương 34	86
35. Chương 35	88
36. Chương 36	89
37. Chương 37	92
38. Chương 38	94
39. Chương 39	96
40. Chương 40	98
41. Chương 41	100

42. Chương 42	102
43. Chương 43	104
44. Chương 44	106
45. Chương 45	108
46. Chương 46	111

Tìm Lại Niềm Tin

Giới thiệu

Vì lý do bất đắc dĩ, mà Minh Tùng - một bác sĩ tâm lý phải giả GAY để được ở bên cạnh Kiều Thư

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tim-lai-niem-tin>

1. Chương 1

Ngày Kiều Thư ra viện, Minh Tùng cũng theo cô về nhà. Hai người vừa về đến cửa, thì đã thấy Văn Quốc đang đứng đợi. Nhìn thấy Kiều Thư, anh ta có vẻ hơi ngượng ngùng, dập tắt điếu thuốc lá còn đang dở. Kiều Thư không tỏ thái độ gì, vẻ mặt bình thản, mở cửa và nói :

- Vào nhà đi.

Văn Quốc theo Minh Tùng và Kiều Thư vào, anh ta ngồi ở ghế sa lông, Kiều Thư đi vào bếp đặt chút nước pha trà. Cô mang bình trà ấm ra phòng khách, còn Minh Tùng vẫn ngồi lại đó. Anh biết, đây không phải việc mình có thể can thiệp.

Kiều Thư ngồi đối diện Văn Quốc, vừa rót trà vừa nghe anh ta nói :

- Thật xin lỗi...hôm đó tôi không tìm được bản thân.

- Dù sao tôi mới là người có lỗi, nói đi nói lại, là do tôi mà anh mất đi tình yêu của mình.

Văn Quốc hơi cúi đầu, anh ta rất hận Kiều Thư khiến anh ta và Kiều Như lâm vào bước đường này, nhưng anh ta cũng hiểu...Kiều Thư là thật lòng xin lỗi, cô cũng đã dằn vặt và hối hận đủ, không cần anh ta dày vò thêm nữa. Văn Quốc nói :

- Chuyện đã qua, cũng không thể níu kéo lại, có lẽ chúng tôi thật sự không có duyên phận. Trách móc ai thì cũng vậy, đúng như Kiều Như nói, lý do đã không còn là trọng điểm, mà quan trọng, là không thể quay lại được nữa. Dù như thế nào, cô ấy cũng đã nhìn thấy chúng ta lên giường cùng nhau. Đó mới là sự thật.

Nói rồi Văn Quốc đứng lên, định bước ra về, anh ta vừa xoay người, thì Kiều Thư từ phía sau lên tiếng :

- Còn một chuyện...dù rằng giờ cũng không còn ý nghĩa, nhưng vẫn là nên nói với anh. Tuy chúng ta ở trên giường dẫu dưng...nhưng thực chất, giữa tôi và anh...chưa đi đến bước cuối cùng.

Văn Quốc không nhìn lại, anh ta khẽ cười và nói :

- Cô cho rằng giữa hai chúng ta đi đến bước nào, tôi lại không biết hay sao ? Chỉ có điều, bây giờ...với cô ấy đó cũng không phải trọng điểm...quan trọng là...trái tim cô ấy đã không ở nơi này nữa.

Sau đó Văn Quốc bước liền một mạch ra tới thang máy, cũng không quay nhìn lại. Còn Kiều Thư thì dựa lưng vào ghế, khuôn mặt xinh đẹp mệt mỏi và khó chịu. Chẳng tha, Văn Quốc cứ trách móc cô, cứ thù hận cô, có lẽ cô còn thoải mái, chứ như bây giờ...đúng là khó chịu không biết nên nói như thế nào!

Kiều Thư khẽ thở dài, thì nghe thấy giọng nói của Minh Tùng :

- Ra ngoài mua chút đồ ăn đi.

Kiều Thư vẫn nhắm mắt trả lời :

- Tôi hơi mệt, cũng không hay nấu ăn. Anh tự lo phần ăn uống đi. Khi nào muốn tôi sẽ ăn.

Minh Tùng nhún vai, anh rót một ly trà, uống xong mới mở cửa đi ra ngoài. Lòng vòng một chút, thấy siêu thị nhỏ, anh ghé vào chọn chút thực phẩm tươi sống, vài gói mì, vài lon bia và một ít snack. Anh cũng chọn mua vài đĩa phim hay, đủ loại. Sau đó anh quay về, mang chất đầy vào tủ lạnh trong ánh nhìn ngạc nhiên của Kiều Thư. Thấy cô chăm chú nhìn mình, Minh Tùng bất đắc dĩ trả lời :

- Tôi không quen ăn bên ngoài, rất dễ đau bụng, hơn nữa cũng không đi làm, ở nhà nấu nướng một chút đợi cô về cũng không sao.

Cô vừa gật đầu, vừa nhớ lại cái tủ lạnh của mình khoảng năm phút trước chỉ có vài chai nước, mấy hộp sữa, và ba quả trứng, lại càng khó ổn định khi thấy Minh Tùng thành thực nấu ăn... Nhìn trước ngó sau anh chàng này đều như một công tử nhà giàu được nuông chiều từ nhỏ, dùng bao nhiêu sức lực mà suy nghĩ, cũng không dám nghĩ đến anh ta biết nấu ăn, những ngón tay trắng nõn và thon dài kia, chắc chỉ nên dùng để chơi piano thôi, chứ sao lại để vào bếp được ? Thấy Kiều Thư vẫn đứng ngây ra nhìn mình, thì Minh Tùng hơi háng giọng :

- Cô không nghĩ lại giúp tôi một chút à ?

Kiều Thư gật gật, nhưng thực ra cô đâu biết nấu nướng gì, nên chỉ có thể giúp anh rửa rau mà thôi. Vừa rửa từng cọng rau cải, cô vừa hỏi :

- Minh Tùng, nhà anh có mấy anh em ?

- Tôi còn một người anh em nữa, giống tôi như đúc.

- Sinh đôi sao ?

- Phải. Nhưng cậu ta yêu phụ nữ.

Nói rồi khuôn mặt hoàn hảo của Minh Tùng quay sang nhìn Kiều Thư và từ đôi môi mọng đỏ xuất ra một nụ cười hiền lành khiến Kiều Thư nghiêng ngả... Cô luống cuống nhìn vào chậu rau, chăm chú hết mức để làm công việc của mình.

Lúc sau trên bàn ăn là một đĩa sườn xào chua ngọt, cá sốt cà chua, một đĩa rau sống, và một bát canh cải thịt băm, nhìn rất bắt mắt và giàu dinh dưỡng, khiến cái dạ dày của Kiều Thư lục đục biểu tình. Cô nhanh chóng sắp bát đĩa và ngồi vào bàn ăn. Minh Tùng nhìn Kiều Thư vội vàng như bị bỏ đói mấy hôm, thì khẽ cười, chẳng phải người ta nói tình yêu thì cần đi qua cái dạ dày sao...cứ nắm bắt được khẩu vị là ổn rồi. . Sau đó anh cũng ngồi vào, ăn từ tốn và gấp thức ăn cho Kiều Thư, cô cũng không từ chối, ngon lành chiến đấu, chẳng cần giữ gìn hình tượng. Minh Tùng khẽ lắc đầu, người con gái ăn uống theo phong cách này, đúng là lần đầu anh gặp... Haizzz

Mấy cô người mẫu, diễn viên quen anh, toàn nhỏ nhẹ, dịu dàng mà ăn, nhắc mới nhớ... Ngoại trừ mấy người thân, Kiều Thư là người đầu tiên được ăn đồ anh nấu thì phải...

- Anh có thể nấu cơm mỗi ngày, coi như là tiền nhà được không ?

Vừa ăn Kiều Thư vừa nhìn lên hỏi. Minh Tùng vẫn bình thản nói :

- Sao lúc đầu không thấy cô nói tới tiền nhà ?

- Đây là vì chưa biết tài năng, giờ biết rồi thì phải triệt để mà khai thác chứ.

Kiều Thư nhanh nhẹn nói :

- Nếu anh có thể dọn dẹp nhà cửa nữa, thì tôi sẽ trả tiền công việc bán thời gian cho anh. Không phải anh cũng đang thất nghiệp sao ? Tiền ăn tôi chi, anh chỉ việc đi chợ về nấu, dọn dẹp nhà cửa tôi cũng trả tiền. Ok không ?

Khuôn mặt đẹp trai dần méo mó...mẹ ơi, con xin lỗi...không ở nhà làm đại thiếu gia, lại ở đây làm osin cho người ta...Jacky Thiên Hoàng, thù này tôi nhất định trả gấp đôi, gấp ba... Trong lòng Minh Tùng gào thét khóc lóc thảm thương, nhưng ngoài mặt thì vẫn phải duy trì nụ cười thường trực...vì nghiệp lớn, anh không thể không hi sinh...bệnh viện của anh còn cần nhiều tiền, mà lại không thể rút từ gia đình, hơn nữa...còn rất cần người...mà người này, chỉ nhờ vào Jacky Thiên Hoàng mới có thể lôi kéo về mà thôi.

Minh Tùng khẽ thở dài rồi nói :

- Được thôi, dù sao cũng thất nghiệp.

- Quyết định thế nhé.

Anh nhún vai từ chối cho ý kiến. Đang vậy thì điện thoại của Minh Tùng đổ chuông. Hơi nhú mồm, Minh Tùng bắt máy :

- Có việc gì ?

-

- Không giải quyết được ?

- ...

- Được tôi đã biết.

Minh Tùng hơi đảo mắt...được rồi, thời cơ đã đến. Anh ấn một dãy số, khi điện thoại nối thông, anh nhanh chóng vào đề :

- Bệnh viện có vấn đề, tôi cần cậu đưa Minh Hải về giải quyết. Ở đây tiến triển thuận lợi, nếu Minh Hải không có mặt, tôi lập tức quay về.

Sau đó cúp máy luôn mà không cần suy nghĩ, Jacky ơi Jacky, lần này cậu phải nhắm tâm mà ép Minh Hải rồi...haha... Để xem cậu còn ủng hộ vào công ty thời trang của Minh Hải nổi không.

Anh vui vẻ hẳn ra, tự nhiên thấy hi sinh thật xứng đáng.

- Có chuyện vui sao ?

- Không có gì, nhớ trả tiền parttime cho tôi.

Kiều Thư gật đầu, nhưng lại tiếp :

- Anh phải rửa bát nhé.

Minh Tùng rất phong độ mà gật đầu :

- Không vấn đề gì.

Hôm sau Kiều Thư đi làm, gặp mặt Thái Khang ở công ty cô cũng không nói năng gì. Thái Khang biết cô vẫn bực vì anh ta cố tình để Kiều Như nhìn thấy chuyện cô và Văn Quốc, nên cũng hiểu chuyện mà tránh xa. Thái Khang quá biết tính Kiều Thư, một khi cô đã không thích, thì tất cả đều không cần thiết, cũng không cần nể mặt ai. Kiều Thư làm đến hết giờ, đi ngang phòng Thái Khang, cô hơi dừng lại nói :

- Để mắt đến mẹ cho tốt, đừng khiến em tức giận.

Thái Khang cũng chỉ im lặng, anh ta biết trong nhà này, Kiều Thư chỉ lo ẹ mà thôi, còn hai bố con anh ta, chẳng có một kilogam nào trong mắt Kiều Thư cả. Anh ta thở dài, dù sao trước mặt cô em gái này, anh ta cũng thật lép vế, và không có tài cán gì.

Về đến nhà, Kiều Thư mệt mỏi tháo giày cao gót, quăng túi vào ghế sa long. Bỗng nghe thấy thanh âm trầm thấp vang lên :

- Không nên quăng đồ đạc như vậy, sẽ rất vất vả cho người dọn dẹp. Hôm nay cô không ăn sáng ? Từ sau tôi sẽ gọi cô dậy sớm một chút, tôi chuẩn bị đồ ăn sáng cho cô.

Kiều Thư nhìn Minh Tùng một lúc, rồi lại ngả người lên ghế, thân hình mảnh mai mềm mại xụi lơ vì mệt mỏi, không những sáng nay không ăn, mà trưa nay vì không có khẩu vị, nên cô cũng nhịn luôn cho rồi. Cô nhắm mắt lại, muốn chợp mắt một chút. Minh Tùng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Kiều Thư mệt mỏi, nước da nâu tái nhợt không có sức sống. Kiều Thư ngủ mà đôi lông mày luôn nhíu lại, anh khẽ chau mày...cô gái này, cứ nghĩ là rất tự lập, nhưng thật ra vẫn không hề biết chăm sóc bản thân mình chút nào. Minh Tùng vào phòng, lấy một chiếc chăn mỏng, đắp lên người cho Kiều Thư, hơi đặt tay vào cặp lông mày xinh đẹp, mà không có cách khiến chúng giãn ra như bình thường thì bỗng nhiên thấy thật khó chịu. Anh nhanh chóng quay vào bếp nấu cơm tối. Cũng đã 6h, anh lay gọi Kiều Thư :

- Dậy thôi, đã ngủ hai tiếng rồi.

Mi mắt khẽ động, Kiều Thư mơ màng nhìn người đàn ông có khuôn mặt hoàn hảo đang phóng đại trước mắt. Đôi mắt nâu đen bí ẩn, đôi lông mày kiếm nam tính, da trắng, mũi cao thẳng, đôi môi đỏ mọng gợi cảm :

- Anh...là...ai ???

2. Chương 2

Minh Tùng giật mình, nhìn sâu vào đôi mắt đen đang không rõ chuyện gì của Kiều Thư, lấy tay búng mạnh vào vầng trán xinh đẹp của cô, khiến Kiều Thư giật nảy mình, kêu lên á....

- Tỉnh chưa ?

Kiều Thư nhìn Minh Tùng gật gật đầu. Anh đứng lên, dáng người 1m82 của anh cao lớn, bao trùm lên Kiều Thư bé nhỏ đang ngồi ở ghế. Anh quay bước đi vào bếp, cô mới từ từ đứng dậy, ngược nhìn tấm lưng anh...vì sao lại có cảm giác muốn chạm vào một chút... Kiều Thư hơi với tay ra, bất ngờ Minh Tùng quay người lại, hơi nhíu mày, anh hỏi :

- Vẫn chưa tỉnh ?

Nhanh chóng rút tay về, cô vươn vai lên nói :

- Đói quá hoa cả mắt.

- Trưa nay không ăn ?

- Ừm, nhanh đi ăn, nếu không tôi xiu ra đây bây giờ.

Sau đó hai người im lặng nhanh chóng ngồi vào bàn, ăn xong Kiều Thư đi tắm, Minh Tùng rửa bát, dọn dẹp nhà... Haizzz cô thật hài lòng với người giúp việc như Minh Tùng nhé, rất gọn gàng, sạch sẽ, lại không làm phiền cuộc sống của cô, nấu ăn thì đặc biệt ngon miệng. Vừa sấy tóc xong, thì Minh Tùng gõ cửa phòng :

- Anh vào đi.

Minh Tùng bước vào, mùi sữa tắm dịu dàng bao trùm khắp căn phòng khiến anh dễ chịu. Anh phát hiện, Kiều Thư không khi nào dùng nước hoa, nhưng sữa tắm và dầu gội của cô rất đặc biệt, lưu lại mùi hương rất lâu, cũng rất dễ chịu. Anh nhìn cô trong bộ đồ ngủ thoải mái bằng lụa hồng, hơi háng giọng :

- Ra ngoài cùng tôi một chút đi, tôi muốn mua ít đồ, cô chọn giúp tôi.

Sau đó anh nhanh chóng ra khỏi phòng, không để Kiều Thư kịp nói gì, cô gái này, nghĩ anh thật sự mất cảm giác với người khác phái hay sao chứ. Làm sao không rung động được khi thấy một cô gái nhỏ bé trong bộ

đồ ngủ đáng yêu như vậy được chứ, đáng vẽ Kiều Thư thật giống một học sinh nhỏ bé, nhưng lại thu hút với đôi mắt không quan tâm điều gì, nước da nâu khỏe khoắn, nhưng cổ tay cô rất mỏng manh, chỉ sợ có chạm vào cũng không dám dùng sức...mà nếu mái tóc kia dài ra, thì nhìn cô sẽ như thế nào nhỉ...

Minh Tùng khẽ lắc đầu, anh trở về phòng mình ở đối diện phòng Kiều Như để thay đồ. Căn phòng này, không thể bằng một góc phòng của anh, nhưng được cái rất thoải mái và sạch sẽ... Một người luôn ở biệt thự như anh, phải ở chung cư, dù là chung cư cao cấp thì cũng đã cố gắng rất nhiều...haizzz chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là xong rồi. Minh Tùng ra đến ngoài, cũng vừa lúc Kiều Thư chuẩn bị xong, cô mặc chiếc quần Jeans đen bó sát, một chiếc áo len cao cổ màu trắng, bên ngoài khoác chiếc áo gió màu rêu phong cách dài tới đùi, rồi đi đôi bốt cùng màu áo, cao tới đầu gối. Trên đầu đội chiếc mũ len tinh nghịch, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, đáng yêu. Thấy Minh Tùng nhìn mình không chớp mắt, cô nhún vai :

- Đi thôi, sao còn đứng đó. Anh biết lái xe chứ ?

Minh Tùng gật đầu...cô gái này, trong cái nhu hòa lại xen cái mạnh mẽ, trong cái yếu điệu, lại chứa cái độc lập, thật khiến anh không muốn dời mắt. Hai người xuống nhà để xe, Kiều Thư lên ghế phụ, bật điều hòa, rồi Minh Tùng lái xe về phía Thiên Minh. Kiều Thư thật không muốn tới tòa nhà Thiên Minh chút nào, cô sợ sẽ chạm mặt Kiều Như ở đó, nhưng giờ là buổi tối, chắc cũng không gặp đâu, hơn nữa cô chỉ là đi mua đồ, không đến nỗi may mắn như vậy được...mà anh chàng này đúng là công tử đi, đã thất nghiệp lại bị đuổi khỏi nhà rồi mà vẫn dùng đồ của Thiên Minh...

Đến nơi, hai người gửi xe rồi cùng đi vào, tới gian hàng đồ mùa đông, Kiều Thư chọn cho Minh Tùng một vài thứ vừa người rồi nói anh ôm vào phòng thử. Cứ mỗi khi anh bước ra là lại khiến người khác giật mình...sao có người...mặc gì cũng vừa vặn, phù hợp và thu hút thế không biết, nếu để anh chàng người mẫu nam nào nhìn thấy, chắc cũng phải ghen tức mà bỏ nghề mất ấy chứ. Cuối cùng họ thu gom được không biết bao nhiêu là sản phẩm. Kiều Thư muốn xem anh tính tiền như thế nào thì lại thấy gương mặt đẹp trai của Minh Tùng thản nhiên :

- Cô trả tiền đi.

Cứ nghĩ mình nghe nhầm thì lại thấy anh nói :

- Tiền parttime của tôi, cô trả tiền đi.

Trời, có ai đi làm bán thời gian mà được trả tiền ngang ngửa với chỗ quần áo đắt tiền và đẳng cấp này không đây ? Tuy ngạc nhiên nhưng Kiều Thư cũng miễn cưỡng lấy thẻ của mình ra, đưa cho nhân viên bán hàng quét thẻ, rồi đưa địa chỉ để lúc nữa họ giao hàng... Haizzzz đây là một vụ đầu tư không có lãi, đi mất mấy năm tiền lương của cô rồi, tuy anh ta phục vụ rất tốt, cô rất hài lòng, nhưng vẫn không thể để thua lỗ như vậy. Kiều Thư trừng đôi mắt đẹp mà nói :

- Chỗ tiền ấy đủ trả lương anh vài năm đấy. Đây là tôi cho anh ứng trước, từ giờ phải vất kiệt sức lao động mà làm, nếu không làm đủ 5 năm thì sau này phải trả lại cho tôi, nghe rõ chưa.

Minh Tùng khẽ gật đầu, buồn cười với biểu cảm của cô, anh cũng tự tính, chỉ 5 năm thôi ư...cô gái này trả lương cho anh cũng thật là quá cao đi.

Vừa tính tiền xong, Minh Tiệp và Kiều Thư quay ra, thì ngay lập tức nhìn thấy Kiều Như cùng một vài người đi gần về phía mình, nhìn cô ấy có vẻ như đang kiểm tra và bàn giao công việc, thấy Kiều Như sắp tới gần, Kiều Thư bỗng luống cuống tay chân, ước gì có chỗ nào đó để trốn được thì thật là tốt. Đang bối rối không biết làm sao, thì Minh Tùng chợt như một bức tường kiên cố che chắn trước mặt cô, anh ôm cô vào, đáng người cao lớn che khuất thân hình nhỏ nhắn của cô. Kiều Thư mềm nhũn người, giấu mặt vào bờ vai anh để trốn tránh, khi Kiều Như đi qua rồi, cô vẫn chưa hoàn toàn ổn định lại, nhịp tim tăng nhanh chưa có chiều hướng giảm. Minh Tùng thầm nghĩ, cô gái này luôn cho rằng mình mạnh mẽ, nhưng thực chất lại thật yếu đuối, cũng rất đáng lo, biểu hiện này...không biết chừng lại thật yêu Kiều Như ấy chứ. Anh buông Kiều Thư ra, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, đáng yêu, như một cô bé vừa bị dọa sợ, anh khẽ lắc đầu, gõ vào trán cô, khiến Kiều Như giật mình. Nhưng chưa kịp hoàn hồn, thì một tốp vài cô gái đi lại gần chào hỏi :

- Giám đốc Kiều Thư...đây là bạn trai chị sao ?

- Thật đẹp trai nhá.

- Khi nào chị tổ chức đây ?

- Hôm nay mới biết nhé, chị giấu kĩ quá, anh ấy đẹp trai thế này, bảo sao bao nhiêu người theo đuổi mà không được.

- Chị thật có mắt nhìn người nha, hai người rất đẹp đôi.

Kiều Thư lại thêm một trận choáng váng, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng vì xấu hổ, cô giả bộ nghiêm mặt nói :

- Các cô rảnh nhỉ, ngày mai làm cho tôi hai bản kế hoạch của chương trình sắp tới nhớ chưa.

Sau đó xoay người bước nhanh ra phía cửa, còn để lại Minh Tùng tự giải vây. Anh cũng nở nụ cười rất lịch sự, làm chao đảo mấy cô nhân viên. Sau đó ôm vài túi đồ nhỏ bước theo Kiều Thư.

Về đến nhà, cô nhanh chóng vào phòng thay quần áo và lên giường trùm chăn. Minh Tiệp thay đồ, pha hai ly sữa sau đó gõ cửa phòng Kiều Thư.

- Anh vào đi.

- Cô không khóa cửa phòng sao ?

- Tôi không quen.

- Có thêm tôi ở trong nhà mà cũng không cần khóa hả ?

- Anh thì sao, cũng đâu có hứng thú gì mà lo.

Nghe được câu này Minh Tùng quả thật là muốn gõ đầu cô nàng vài cái, nhìn anh đàn ông đích thực như thế này mà cho rằng anh không hứng thú với phụ nữ thật sao? Anh trừng mắt nói :

- Đâu phải chỉ mỗi chuyện nam nữ, cô không sợ nửa đêm tôi sang giết người cướp của hả ?

Kiều Thư nghĩ nghĩ một chút, rồi khuôn mặt ngây thơ nói :

- Nếu muốn giết người cướp của, anh chỉ cần cho thuốc vào đồ ăn là được rồi, không cần phải đợi đêm vào cắt cổ tôi đâu, tôi muốn chết cũng phải xinh đẹp một chút. Hơn nữa, trong nhà tôi có camera đấy, xong việc thì nhớ tìm xem tôi gài ở góc nào. Với cả tôi có một anh bạn làm cảnh sát rất để mắt tôi, anh không cần thận giết tôi xong kiểu gì cũng bị anh ấy tóm được.

- Cô đúng là...

Minh Tùng vừa cười vừa lắc đầu đưa cho cô ly sữa ấm :

- Uống đi cho dễ ngủ.

Cô nhâm nhi ly sữa lại ngây ngô ngẩng lên hỏi :

- Có cho thuốc vào không đấy ?

Lần này anh thật sự đưa tay ra gõ vào trán cô một cái cho bổ tức. Cô biết bài, hơi cười rồi né sang một bên. Rồi hai người an ổn ngồi bên nhau một lúc thì Kiều Thư nhỏ nhẹ lên tiếng :

- Sao lúc đó anh biết mà giúp tôi ?

- Ánh mắt của cô nhìn cô gái ấy...có lẽ do chúng ta giống nhau nên tôi hiểu. (anh thật muốn tự cắn lưỡi mình mất thôi)

Kiều Thư nhìn sang sườn mặt kiêu hãnh của anh giờ thật gần gũi, gió đêm lùa vào, làm lay động tấm rèm cửa trắng. Minh Tùng đứng lên, thân ảnh cao lớn với chiếc quần trắng mỏng và chiếc áo thun cổ tim phóng khoáng, anh đi lại đóng cánh cửa sổ đang mở và nói. – Ngủ sớm đi, mai tôi gọi cô dậy.

Rồi mang ly sữa dở dang trên bàn đi ra ngoài. Kiều Thư đánh răng xong cũng chui vào chăn. Cô nhớ lại lần nói chuyện gần nhất với Kiều Như, quả thật cô rất muốn Kiều Như quay lại với Văn Quốc. Khi đó cô đã muốn nói với cô ấy, thật ra Văn Quốc và cô chưa thực sự làm ra cái chuyện không chấp nhận được ấy. Nhưng đúng là không còn quan trọng nữa, chỉ cần cô ấy nhìn thấy hai người không mặc gì đang quần lầy

nhau thì cũng đủ để đau khổ rồi. Cô cũng rất hiểu tính cách Kiều Như, cô ấy sẽ không khi nào chấp nhận vì yêu cô ấy, mà cô làm ra cái chuyện đáng xỉ nhục kia... Là cô tự tay chặt đứt tất cả, cũng không có gì để trách móc, chỉ cần bây giờ Kiều Như hạnh phúc là đủ rồi, cô sẽ không xuất hiện trước mắt cô ấy nữa. Kiều Thư nhắm mắt, cứ nghĩ sẽ phải ép mình đi vào giấc ngủ, nhưng không ngờ lại rất nhanh đã ngủ say..chẳng lẽ do uống sữa ấm trước khi đi ngủ ?

3. Chương 3

Sáng hôm sau, Kiều Thư đang ngủ say, thì cảm thấy có một thứ gì đó ấm áp, mơn man trên khuôn mặt mình, khiến cô cảm thấy rất dễ chịu, hướng khuôn mặt đang say ngủ về phía đó. Nhưng bỗng nhiên cảm giác ấy mất đi, khiến cô khó chịu nhứt nháy, lại nghe thấy thanh âm trầm thấp quen thuộc :

- Dậy đi, đến giờ rồi.

Kiều Thư từ từ mở mắt, nhìn về mặt ngày ngô của cô, Minh Tùng lại tiếp :

- Đừng có hỏi tôi là ai đây nhé.

Nhưng anh bỗng giật mình, vì rèm cửa được anh kéo ra để đón ánh nắng đầu ngày, nên thứ ánh sáng tinh khiết tươi mới đang trải nhẹ trên gương mặt ngái ngủ của cô, nhìn cô như một chú mèo lười nhác còn giấu mình trong ổ chăn ấm áp, lại mang theo một vẻ đẹp mỹ lệ mơ hồ, nước da nâu nhạt mịn màng khỏe khoắn, có sức sống hơn mấy hôm trước, đôi môi hồng nhuận đáng yêu, một chấm bi xinh xinh bên cánh mũi trái nhìn lạ mắt, gương mặt thanh tú, chiếc cằm nhỏ nhắn như của nhân vật hoạt hình Nhật Bản ngày bé anh thường xem, lại thêm đôi mắt mơ màng làm say lòng người và nụ cười dịu dàng yếu điệu.... Anh vươn tay ra nhưng không phải để chạm vào khuôn mặt cô như lúc này, mà để gạt vài sợi tóc ngắn đang xoa tự nhiên trước trán, anh nhẹ nhàng nói :

- Nếu để tóc dài, nhìn em sẽ thế nào nhỉ ? Anh thật tò mò.

Nhưng Kiều Thư đâu nghe thấy gì, cô còn đang mơ màng, chưa tỉnh, Minh Tùng khẽ cười lắc đầu, rồi xoa mạnh đầu cô. Kiều Thư khi đó mới giật mình nhận ra người trước mắt mình là ai. Xấu hổ khiến Kiều Thư đỏ bừng mặt...haizzz cái bệnh ngu ngơ lúc mới ngủ dậy, vẫn chưa có thuốc chữa. Cô vội vàng tung chăn rồi chạy vào nhà tắm. Khoảng 20 sau Kiều Thư mới ngồi vào bàn ăn. Nhìn thấy bát mì tôm trứng, thịt, lại cả vài cọng rau xanh xanh, và hai lát cà chua mỏng đẹp mắt, thì Kiều Thư chẳng còn nhớ gì đến ngại ngùng hay xấu hổ nữa. Cô nhanh chóng ăn gọn gàng, sạch sẽ, rồi rất lưu loát mà lau miệng uống nước, thỏa mãn xách túi đi làm. Ra đến cửa còn quay lại nói : rất ngon, cứ thế phát huy nhé. Sau đó mới một đường thẳng ra xe tới công ty làm việc. Còn Minh Tùng thì nghĩ bụng : cô nàng này thật sự coi mình là người giúp việc rồi đây...haizzz.

Hôm nay Kiều Thư phải xuống hội trường tổ chức hoạt động để giám sát, năm hôm nữa là hợp báo quảng cáo, nên khá bận rộn. Cô cũng không để ý giờ giấc, chỉ chú tâm vào công việc, mọi người đã nghỉ trưa cả, nhưng cô còn chỉnh sửa một vài chi tiết cho đúng với thiết kế của mình, bỗng nghe thấy thanh âm quen thuộc vang lên phía sau :

- Không định ăn cơm hả, tôi đợi cô cũng đã cả tiếng đồng hồ rồi.

Kiều Thư nhìn về phía ghế ngồi cho khán giả, thì bất ngờ thấy Minh Tùng ở đó, đang giơ giơ hộp cơm trong tay lên, nhướn mắt nhìn cô.

Thấy Minh Tùng đứng lên, mặc áo phông trắng mỏng manh bên trong, chiếc áo gió dài tới đầu gối, đi giày hàng hiệu và mặc quần thô trắng. Khuôn mặt thì ưu tú, mang nét quý tộc của châu Âu, lại thêm chút giản dị của người châu Á, cùng sự trầm tĩnh rắn rỏi của người thành đạt, đi dần lại phía mình, vì quá ngạc nhiên mà Kiều Thư mất tập trung, khê động người, lại thấy chói với vì đang đứng trên một chiếc ghế cao, để cố gắng sửa lại một vài chi tiết trên phông nền. Cảm giác như sắp tiếp đất mạnh mẽ thì may mắn lại được một người khác đỡ lấy, nhưng vì lực đạo quá mạnh và bất ngờ nên cả hai người cùng ngã ra đất. Minh Tùng

nhìn Kiều Thư đang tròn mắt trong tay mình, thân hình cứng ngắc vì hoảng sợ không nói được câu nào. Anh gõ nhẹ vào trán cô :

- Tỉnh...không sao !

Minh Tùng vẫn ôm Kiều Thư như vậy nói tiếp :

- Sao lúc nào cũng lơ ngơ thế ?

Cô nàng này thoát nhìn thì có vẻ ngang ngạnh cứng rắn, nhưng bản chất thì cứ ngây ngây ngô ngô, không hiểu trong đầu chứa cái gì nữa....

Minh Tùng đỡ Kiều Thư ngồi dậy, anh gạt mấy sợi tóc lộn xộn của cô để chúng vào nếp như ban đầu. Kiều Thư không phản kháng gì hỏi lại anh :

- Anh ở đây có việc gì ? Sao biết tôi ở chỗ này ?

- Tôi mang cơm đến, nhận lương rồi thì phải đoàn hoàng mà làm việc chứ, đến cổng công ty, tình cờ gặp mấy cô nàng hôm qua, các cô ấy nói, giám đốc Kiều Thư đang ở đây. Hóa ra cô là giám đốc nha, chúc to như vậy, có phải nên trả lương tôi ột chút nữa không ?

Kiều Thư trừng mắt nhìn khuôn mặt hài hòa của Minh Tùng mà nói :

- Tôi trả lương như vậy mà còn chưa đủ cao hả, chỗ quần áo hôm qua anh làm 10 năm không biết mua được chưa, tôi chỉ tính vào 5 năm mà lại còn ý kiến ?

Minh Tùng bật cười, cô nàng này, nếu động vào quyền lợi là sẽ ngay lập tức xù lông lên để phản ứng.

- Mau lại ăn không nguội.

- Anh ăn chưa ?

- Chưa, cùng ăn đi, ở nhà ăn một mình buồn, ăn không vào.

Và rồi hai người cùng nhau ăn một bữa cơm trưa đơn giản, nhưng trong mắt người khác thì thật thân mật. Mấy cô nàng hôm qua nghịch ngợm trốn vào một góc chụp lại toàn bộ sự việc vừa diễn ra. Rồi nhanh chóng update lên trang web của công ty với tựa đề : Giám đốc lạnh lùng đã tìm được bến đỗ...và rồi không biết có mấy nghìn lượt vào xem, ai ai cũng phải xuýt xoa, vì một chàng người lai hấp dẫn, với chiều à giới người mẫu hằng mơ ước, đang yêu yêu thương thương, ôm ấp, rồi vuốt tóc và ăn cơm với giám đốc thiết kế _ trong công ty vốn được mệnh danh là người đẹp lạnh lùng không tuổi. Ở công ty này liệu có cô gái nào không ganh tỵ với Kiều Thư đáng người cao 1m68 cân đối, lại có một khuôn mặt nhỏ nhắn, chính hiệu Vline, nước da nâu khỏe khoắn mịn màng đáng mơ ước, tomboy là phong cách chủ đạo càng làm cho người đối diện không thể nghĩ được cô đang ở tuổi 27. Kiều Thư tuy là cháu gái của chủ tịch nhưng lại thực sự là một người tài năng, cô luôn đưa ra những ý kiến độc đáo, SUN là công ty quảng cáo lớn, nhưng bây giờ mở rộng thị trường, lấn dần sang lĩnh vực tổ chức sự kiện, mà dẫn đầu chính là giám đốc thiết kế Kiều Thư. Hơn nữa, Kiều Thư còn rất năng động, vui vẻ với mọi người, không kì thị, coi thường ai, nhưng đặc biệt...chưa một anh chàng nào theo đuổi thành công Kiều Thư suốt 5 năm qua. Nhiều đối tác làm ăn rất có lòng, nhưng cô luôn khéo léo từ chối, còn trường hợp nào quá dai dẳng thì Kiều Thư cũng thẳng tay không lưu tình, vì vậy mới được gọi là lạnh lùng. Không xa xôi gì, có anh đội trưởng đội cảnh sát hình sự, theo Kiều Thư đã mấy năm trời, nghe đâu từ hồi Kiều Thư học cấp 3, anh chàng này đã đi học võ cùng để tích điểm, rồi còn tổ chức sinh nhật lãng mạn cho cô, những tưởng là thành công, nhưng không hiểu lý do gì, Kiều Thư một cước đá bay anh chàng ra khỏi tầm nhìn, vậy mà anh chàng ấy vẫn một lòng theo đuổi, đeo bám đến tận bây giờ chưa chịu buông ra, khiến mọi người trong công ty cũng phải động lòng. Còn Kiều Thư cứ thấy anh chàng mặc quân phục bánh bao đứng bên cạnh chiếc xe ô tô thể thao đời ở cửa, là nhủu mày đi đường vòng dù biết sẽ không thoát khỏi sự rào đón nhiệt tình ấy.

Nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy Kiều Thư hạnh phúc yêu thương mặn nồng với chàng trai tuấn tú hơn người kia, thì không ai nghi ngờ gì nữa, chàng cảnh sát oai hùng chắc chắn không có một khe cửa để lọt vào rồi... Đã thế Kiều Thư còn không ý kiến gì khi thấy tin đồn về mình tràn lan trong công ty, hơn vậy, mấy hôm sau vẫn tiếp tục tình cảm ăn uống cùng nhau nữa chứ.

Cho đến một hôm Kiều Thư đang ở trong phòng họp, nhưng bên ngoài Trần Tú _anh cảnh sát hình sự bảnh bao và hoàn hảo đang yên vị ngồi ở phòng chờ đợi cô, một lúc sau Minh Tùng _anh chàng bí ẩn mang sự thu hút đàn xen Âu Á, tay xách hộp cơm thường ngày cũng rất nhàn nhã mà bước vào. Hai người ngồi đối diện nhau, nếu Minh Tùng điềm đạm, bình tĩnh và thản nhiên như không, thì Trần Tú lại nôn nóng mất đi phong độ thoải mái thường ngày. Trần Tú phải tốn sức gài một vài tai mắt trong công ty, đợt vừa rồi anh đi công tác về, thì nghe thấy mật báo là Kiều Thư đang rất mặn nồng với một anh chàng người lai tuần tú, khiến anh làm nhiệm vụ mà chỉ nóng lòng quay về để xem xét tình hình, gặp Minh Tùng ở đây, thì đúng là cảm giác đe dọa dâng lên vùn vụt rồi.

Trước mặt Trần Tú, là một Minh Tùng rất ưu tú, tóc vàng bóng mượt và gọn gàng, cặp mắt nâu đen bí ẩn, mang chút gì đó lười biếng, lại thêm chút gì đó trầm ổn sâu sắc. Minh Tùng mặc một đồ gió màu bạc vừa vặn tôn lên dáng người và nước da trắng, biểu cảm trên khuôn mặt thì không rõ thái độ gì, chỉ biết là hiện tại anh rất bàng quan mà nhìn Trần Tú đang bực bội dò xét mình. Thấy Kiều Thư đi ra, cô mặc một chiếc quần đen bó sát, đi đôi giày cao gót màu trắng, chiếc áo len màu xám lạ lùng dài tới đùi, ống tay áo phồng ra, nhưng bo lại ở khuỷu, một chiếc khăn ống giống màu áo gọn gàng trên cổ, mái tóc tém ôm sát khuôn mặt thanh tú có lớp trang điểm mỏng hài hòa với trang phục, đang rạng rỡ cùng nụ cười tươi lấp lánh, đôi mắt dịu dàng nhìn về phía Minh Tùng. Kiều Thư lướt qua Trần Tú như người vô hình, không quan tâm đến sự tồn tại của anh ta, khiến anh ta sững người vì ngạc nhiên, vội vàng gọi tên cô :

- Kiều Thư..

Kiều Thư hơi dừng bước quay người lại, nhìn xoáy vào Trần Tú uy nghiêm trong bộ đồng phục, nhìn hơi mệt mỏi, đầu tóc có chút lộn xộn, chắc là mới đi làm nhiệm vụ về đã đến đây ngay. Cô khẽ thở dài, hỏi Trần Tú :

- Anh vừa đi công tác về ?
- Phải, anh về tới nơi là đến đây luôn.
- Có chuyện gì ?
- Muốn gặp em một chút, anh nhớ em.

4. Chương 4

Kiều Thư đứng yên, tay còn cầm tập tài liệu, vẫn nhìn vào Trần Tú, không phải cô lạnh lùng đến mức không nhìn thấy sự chân thành của anh, chỉ là...cô đâu có khả năng yêu anh...trong tim cô chỉ duy nhất yêu một người, chỉ có điều người ấy không giành cho cô, phải nói như thế nào để anh hiểu ?

Minh Tùng thấy không có việc của mình, thì đứng lên, thân hình cao lớn lại chuẩn mực khiến ai cũng phải ngoái nhìn, một tay giấu trong túi quần, một tay xách hộp cơm quen thuộc, anh nói phía sau Kiều Thư :

- Tôi vào phòng trước nhé.

Sau đó không đợi cô nói năng gì, đã trực tiếp thông thả đi vào phòng làm việc của Kiều Thư. Để Trần Tú phía sau lại càng tức giận, bao nhiêu năm anh theo đuổi, còn chưa biết mặt mũi cái phòng của Kiều Thư là làm sao, mà anh ta mới ở đâu xuất hiện, đã hiên ngang mà bước vào được là sao ?

Kiều Thư hiểu Trần Tú đang nghĩ gì, mượn hơi Minh Tùng một chút cũng không sao đâu nhỉ...

- Anh ấy là Minh Tùng, thời gian gần đây em đang quen anh ấy.
- Em...

Kiều Thư chờ đợi Trần Tú nói tiếp.

- Tại sao em bỏ qua anh ? Anh biết trước đây là anh sai, nhưng gần đây năm, không lẽ em vẫn chưa hiểu tấm chân tình của anh ?

- Trần Tú, nếu bất cứ ai chân tình, em đều nhận, thì phải nhận của bao nhiêu người ? Anh đừng giành tình cảm cho em nữa, em không phải người giành cho anh. Thực chất dù qua bao nhiêu thời gian em cũng không thể yêu anh.

- Vậy còn anh ta ?

- Anh ta cũng vậy. Dù qua bao nhiêu thời gian em cũng không có khả năng yêu bất cứ ai.

- Tại sao em qua lại với anh ta ?

- Anh ta không có khả năng tổn thương vì em. Nhưng anh thì có, nếu cứ giành tình cảm cho em, anh nhất định sẽ chịu tổn thương, và em không muốn điều đó xảy ra. Vậy nên đừng quan tâm em nữa.

Logic gì đây ? Vì không muốn anh bị tổn thương nên không tiếp nhận tình cảm của anh, vì anh ta không bị tổn thương nên qua lại với anh ta ???

Trong khi Trần Tú còn đang hoang mang không hiểu gì, thì Kiều Thư đã quay người đi về phía lối rẽ, cũng không ngờ tới chỗ khúc cua lại thấy Minh Tùng đang đứng đó. Thân ảnh anh cao lớn dựa vào tường trầm ngâm, khuôn mặt mang theo chút ưu tư, Kiều Thư lại gần nói :

- Đừng hi vọng lấy được tình cảm của Trần Tú. Anh ấy sẽ không thích người cùng giới đâu. Vào thôi.

Kiều Thư vào phòng rồi Minh Tùng mới hồi tỉnh...có phải ý cô là anh đang để ý đến Trần Tú không hả trời...trong mắt cô gái này anh thật sự là một anh chàng GAY, thấy người đẹp trai là yêu thích hay sao, cũng không nhìn lại xem anh hơn gấp mấy lần cái tên Trần Tú đó ?

Lững thững đi vào, tuy ăn cơm nhưng anh vẫn đang suy nghĩ về chuyện vừa nãy. Kiều Thư nói dù qua bao nhiêu thời gian cũng không yêu ai, không rung động vì anh, rồi cô chắc chắn anh không bị tổn thương nên mới đồng ý để anh bên cạnh, chứ không phải nghĩ rằng mình an toàn nên mới bên cạnh anh. Cô gái này...luôn cho rằng mình mạnh mẽ...cũng không nghĩ xem liệu bản thân có bị ảnh hưởng gì hay không.

Mấy hôm sau không thấy Trần Tú đến tìm, Kiều Thư cho rằng Trần Tú cũng đã hiểu, nhưng không ngờ, trưa hôm đó đang cùng ăn cơm với Minh Tùng ở khuôn viên thì có một cô gái mặc đồng phục cảnh sát hầm hăm đi đến, khuôn mặt mang đầy khí thế đe dọa.

- Kiều Thư, tôi hỏi cô, Trần Tú đâu rồi ?

- Trần Tú ?

- Phải, từ hôm đi công tác về tới nơi liền chạy đến chỗ cô xong, anh ấy không hề đi làm. Cô làm gì anh ấy rồi, hả ?

- Thanh Mai, cô không nên to tiếng ở đây.

- Vì sao lại không ? Tôi hỏi cô Trần Tú ở đâu ?

- Vì trên người cô đang mặc đồng phục. (Minh Tùng cắt ngang lời Kiều Thư và người tên Thanh Mai, anh thông thả mà tựa lưng vào chiếc ghế gỗ đang ngồi, tay đặt lên thành ghế, như một quý tộc châu Âu đang bảo vệ người con gái của mình)

- Cô cảnh sát mất lịch sự này ở đâu ra vậy hả Kiều Thư ?

Minh Tùng tiếp tục hỏi khi Thanh Mai còn ngơ ngác, và Kiều Thư thì đang nhin cười. Cô rất muốn nói với anh, điều này thì phải hỏi bố mẹ Thanh Mai, nhưng vẫn là nên im lặng, nghe anh nói tiếp :

- Người có nhiều kiểu, cảnh sát cũng có nhiều loại, nhưng mặc quân phục mà làm loạn như cô, tôi là lần đầu tiên được chứng kiến.

Sau đó anh nhượng ánh mắt nâu đen của mình lên nhìn Thanh Mai, khiến cô ta chợt dạ vì nhận thấy ngàn tia nguy hiểm ẩn giấu sau đôi mắt hút hồn kia. Người này không thể khinh thường được, tuy rất bình thản nhưng lại sôi sục nguy hiểm, nhìn thì có vẻ không quan tâm điều gì nhưng lại trầm tư sâu sắc. Thấy Thanh Mai nhìn mình dò xét, Minh Tùng cũng bình thản mà ngênh đón, tuy không nhìn ra tư vị gì, nhưng ánh mắt nâu đen lộ rõ sự không kiên nhẫn. Anh hơi nheo mắt lại, môi gợi cảm vì thế mà tạo thành một nụ cười mỉa mai :

- Cô cảnh sát, nhìn chăm chăm vào đối phương như vậy, lại càng mất lịch sự. Tôi không phải tội phạm.

Thanh Mai giật mình thất thố. Hướng mắt sang Kiều Thư để tránh sự thu hút mạnh mẽ của người đàn ông này, cô ta lớn tiếng nói :

- Đây là việc giữa tôi và cô ta, không phải việc của anh.

Minh Tùng lại hướng sang phía Kiều Thư hỏi :

- Phải không ?

Cô khẽ nhún vai :

- Tất nhiên là không, giữa tôi và cô thì có chuyện gì để mà nói ?

- Tôi hỏi cô Trần Tú ở đâu ?

Minh Tùng lại lên tiếng thay cho Kiều Thư :

- Anh ta bao nhiêu tuổi rồi mà còn đi lạc, Kiều Thư là người giám hộ cho anh ta hay sao mà cô đến chất vấn cô ấy ? Cô học luật mà không hiểu luật hay lạm dụng luật ?

Thanh Mai lại hướng mắt sang phía Minh Tùng, nhìn khuôn mặt hài hòa nhưng biểu lộ rõ ràng sự tức giận khiến Thanh Mai hơi chột dạ. Anh chàng này, dù chỉ ngồi tại chỗ mà nói cũng làm người ta phải e ngại nha...

Đang vậy thì Kiều Thư đứng lên, cô mặc một bộ đồ vest công sở mùa đông ấm áp, lịch lãm màu xanh dương, trên cổ là vài sợi dây chuyền trẻ trung, năng động, tưởng chừng như đối nghịch với bộ đồ, nhưng kết hợp trên dáng người cân đối của cô, lại thật hài hòa và mới lạ, cô khoanh tay trước ngực, nhàn nhạt cười, đối diện với Thanh Mai mà nói :

- Có nghe thấy Minh Tùng vừa nói gì không ? Người có nhiều kiểu, cảnh sát cũng có nhiều loại, cô được phân ở loại nào thì tự cô hiểu rõ. Bao nhiêu năm đi theo Trần Tú, cô nhận lại được cái gì ? Có biết vì sao khi nào cô cũng trắng tay hay không ? Đừng nghĩ rằng mình làm gì không ai biết, nếu muốn vũng vàng thì tự đi bằng đôi chân của mình, cô cho rằng sau lưng Trần Tú cô làm gì, anh ta không biết sao ? Đừng coi thường năng lực người mà cô coi trọng, đừng nghĩ anh ấy không nói gì nghĩa là không biết, chẳng qua vì không quan tâm nên không muốn để ý mà thôi. Thanh Mai cô nên nhớ, đây không phải tôi đánh giá cao Trần Tú, mà chỉ là...tôi đánh giá cô rất thấp mà thôi. Tự quản chuyện mình cho tốt, đừng tới chỗ tôi làm loạn.... Cũng đừng tỏ ra Trần Tú là người của cô, nhìn lại mình xem, bao nhiêu năm nữa Trần Tú mới để mắt tới người như cô ?

Sau đó Kiều Thư một đường đi thẳng không nhìn lại, còn Minh Tùng ở đó mĩa mai nhìn Thanh Mai đang bất động trước mắt mình mà há hốc miệng, anh cũng đứng lên, một tay cầm hộp cơm, một tay giấu trong túi quần, hồ hững bước đi và buông lại câu nói :

- Thật là...mất thẩm mỹ.

Trên đường về nhà, Minh Tùng luôn tủm tỉm cười, hóa ra cô nàng này cũng rất tinh táo, không phải dễ bắt nạt, đến thời khắc trọng điểm, cũng biết giương vuốt lên bảo vệ bản thân. Cứ thêm một ngày là anh lại khám phá ra thêm một phần con người Kiều Thư, chẳng mấy chốc là xong việc thôi.

5. Chương 5

Ngày cuối tuần, thấy Kiều Thư nằm xem ti vi cả buổi, không có động tĩnh thay đổi tư thế, hơn nữa lại còn mặc bộ đồ rất ưa nhìn khiến Minh Tùng không thể nào ngồi gần được. Anh đành phải lên tiếng :

- Ra ngoài chơi đi.

Đang nằm dài ở ghế ăn hoa quả và xem phim Hàn Quốc, Kiều Thư khẽ động :

- Đi đâu ?

- Loanh quanh chút, ở nhà mãi cũng buồn.

Hơi nhú mảy, nhưng Kiều Thư cũng gật đầu đồng ý. Cô đứng dậy, vào phòng ngủ thay đồ. Bộ quần áo ở nhà bằng lụa trắng mỏng manh thoải mái, đã được thay bằng chiếc quần jeans xanh xắn gấu, chiếc áo len cánh dơi màu vàng nhạt nhẹ nhàng, sơ mi trắng ở trong cao cổ diêm dúa, cùng với một vài chiếc vòng cổ phong cách trẻ trung buông dài quá ngực, mái tóc tém hung đỏ ôm sát khuôn mặt nhỏ nhắn, tóc mái lòa xòa trước trán, cặp mắt nhạy bén, tinh nghịch, chiếc cằm thon gọn đáng yêu và đôi môi hồng nhạt tự nhiên tinh tế, khiến Kiều Thư như một nàng sinh viên năm nhất năng động. Minh Tùng khẽ cười, bảo sao mọi người lại nói Kiều Thư không tuổi...nếu không biết trước anh cũng khó lòng mà nghĩ cô gái này đã ở tuổi 27. Anh nhìn lại quần áo trên người liền quay vào phòng, trong sự thắc mắc của Kiều Thư...một lúc sau trở ra thấy chiếc áo gió tối màu kín đáo được thay bằng chiếc áo len màu vàng nhạt, bên trong là chiếc sơ mi trắng bẻ cổ ra ngoài, bên dưới là chiếc quần jeans đơn giản khiến Minh Tùng nhìn trẻ trung hơn hẳn, và quan trọng là...như vậy mới hợp với phong cách của Kiều Thư.o_o

Cô khẽ nhún vai :

- Nhìn cứ như áo đôi ấy nhỉ.

- Cuối tuần mà, thay đổi bản thân một chút, đi thôi.

Nói rồi anh phóng khoáng khoác tay lên vai cô như chiến hữu kéo cô ra ngoài, Kiều Thư cũng rất thoải mái mà thuận theo, mấy khi có dịp chơi bởi một chút, trước đây ngày nghỉ cô không làm việc thì cũng loanh quanh ở nhà, hôm nay thay đổi cũng không vấn đề gì.

Hai người đi bộ dọc đường, đến công viên, Kiều Thư tìm một chỗ ngồi, còn Minh Tùng thì đi mua ít đồ ăn. Khi quay lại, Minh Tùng thấy Kiều Thư đang ngồi trên một bãi cỏ xanh mướt, dưới bóng cây có tán lá rộng, Kiều Thư vòng tay ôm lấy đầu gối, khuôn mặt nhỏ nhắn, với chiếc cằm xinh xinh mà theo Minh Tùng nhận định chính xác là rất giống nhân vật hoạt hình của Nhật Bản, không biết suy nghĩ gì mà ánh mắt nhìn xa xăm, vô định, tình cờ một vài giọt nắng xuyên qua kẽ lá, rớt xuống thân hình tươi tắn của cô, khiến Kiều Thư ngồi đó lấp lánh giữa một bức tranh phong cảnh rực rỡ đẹp mắt, nhưng lại mang chút ưu phiền trầm tư đến lay động lòng người.

Minh Tùng đi dần về phía Kiều Thư, cô vẫn lơ đãng không hay biết, chỉ đến khi có một bóng râm che lại, ngẩng đầu lên liền thấy thân ảnh cao ráo của Minh Tùng đang khom lưng hướng phía mình, chiều dần buông xuống, ánh mặt trời ngày cuối đông xuyên qua những cành cây chiếu lên gò má anh, bao quanh thành vòng ánh sáng nhàn nhạt, tô đậm làn da trắng trẻo, mái tóc vàng kim của người châu Âu, và các đường nét hoàn hảo trên khuôn mặt ẩn hiện mơ hồ. Dù không mang theo ý cười nhưng đặc trưng riêng của anh chính là sự thu hút tiềm ẩn.

- Nghĩ gì mà lại thất thần vậy ?

Cô nhoẽn cười mà nói :

- Đang nghĩ...anh thích người cùng phái, thì bao nhiêu cô gái hụt hẫng đau khổ đây ?

Minh Tùng đứng thẳng người, cười một hồi, sau đó mới ngồi xuống cạnh Kiều Thư. Anh bày ra túi đồ ăn, snacks, sữa, bánh mì, nước ngọt...

- Cái gì thế này, sao nhiều vậy ?

- Coi như đi picnic, chẳng biết cô ăn cái gì, tôi cứ mỗi thứ chọn một ít.

Kiều Thư nhìn sang sườn mặt hoàn hảo của Minh Tùng, giờ này thật hiền hòa, cảm xúc cũng đơn giản, nhìn anh hiện tại, có vẻ rất thoải mái và hài lòng. Cô lại hỏi :

- Anh không nhớ bạn trai ư ?

- Nhớ ? Nhớ cũng đâu gặp được, cái gì tôi biết không được thì cũng không quá theo đuổi.

- Vậy anh nghĩ anh và bạn trai đến được với nhau không ?

- Không.
- Vậy sao anh còn theo đuổi ?
- Tôi theo đuổi khi nào ?
- Anh bỏ nhà đi. Nếu biết không đến được với nhau sao còn bỏ nhà đi, sao còn chống đối gia đình ?
- Chống đối ở đây là muốn họ chấp nhận bản thân tôi thích những thứ như vậy, chấp nhận rằng tôi không theo những thứ họ sắp xếp. Tôi chỉ làm những thứ mình muốn mà thôi.

Minh Tùng hướng đôi mắt trầm ỉn ra xa... Haizzz đây là anh không hề nói dối Kiều Thư nha, anh trả lời không đến được với bạn trai là vì không có bạn trai mà đến, còn bỏ nhà đi thì đúng là muốn ba mẹ anh biết, anh không thích những gì họ sắp đặt.

Minh Tùng nhìn Kiều Thư anh hỏi :

- Cô nhớ cô ấy không ?

Kiều Thư bình thản cười, có vẻ cảm xúc lắng đọng hẳn :

- Nhớ ? Không hẳn vậy...mà tôi cảm thấy có lỗi nhiều hơn, vì tôi nên cô ấy mất đi tình yêu, niềm tin, và mất đi chính bản thân cô ấy. Vì tôi mà cô ấy phải bỏ lại tất cả, đến một nơi xa xôi tự chữa lành nỗi đau của mình.
- Cô cũng đau khá hơn cô ấy, tôi biết cô rất đau khổ, hối hận, và day dứt.
- Vậy thì được gì ? Chủ yếu là không thể quay lại thời điểm đó, và nếu quay lại lúc đó, tôi cũng không chắc là mình sẽ không làm như vậy. Là do bản thân tôi không hiểu chuyện, bồng bột và quá ích kỉ thôi. Haizzz thôi nói chuyện khác đi.

Cô quay sang thì thấy Minh Tùng ngả lưng trên bãi cỏ, anh an nhàn nhắm mắt lại. Kiều Thư cười :

- Đôi khi tôi thấy anh rất xa cách, như người ở thế giới khác, đôi khi lại thấy thật gần gũi, đơn giản.
- Vậy cô thích tôi như thế nào ?

Kiều Thư hơi xoay người, dựa lưng vào gốc cây, duỗi thẳng chân ra một chút, cô nói :

- Anh như thế nào, không phải tôi thích là được, quan trọng là anh thích, o_o, không phải sao. Hơn nữa tôi không đặt ra chuẩn mực nào cả, người mình đã thích, thì người ấy như thế nào, mình vẫn sẽ thích. Còn đã không thích thì họ có làm bất cứ điều gì cũng vẫn là không thích.o_o.

Minh Tùng hướng mắt nhìn về phía khuôn mặt thành thật của Kiều Thư, anh nhích dần lại, gối đầu lên đùi cô, Kiều Thư giật mình nhìn xuống gương mặt thản nhiên của Minh Tùng, đang nhắm mắt không quan tâm điều gì, cô cười ngả lưng vào thân cây nói :

- Nhìn anh...thật khó tưởng tượng anh thích người cùng giới.
- Vậy cô thì sao ? Giống người yêu một cô gái ư ? Mà...ngoài cô gái ấy, cô không yêu ai khác hả ?
- Ừm, có lẽ tôi yêu cô ấy, rồi lại làm tổn thương cô ấy sâu sắc quá, nên không yêu người nào nữa. Những người con gái khác, tôi cũng chỉ thấy bình thường.
- Vậy đàn ông ?
- Thì sao ?
- Khi gặp người khác phái cô không có cảm giác gì sao ?
- Phải có cảm giác gì ? Tôi chưa khi nào để ý, hơn nữa đã giành tình cảm cho Kiều Như rồi, thì làm sao lại thích người khác phái nữa ?
- Có khi nào cô nghĩ, tình cảm đó là ngộ nhận không ?
- Vì sao anh hỏi vậy ?

- À...vì đôi khi tôi cũng tự hỏi bản thân như vậy, giờ tâm sự với cô xem sao, có giống tôi không ?

Kiều Thư nghe vậy, cũng không nghi ngờ gì, hơi thở dài, coi như tâm sự với người cùng cảnh ngộ vậy.

- Tôi chưa nghĩ tới điều ấy, bởi lúc đó tôi luôn muốn độc chiếm tình cảm của Kiều Như, không muốn chia sẻ cô ấy cho ai, khi nhìn Văn Quốc và Kiều Như bên nhau, tôi rất buồn, hụt hẫng, khó chịu và tức tối, rồi khi làm tổn thương cô ấy xong, tôi rất đau khổ và day dứt, thời gian không làm việc, tôi chỉ giành để nghĩ về Kiều Như mà thôi.

- Cô không có niềm tin vào đàn ông ?

- Đúng.

- Vậy vì sao tin tôi ?

- Vì anh giống tôi.

Nghe thấy câu này đúng là Minh Tùng thấy tự trọng sa sút kinh khủng, cô nàng này thực sự coi anh... Haizzz, khê thở dài, rồi Minh Tùng tiếp :

- Vì sao lại không tin đàn ông, cũng phải có người này người kia chứ.

Kiều Thư cười nhẹ, một nụ cười nhẹ nhàng như gió mùa đông, lạnh lùng lại yếu đuối khiến Minh Tùng phải giật mình lo lắng. Cô nói :

- Chuyện này tôi chưa từng kể cho ai biết, o_o, hôm nay kể cho anh, là người đầu tiên, ngay cả Kiều Như cũng không hề biết chuyện này... Năm tôi học cấp 2, nhà tôi có một người chuyển đến ở để tiện cho việc học đại học. Khi đó mẹ tôi có giải thích về vấn đề họ hàng như thế nào, giờ tôi cũng quên rồi, chỉ biết tôi phải gọi là chú. Mẹ tôi nói, chú ở đây đi học, lại tiện gia sư cho con, người nhà vẫn an toàn hơn, bản thân tôi cũng cho là việc bình thường, nhưng không biết an toàn như thế nào mà chỉ ở nhà tôi có 2 tháng, biết tôi không quen khóa cửa, nên nhân lúc tôi ngủ là mò vào phòng tôi, đe dọa tính giở trò đồi bại, hấn sắp cởi được hết đồ của tôi, thì do không đề phòng bị tôi đập ấy cái, rồi tôi chạy thoát thân được. Hôm sau hấn ta vẫn mặt dày tỏ ra không có chuyện gì, cứ nghĩ rằng tôi không có cách đá hấn ra ngoài. Chỉ tiếc là gặp tôi, người không đơn giản chút nào, ai mà nghĩ một đứa trẻ lớp 7 lại dám theo dõi rồi chụp lại được cảnh tình tứ của hấn ta với hai cô giúp việc trẻ ở nhà tôi chứ. Tôi đưa mấy tấm hình cho ba mẹ tôi, và nói : nếu muốn con yên ổn mà lớn lên, thì đừng có để người đồn mặt như thế này ở trong nhà. Mẹ tôi hốt hoảng tổng khứ hấn ta ra khỏi nhà luôn.

6. Chương 6

Kiều Thư khê dừng, nhìn xuống thấy Minh Tùng tuy im lặng nhưng ánh mắt anh lộ rõ vẻ tức giận, Kiều Thư cười nhẹ rồi lại nhìn xa xăm. Minh Tùng nhú mày, không hiểu tại sao anh chẳng khi nào quan tâm chuyện gì, vậy mà giờ nhìn cô gái này bình thản kể lại những việc đã qua, anh lại trào lên một điều gì đó xót xa, một cô bé lớp 7 đã gặp những chuyện kinh khủng như vậy, Kiều Thư đã phải sợ hãi như thế nào chứ. Muốn đưa tay lên chạm vào khuôn mặt lạnh băng lại yếu ớt của Kiều Thư, nhưng những ngón tay trắng thon dài mới đi được nửa đường bỗng dừng lại vì nghe thấy cô tiếp :

- Từ đó, tuy không tỏ ra điều gì, nhưng tôi rất sợ khi tiếp xúc với người khác phái, cảm giác nguy hiểm, không an toàn. Rồi đến khi tôi học cấp 3, tận mắt chứng kiến bố mình ở ngoài làm chuyện xằng bậy, trong một thời gian ngắn ăn vụng ít nhất cũng 5 lần, vậy mà về nhà vẫn ngọt ngào, tình tứ yêu chiều mẹ tôi. Tôi lại càng căm ghét, đúng là giả tạo, hai mặt. Rồi cả Trần Tú, anh ta nhiệt tình săn đón, tỏ ra yêu thương tôi, nhưng thực ra là cá cược với đám bạn, trong đó có cả anh trai tôi. Nực cười không, anh trai tôi bỏ tiền ra để cá xem Trần Tú có tán nổi tôi hay không, vì dạo đó tôi có tiếng là lạnh lùng đến đỉnh điểm, nên Trần Tú thấy kích thích, nhận lời, bỏ công sức ra mà theo đuổi. Nhưng không ngờ đến phút cuối lại bị tôi phát hiện...Vậy anh thấy có nên mất niềm tin không ? Không những mất niềm tin, mà tôi còn ghê tởm và kinh sợ ấy chứ.

Kiều Thư yên lặng, nhắm cặp mắt đau thương lại, cô sợ người khác thấy được sự yếu đuối của cô. Cô biết, nhược điểm lớn nhất của mình chính là đôi mắt, dù cô cố gắng tỏ ra mạnh mẽ nhưng tất cả cảm xúc của mình đều sẽ theo đôi mắt mà bộc lộ hết.

Minh Tùng hiểu Kiều Thư đang nghĩ gì, đang muốn che giấu điều gì, anh cũng yên lặng mà nhìn cô... Khuôn mặt nhỏ gầy đáng yêu của cô đang rất an tĩnh, nhưng anh biết đôi mắt kia mới là nơi dậy sóng... Kiều Thư em biết không, chỉ là vì không còn chút niềm tin nào, nên em mới giành tình cảm của mình cho Kiều Như, chỉ là em giấu đi cảm xúc của mình mà thôi...tôi thật muốn...em có thể tin tưởng..

Minh Tùng chợt đứng lên, đồng thời cũng kéo Kiều Thư dậy, khiến cô chưa kịp chuẩn bị, lao đao, đổ cả vào người anh. Minh Tùng cúi xuống nhìn sâu vào đôi mắt đang mơ hồ của Kiều Thư mà nói :

- Đi thôi chúng ta đi chơi, không cần ngồi một chỗ buồn sầu.

Rồi một đường kéo Kiều Thư chạy thẳng. Hai người đến rạp chiếu phim. Vì ngày cuối tuần nên đông khách, đã chẳng còn vé để vào xem. Họ đành chuyển địa điểm, đi hát karaoke. Khi vào phòng karaoke rồi Minh Tùng mới biết Kiều Thư hát rất tốt, và cũng rất ưa thích loại hình xả stress này. Cô đã ngồi ba tiếng mà cũng chưa thấy chán. Khi ra khỏi phòng hát, Minh Tùng mới hỏi :

- Rất thích ?

- Ừm, lâu rồi không đi, mọi khi chán chán, hay đi một mình, hôm nay mới đi cùng người khác.

- Đi một mình ?

- Phải.o_o. Vào phòng hát một mình, tắt điện tối om, chẳng ai biết mình như thế nào, muốn hát, muốn gào, muốn làm gì đều được, không ảnh hưởng gì tới ai. Chẳng phải rất tốt sao ?

- Sao không mua đàn về nhà ?

- Không thích, mua về mất cảm giác hay, đã chán rồi còn hát ở nhà...buồn lắm. Hơn nữa ra ngoài mới có cảm giác lạ.o_o.

Hai người đi bộ cạnh nhau, dọc lề đường có những cột đèn uốn lượn, mang theo thứ ánh sáng rực rỡ, như một sợi dây lấp lánh đẹp mắt. Gió đêm khê thổi đến, chạm vào da mặt, lạnh buốt, một mùi hoa gì đó nồng đậm phảng phất xung quanh. Anh khẽ đặt tay lên vai cô, thản nhiên mà nói :

- Tôi lạnh, gần nhau một chút sẽ ấm hơn.

Yên tĩnh sóng bước cùng nhau về tới khu chung cư, đi qua chào bảo vệ, bác bảo vệ nhiệt tình mà nói :

- Cô Kiều Thư, khi nào mới đưa tôi thiệp mừng, cưới là không được quên tôi đâu nhé.

Kiều Thư chỉ cười mà không nói gì, chào tạm biệt xong mới đi lên. Hai người bước vào thang máy, Minh Tùng mới hỏi :

- Cô rất ít đưa bạn về đây ?

- Thật ra là không có ai, chỉ có Trần Tú thỉnh thoảng tới, tôi cũng không cho vào nhà.

Minh Tùng bỗng dưng thấy cảm giác hài lòng lan tỏa khắp cơ thể, anh thả lỏng người dựa vào tấm kính trong thang máy nói tiếp :

- Ăn mì nhé, tôi làm.

- Không vấn đề, chỉ cần là anh làm, tôi ăn đều ngon miệng.

Kiều Thư thật tình mà trả lời, còn Minh Tùng nhẹ cúi thấp đầu xuống để che giấu nụ cười của mình, anh tự cảm thấy rất sáng khoái nha.o_o. Đây là cảm giác có chút thành công, ít ra tay nghề của anh rất được cô gái này yêu thích, thật không uống công anh trước đây hứng thú bám theo dấu bếp của gia đình hai năm trời.

Thang máy vừa mở, đã thấy Trần Tú đợi trước cửa nhà. Anh ta mặc thường phục, chiếc quần jeans đen đơn giản, bên trong là chiếc áo len màu sáng và khoác chiếc áo gió màu xám bên ngoài. Nhìn phong cách thì có vẻ chừng chạc, mạnh mẽ, nhưng khuôn mặt nam tính thì hiện rõ nét mệt mỏi và ưu tư.

Nhìn Trần Tú đang dụi tắt điếu thuốc dở dang, Kiều Thư khẽ nhủ mảy vì mùi khói, Minh Tùng tuy không tỏ thái độ gì, nhưng thực ra anh khá khó chịu vì thấy Trần Tú xuất hiện ở đây.

Trần Tú vội vàng nói :

- Xin lỗi, vì đợi em, anh sốt ruột...hút một điếu.
- Sao anh ở đây ? Anh ở đây bao lâu rồi ?
- Không lâu, anh đợi em.
- Có chuyện gì sao ? Hôm trước Thanh Mai tìm anh, anh đã ở đâu?
- Cô ta tới tìm em ?
- Không quan trọng, cô ta tìm em thì sẽ làm sao? Đã khi nào cô ta làm gì được em? Nhưng em đang hỏi là anh đã ở đâu ?
- Anh...đi loanh quanh.
- Rồi sao nữa?
- Anh đã suy nghĩ rất nhiều. Nhưng kết quả cuối cùng là hiện tại anh không thể từ bỏ được tình yêu này. Em cứ làm gì em muốn, anh không cản trở em, nhưng anh sẽ đợi em. Cho đến khi nào...anh có thể từ bỏ được thì thôi.
- Em không có quyền nói anh nên làm gì cả, chỉ là em không phải không có chút tình cảm nào với anh, ít ra anh và em đã quen nhau hơn 10 năm. Em cũng đã hiểu tình cảm của anh...em không muốn anh thiệt thòi. Anh không hiểu ý em ư?

Trần Tú mặc kệ sự có mặt của Minh Tùng, anh đứng đó, nhàn nhạt cười, mang chút trầm lặng lại mang chút bất đắc dĩ.

- Tại sao anh lại không hiểu ? Chỉ có điều anh không có cách dứt bỏ tình yêu này. Nó cắm rễ quá sâu trong trái tim anh, kể từ giờ phút em đá vào chân anh đau điếng và nói: Trần Tú, Võ Kiều Thư tôi nói cho anh biết, tôi không phải con búp bê anh muốn trưng bày ở đâu cũng được, không phải quả bóng anh muốn đá đi đâu thì lăn đến đó, từ giờ anh nhìn cho rõ tôi, thấy tôi xuất hiện ở đâu thì liệu hồn mà tránh xa, đừng để tôi nóng tính , sau đó em quay sang anh trai em mà nói: vác đám bạn của anh tránh xa em ra, một tuần này anh mà xuất hiện ở nhà, thì đừng trách em độc ác.

Trần Tú bình thản cười khi nhớ lại tình cảnh anh đang ôm lấy ống chân mình mà lăn lộn khi đó, và Thái Khang thì thật sự phải ra ngoài ở nhờ, không những một tuần mà cả hai tuần mới dám về nhà. Trần Tú tiếp tục nói :

- Từ đó trở đi, dù em có nhìn thấy anh, em cũng coi như anh không tồn tại. Ngày nào anh cũng đứng dưới nhà em, đợi em đi học hoặc đi chơi về, anh sẽ biết cảm giác của em như thế nào, em buồn hay em vui, em mệt hay em tức giận. Anh phát hiện ra tâm hồn em rất lương thiện. Hôm em đưa Kiều Như về, sau đó một mình trở về nhà, em gặp một người ăn xin mù, anh thấy em lục hết mọi túi mà không còn đồng tiền nào, nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của em, khi đó chỉ muốn tiến lên thay em cho người nghèo khổ ấy chút tiền, nhưng anh không có cơ hội, vì thấy em bỗng nhiên tươi tỉnh, thật sự nhìn em lúc đó anh cứ nghĩ em tìm thấy rất nhiều tiền, nhưng không nghĩ em lấy ra từ trong cặp một túi kẹo đủ màu sắc sỡ, và đặt vào trong tay bà già tội nghiệp, rồi mới thông thả chạy về.

Trần Tú nhìn Kiều Thư đang tỏ vẻ như không quan tâm nhưng lời anh nói, nhưng anh biết Kiều Thư rất để tâm, cô không phải người vô tâm vô tình. Anh lại tiếp :

- Em luôn tỏ ra coi thường anh, ghét anh, nhưng khi anh trốn vì bị một đám trường khác đuổi theo đòi đánh vì gây chuyện với tụi nó, thì em lại giúp anh đánh lạc hướng bọn chúng. Khi đó anh chỉ muốn chạy lại ôm lấy em, nhưng em chỉ tay vào anh mà nói: đây là coi như trả công anh vất vả theo đuổi tôi bấy lâu, từ giờ đừng để tôi bất gặp hoàn cảnh khốn cùng của anh như vậy. Lúc ấy anh mới nhìn lại bản thân mình nhếch nhác, tội tệ đến mức nào. Và cũng chỉ dám nhìn em bước dần xa anh. Anh hiểu, một khi trong em đã có ấn tượng không tốt thì khó mà thay đổi được. Nhưng từ đó anh quyết tâm thay đổi, anh chăm chỉ

học hành, tránh xa khỏi bè bạn không tốt, tự sức mình thi vào và cố gắng trở thành cảnh sát tốt, mới dám quay lại đứng trước mặt em, vậy mà em vẫn chưa một lần nhìn thẳng vào anh. Dù anh có làm những gì, em cũng chưa khi nào tỏ ra công nhận anh.

7. Chương 7

Trần Tú liếc mắt sang vẻ mặt đang khó chịu của Minh Tùng, thấy Minh Tùng khẽ đặt tay lên đôi vai gầy nhỏ của Kiều Thư, Minh Tùng nói:

- Trần Tú, chẳng phải Kiều Thư đã nói rõ rồi sao, tiêu chuẩn của anh không đủ để bên cạnh cô ấy. Vậy anh còn đứng đây nói những điều này làm gì ?

Trần Tú cười nhẹ...có lẽ đây là lần đầu tiên Kiều Thư thấy nụ cười này của Trần Tú, thật mạnh mẽ, nhưng lại yếu đuối mờ nhạt hết mức... Cô đau lòng quay đầu đi nơi khác tránh cảm giác chua xót của hiện tại. Cô thành thật:

- Trần Tú...giá em có thể...em nhất định sẽ yêu anh. Thật xin lỗi.

Sau đó cô cũng thoát ra khỏi vòng tay của Minh Tùng mà mở cửa, đang định bước vào nhà, Kiều Thư bỗng dừng lại nói:

- Không đến với anh là vì em không có khả năng yêu thương ai cả, vì thế anh đừng tự làm khổ mình nữa.

Rồi cô mới vào nhà, đóng cửa lại. Không phải cô không hiểu tình yêu của Trần Tú suốt thời gian qua, cô biết Trần Tú đã theo mình như thế nào, có những hôm đi làm về muộn, cô vẫn thấy xe thể thao của anh lặng lẽ đi phía sau như trầm tư bảo vệ mình, có những khi sáng sớm đi làm đã thấy đồ ăn sáng là món cô thích treo ngoài cửa, hoặc buổi trưa sẽ có nhân viên mang đồ ăn tới công ty cho cô. Tất cả cô đều biết những gì anh cố gắng vì cô suốt những năm qua, chỉ là cô đâu có khả năng giành tình cảm cho ai nữa chứ.

Còn lại Minh Tùng và Trần Tú đứng đối diện nhau. Trần Tú nhìn Minh Tùng trước mặt, chỉ cười cay đắng chứng tỏ sự bất lực của bản thân mà nói :

- Tôi sẽ luôn theo sát cô ấy, đừng làm gì tổn hại tới cô ấy.

Rồi chậm chậm mà bước đi, không quay nhìn lại lần nào. Còn Minh Tùng vẫn giấu hai tay trong túi quần, nhíu mi tâm nhìn cánh cửa im lặng trước mặt... Kiều Thư là em yêu Kiều Như hay em không yêu Trần Tú, em có chắc chắn hay không? Tại sao em cho rằng nếu có khả năng em sẽ yêu Trần Tú?

Kiều Thư không vào phòng, cô trầm ngâm ở ban công, nhìn theo bóng dáng Trần Tú cô đơn đang bước thẫm lặng. Vô thức thở dài, lại nghe thanh âm trầm thấp của Minh Tùng phía sau:

- Luyến tiếc sao?

- Điều gì? Anh nói Trần Tú hay tình cảm của Trần Tú?

- Cả hai.

- Ừm...có lẽ, nếu có thể, tôi cũng sẽ không vô tình để cho Trần Tú thất vọng suốt bao nhiêu năm trời như vậy. Chỉ tiếc, tôi không có khả năng rung động.

Minh Tùng bước ra, đứng bên cạnh Kiều Thư, cô dựa lưng vào thành ban công, quay mặt vào nhà, còn anh chống tay trên lan can, nhìn lên bầu trời đen tối chỉ có ánh trăng khuyết lẻ loi kia. Bất giác quay sang nhìn nửa gương mặt thanh tú của Kiều Thư, ánh đèn từ đầu hắt lại, trải một màu vàng nhạt trên mái tóc ngắn hơi đỏ của cô... Thủy thủ mặt trắng...đến hôm nay anh mới phát hiện, thì ra khuôn mặt Kiều Thư thật giống nhân vật hoạt hình Thủy thủ mặt trắng ngày xưa đã có lần xem qua. Đôi mắt long lanh tưởng chừng như bí ẩn nhưng lại là nơi thành thật nhất, chiếc mũi nhỏ nhỏ đáng yêu, đôi môi mỏng manh tinh tế, và chiếc cằm hơi nhọn nhỏ nhắn duyên dáng. Minh Tùng bỗng vui vẻ với phát hiện này, nhưng nhìn Kiều Thư đang băn khoăn vì Trần Tú anh lại khó chịu nói:

- Không cần suy nghĩ nhiều. Tình yêu chỉ có hai trường hợp, yêu và không yêu, chứ nếu là thông cảm, thương hại, hay biết ơn, thì tình yêu đã không trọn vẹn rồi. Không rung động nghĩa là không rung động, không thương nhớ tức là không thương nhớ, người ta yêu mình nhiều, không có nghĩa mình phải yêu người ta như vậy. Không yêu căn bản là không yêu, đừng nên gồng ép bản thân, hơn nữa...tinh thần phải phần chấn và quan điểm nên dứt khoát. Mình không phải người giành cho họ, nghĩa là có người giành cho họ đang đợi họ. Duyên phận đưa chúng ta đến với nhau, nhưng không làm nên tất cả, quan trọng là cảm xúc và trái tim. Hiểu không?

Minh Tùng nói và nhìn xoáy vào đôi mắt hoang mang của Kiều Thư đang hướng lại nghe mình nói. Anh cười nhẹ rồi đưa bàn tay với những ngón tay thon dài, xoa lên mái tóc ngắn bồng bềnh nói:

- Ngủ thôi, ngày mai dậy sẽ lại ổn định, ngủ đi, mai dậy ăn mì.o_o

Sau đó anh đi vào nhà, vào phòng mình, và tự nhủ: ngủ thôi, ngày mai dậy sẽ lại ổn định. Haizzz tại sao bỗng dưng đứng gần Kiều Thư, đối diện với cô gái lúc nào cũng mơ hồ, ngay đến bản thân mình cũng không hiểu này, anh lại có cảm giác lạ lẫm vậy chứ? Vừa nhẹ nhàng lại như lay động, vừa run rẩy lại như trầm lắng... Là sao đây???

8. Chương 8

Mấy hôm sau Kiều Thư đều ở nhà để hoàn thiện bản thiết kế. Suốt cả ngày chỉ lúi húi trong phòng làm việc, khiến Minh Tùng ở ngoài cũng suốt ruột, không ngờ cô nàng này khi làm việc lại chăm chú như vậy, chẳng quan tâm gì đến ai, không để ý đến điều gì. Haizzz anh cứ đi đi lại lại trước cửa phòng mà cô cũng chẳng buồn ý kiến. Quen với việc là tâm điểm, thế nhưng trước mặt Kiều Thư anh lại phải học cách chấp nhận, mình thường xuyên là người vô hình, Minh Tùng pha hai ly sữa ấm, một ly đặt vừa tầm tay với của Kiều Thư, còn mình cầm một ly vừa nhắm nhì vừa ngắm cô đang tập trung viết viết xóa xóa. Anh đưa tay kéo tấm rèm cửa, những tia nắng sớm mai vui vẻ nhảy nhót làm rực rỡ không gian u ám. Kiều Thư giật mình nhìn ra :

- Trời đã sáng rồi sao ?

Minh Tùng nhún vai nhìn Kiều Thư khê neho mắt nhúu đôi lông mày, để thích ứng dần với thứ ánh sáng tự nhiên đang chiếu vào...vậy là cô đã làm việc hết một đêm rồi, cũng sắp hoàn thành, chỉ cần cố gắng một chút nữa là được. Cô nhìn sang Minh Tùng mặc chiếc quần trắng, áo len rộng màu xám thoải mái có vài vạch đỏ ở cầu vai làm điểm nhấn, rất đơn giản nhưng lại hài hòa dễ chịu. Cô nhoẻn miệng cười, thấy Minh Tùng an nhàn như thế này thật là thích, cứ như anh vô âu vô lo vậy, khi mệt mỏi chỉ cần nhìn sang khí chất thanh thản như các văn sĩ thời xưa đang ở ẩn của anh, thì tâm tình cũng thoải mái hơn rất nhiều. Cô vươn vai thả lỏng một chút, ngả lưng ra chiếc ghế tựa nhắm mắt lại, không ngờ vì mệt mỏi mà lập tức chìm vào giấc ngủ. Minh Tùng nhìn Kiều Thư mà không tin vào mắt mình, cô nàng này, thực ra đã cố gắng bao nhiêu chứ, cũng mệt đến mức này. Anh nhẹ nhàng mang ly sữa ra ngoài, lấy một chiếc chăn mỏng đắp cho Kiều Thư. Vốn định đứng lên đi chuẩn bị đồ ăn, nhưng nhìn thấy khuôn mặt Kiều Thư an tĩnh say ngủ, anh lại không kìm lòng được, khẽ chạm vào chiếc cằm xinh xinh của Kiều Thư, thật lạ, anh rất yêu thích chiếc cằm này nhé, nhìn giống như nhân vật truyện tranh của Nhật Bản vậy.o_o. Minh Tùng di chuyển tay, chạm nhẹ lên má gầy gầy của Kiều Thư, làn da nâu mịn màng, lại mềm mại, khiến anh không muốn rời đi....Kiều Thư khê động, khuôn mặt hướng bàn tay anh mà cọ cọ, như một chú mèo lười nhác làm nũng với người chủ của mình. Đôi môi mỏng hồng hồng tỉnh tế hơi mím, rồi lại thả lỏng, không biết mơ tới điều gì mà lại chu ra phía trước thật hấp dẫn và đáng yêu. Vô thức...Minh Tùng vươn người, nhanh chóng chạm môi mình vào đôi môi ấm áp đang trong giấc nồng của Kiều Thư, rồi vội vàng rời khỏi...như không tin nổi hành động vừa rồi là của chính mình, Minh Tùng chạm tay lên môi mình và ngơ ngác...lúc này...là điện giật hả? Sao lòng ngực anh lại mạnh mẽ rung động như thế này? Giống như làm việc xấu, giống như ăn trộm thứ gì đó sợ bị bắt gặp vậy....

Anh luống cuống nhìn Kiều Thư vẫn đang ngon giấc, anh lập tức đứng dậy và rảo bước đi ra khỏi phòng,

trong lòng tự nhủ: Minh Tùng, Minh Tùng...mày làm cái gì vậy, nhân lúc cô ấy ngủ lại vụng trộm mà hưởng lợi...nhưng cảm xúc này là sao ???

Còn đang hoang mang thì chuông cửa vang lên khiếp anh giật mình, mới nhớ ra là phải mở cửa. Khi cánh cửa mở ra, trước mắt anh là một phụ nữ trung niên đã có tuổi, nhìn bà sang trọng nhưng có vẻ mệt mỏi và tiều tụy. Anh hơi nhíu mày nhưng vẫn lịch sự hỏi :

- Bác tìm ai vậy ?

Thấy người trước mắt nhìn mình dò xét và ngạc nhiên. Anh hơi cười:

- Cháu là bạn của Kiều Thư, bác tìm cô ấy sao ?

- Tôi là mẹ của Kiều Thư.

Anh hơi sững người, mẹ của Kiều Thư...không giống nhau chút nào, mà mẹ của Kiều Thư sao lại tiều tụy như thế này ?

- Kiều Thư có nhà không?

- Cô ấy đang ngủ trong phòng làm việc. Cả đêm hôm qua Kiều Thư thức làm việc, vừa mới chợp mắt một chút. Bác vào nhà ạ.

Minh Tùng cũng hơi ngượng ngùng mở rộng cửa, tránh sang một bên ẹ của Kiều Thư vào...bảo anh không ngượng ngùng sao được khi đây là nhà của con gái người ta, mà mình lại tỏ ra như chủ nhà chứ.

Anh vội vàng lấy nước mời:

- Bác ngồi chơi uống nước, để cháu gọi cô ấy ạ.

- Không cần, cậu cứ kệ tôi.

Bà Thu Nga cản Minh Tùng khách sáo, rồi đi dẫn lại phía phòng làm việc. Bà không vào trong, mà chỉ nép mình ngoài cửa nhìn Kiều Thư ngủ trên ghế tựa. Minh Tùng đứng không xa là mấy, anh nhìn ra nét đau khổ và xúc động trên gương mặt tiều tụy của bà. Anh tự hỏi liệu Kiều Thư có biết bây giờ mẹ cô đang nghĩ gì và đang cảm thấy như thế nào không?

Minh Tùng tiến lại gần hơn, anh nói nhẹ:

- Để cháu kêu cô ấy dậy gặp bác.

- Không cần, tôi nhìn con bé một chút rồi đi thôi. Cậu ở đây bao lâu rồi?

Bà Thu Nga bất ngờ hỏi, khiến Minh Tùng hơi cười gượng:

- Sao bác biết cháu ở đây ạ?

- Con bé không khi nào giữ gìn nhà cửa sạch sẽ như thế này được.

- Cháu ở cũng được một tháng rồi.

- Cậu thấy con bé thế nào?

- Dạ????

- Cậu thấy con bé thế nào?

Minh Tùng ầm ớ không hiểu rõ ý hỏi của bà Thu Nga, một lúc sau anh mới nói:

- Cô ấy rất tốt ạ.

Vẫn nhìn vào Kiều Thư đang ngủ, bà tiếp:

- Nó không bị xao động vì cậu sao?

- Dạ???

Minh Tùng càng ngỡ ngàng hơn, thì thấy bà Thu Nga nhìn sang mình một lúc rồi thở dài, vừa đi ra phòng khách vừa nói :

- Xem ra con bé này thực sự yêu thích Kiều Thư rồi.

Minh Tùng đi sau bà Thu Nga, nghe bà nói vậy mới hiểu là mẹ Kiều Thư đang lo lắng điều gì, chung quy lại thì cũng chỉ là một người mẹ suy nghĩ cho con của mình mà thôi. Minh Tùng hơi cúi xuống, lững thững bước theo sau, ra tới phòng khách, bà Thu Nga đổi vị trí từ khách thành chủ. Nhìn dáng vẻ của bà, thì cũng đủ biết đây là một phu nhân nhiều tiền. Ánh mắt từng trải của bà quét qua gương mặt được khéo léo tạo nên bởi hai dòng máu, nhìn xuống thân ảnh phiêu dật, phong thái cao quý nhưng rất lễ độ và học thức của Minh Tùng, bà nhẹ nhàng:

- Cậu ngồi đi.

Minh Tùng nhàn nhạt cười rồi ngồi ngay ngắn đối diện với bà Thu Nga, vẫn giữ nguyên khí chất cao quý, nhưng cũng không tỏ ra vô lễ với bậc bề trên. Bà Thu Nga hài lòng dựa lưng vào ghế nói:

- Cậu với Kiều Thư nhà tôi là thế nào với nhau?

- Thực ra chúng cháu không liên quan gì tới nhau, nhưng một tháng trước vài chuyện xảy ra nên có chút duyên phận.

- Hai người ở chung...hài hòa chứ?

- Rất tốt ạ, chúng cháu khá hợp nhau, chủ yếu là không liên quan quá nhiều vào cuộc sống của nhau.

Bà Thu Nga rất hiểu ý của Minh Tùng, cậu nhóc này đang muốn cho bà biết giữa cậu và Kiều Thư không có gì mờ ám...bà khẽ cười, bà lại không biết điều đó sao...chỉ là, bà thật hi vọng cậu thanh niên ưu tú này sẽ là ngoại lệ, nhưng chắc là không được rồi. Bà quay mặt ra phía ngoài cửa sổ, nơi có ánh nắng giữa buổi trưa lên chiếc rèm cửa đang phất phơ vì cơn gió dạo qua, bà nói:

- Trước đây tôi đã không đủ quan tâm, nên không để ý đến sự thay đổi của con bé, đáng lẽ tôi nên nhận ra trước khi có người nói cho tôi biết.

Bà lại thở dài:

- Kiều Thư thực ra là một đứa trẻ sống rất nội tâm, trước đây nó không hề lạnh lùng với gia đình như vậy, nhưng có lẽ những việc nó nhìn thấy, những chuyện nó trải qua...đã ảnh hưởng quá nhiều đến tâm lý. Tôi không phải người mẹ tốt, không có khả năng bảo vệ con gái mình. Khi còn trẻ thì mãi làm ăn, không nghĩ chính mình lại bỏ qua thứ quan trọng nhất. Giờ muốn cứu hồi có lẽ đã quá muộn, ông trời không cho tôi cơ hội nào.

- Còn rất nhiều thời gian mà, bác và Kiều Thư có thể bắt đầu bên cạnh nhau từ bây giờ.

Minh Tùng hơi nhíu mày vì thấy bà Thu Nga lắc đầu...bà cười buồn rồi đứng lên. Thân hình gầy yếu của bà hơi lay động, có vẻ như chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi đến cũng khiến bà ngã xuống, Minh Tùng cũng vội vàng đứng lên, bà nói:

- Tôi thấy Kiều Thư rất tin tưởng và coi trọng cậu, nó chưa từng cho người ngoài bước vào nhà này, cậu có thể ở lại một tháng...là lần đầu tiên tôi thấy, nếu có thể, thì bà già này xin được nhờ cậu để mắt chăm sóc cho con bé một chút.

- Bác đừng nói vậy, nếu có thể, cháu sẵn sàng giúp đỡ Kiều Thư.

Bà Thu Nga gật đầu, thở dài rồi bước ra phía cửa, hơi dừng lại, bà dặn dò:

- Đừng nói với con bé là tôi tới đây.

Rồi mới thẳng một đường bước đi. Minh Tùng nhìn theo bóng dáng yếu ớt của bà...sao anh thấy bứt rứt khó chịu như vậy chứ? Cho đến khi cửa nhà khép lại, anh mới định hình trong đầu, nghe như thế nào cũng thật giống lời của người sắp đi xa...

- Ai vừa đến à?

Minh Tùng quay lại nhìn thấy Kiều Thư đang ở phía sau mình, gương mặt còn dư âm của giấc ngủ vội vàng khi này, anh khẽ lắc mà nói:

- Cùng nhau nấu ăn đi, hôm nay cô muốn ăn gì?

Rồi nhanh chóng kéo Kiều Thư vào bếp, giao cho cô một số việc để phân tán sự chú ý của cô.

9. Chương 9

Bằng đi một thời gian, hôm đó Kiều Thư đang giám sát tại nơi tổ chức sự kiện sẽ diễn ra tối nay, thì thấy Thái Khang cấp tốc chạy đến. Đứng trước mặt cô, vừa thở vừa luống cuống nói:

- Kiều Thư...mẹ...mẹ đang trong bệnh viện, đến nhanh nếu không sẽ muộn.

Kiều Thư nhìn sâu vào gương mặt Thái Khang đang lộ rõ vẻ hoảng loạn, cô không nói năng gì, cũng không tỏ thái độ gì, chỉ có điều tập tài liệu trong tay lay động và nặng nề hơn. Cô nhìn đồng hồ, trấn tĩnh giao lại công việc cho cấp dưới rồi mới cùng Thái Khang ra xe, tới bệnh viện mà mẹ cô nằm.

Kiều Thư lặng lẽ nhìn mẹ mình yếu ớt nằm trên giường bệnh trắng toát, sự sống lay lắt của bà đang được duy trì bằng bình ôxi bên cạnh. Cô không nói gì, chỉ nghẹn ngào cầm tay bà lên, áp vào mặt mình. Bàn tay thân thuộc mà xa lạ vì gầy yếu khác thường của bà Thu Nga run rẩy vuốt ve bầu má của cô con gái đáng yêu. Bà mỉm cười mà chảy từng giọt nước mắt ấm áp:

- Con gái, lúc nào cũng đứng cảm như vậy được không? Con có thể làm bất cứ thứ gì con muốn, mẹ luôn ủng hộ con.

Nghe mẹ mình yếu ớt nói từng từ, Kiều Thư vuốt nhẹ mái tóc xơ xác của bà, từng giọt nước mắt nóng hổi trào ra:

- Mẹ, chuyện gì thế này, tại sao mẹ lại nằm đây, tóc mẹ sao lại thành ra thế này? Sao mẹ lại mệt vậy? Chỉ mới hai tháng thôi mà.

- Con gái, mẹ rất yêu con, xin lỗi vì trước đây mẹ đã không quan tâm đến con, khiến con nhiều khi chịu thiệt thòi, khiến con chịu nhiều uất ức...

- Không có, con rất tốt, không hề uất ức gì cả.... Mẹ, mẹ bị sao đây?

Kiều Thư sợ hãi so đôi vai của mình vào, ôm lấy người mẹ bỗng nhiên già nua chỉ sau hai tháng không gặp, cô đau đớn áp mặt mình lên ngực bà Thu Nga mà thì thầm:

- Mẹ, con không cần gì cả, chỉ cần mẹ khỏe mạnh thôi, mẹ nói gì, con cũng nghe theo. Con sẽ về nhà ở với mẹ, sẽ kết hôn, sẽ làm tất cả, không cãi lời mẹ...được không? Chỉ cần mẹ khỏe lại thôi.

Kiều Thư lặng lẽ khóc nức lên, nhìn bà Thu Nga cười gượng gượng, cô lại nói:

- Nếu mẹ không nghe lời con, không khỏe lại, thì cả đời này con sẽ không lấy chồng, mẹ...mẹ muốn nhìn con mặc váy cưới màu trắng tinh khiết, muốn nhìn con lên xe hoa, muốn dặn dò con về phải yêu thương con gái mẹ trọn đời mà, con còn chưa có ai rước, mẹ lại muốn bỏ con sao, mẹ yên tâm bỏ con sao?

- Con gái ngốc, chỉ là không nhìn thấy mẹ thôi, còn lúc nào mẹ cũng bên con mà.

Kiều Thư vội vàng lắc đầu, nước mắt đã ướt đầm gương mặt cô:

- Con chỉ có mẹ, vì sao đến mẹ cũng muốn bỏ con? Đừng bỏ con, không có mẹ, con sẽ không còn động lực mà sống nữa, con xin mẹ, đừng rời xa con được không?

- Kiều Thư, nhìn mẹ, nhìn mẹ được không?

Kiều Thư nhìn lên vẻ mặt đau khổ và ánh mắt cầu khẩn của bà Thu Nga, bà van nài mà nói:

- Hứa với mẹ, hứa với mẹ phải tiếp tục sống, sống thật tốt ẹ yên tâm, hứa với mẹ, đừng làm mẹ lo lắng được không kiều Thư.

- Được được, muốn con làm gì cũng được, mẹ đừng xúc động, đừng nói nữa.

Kiều Thư vội vàng nói khi thấy bà Thu Nga ho một hồi dữ dội...nước mắt càng chảy nhiều hơn...cô lo lắng:

- Mẹ...đừng nói nữa, con hiểu con hiểu, con sẽ sống tốt.

- Kiều Thư, mẹ có chuyện cần nói với con...bố con...bố con...

Như kích động quá, bà Thư Nga gấp gấp thở dồn dập, Kiều Thư luống cuống:

- Bác sĩ...bác sĩ...cấp cứu...

Kiều Thư toán loạn lên gọi bác sĩ, rồi lại bấm chuông cấp cứu ở đầu giường, bác sĩ và y tá nhanh chóng chạy đến, nhưng bà Thu Nga như quyết tâm rời khỏi thế giới đau khổ này, bà nắm chặt tay Kiều Thư, mắt nhòa lệ đầy lưu lyến, chỉ kịp nói:

- Xin lỗi con!!!!

Kiều Thư bàng hoàng khi nghe tiếng títtttttttt dài từ máy monitor bên cạnh, cô ngạc nhiên nhìn mẹ mình nhắm mắt yên tĩnh mà khuôn mặt tiêu tụy còn đau khổ... Kiều Thư ngẩn ngơ không phản ứng gì vì quá bất ngờ, lúc sau cô quỳ xuống cạnh giường ôm chầm lấy bà Thu Nga mà gào khóc, không nghe thấy bác sĩ nói gì. Đầu óc choáng váng, tai chỉ toàn tiếng ong ong. Kiều Thư đau đớn:

- Mẹ...chỉ có mẹ thôi, sao lại bỏ con, mẹ biết con không lưu luyến điều gì ngoài mẹ mà, mẹ tỉnh dậy, tỉnh dậy đi...mẹ...con phải làm gì???

Thái Khang cũng lặng lẽ khóc ở gần Kiều Thư, anh ta biết sau chuyện này Kiều Thư chắc chắn rất hận anh ta đã giấu Kiều Thư chuyện của mẹ, nhưng Thái Khang là bất đắc dĩ, chỉ làm theo yêu cầu của mẹ mà thôi, chính bản thân anh ta cũng rất đau đớn biết bao nhiêu.

Kiều Thư cảm thấy như bản thân mình đang rơi tự do, xuống một hố đen sâu thẳm nhất của cuộc đời, đến khóc cũng không khóc được, đứng không vững, cảm giác chông chênh, tưởng như chính mình chết đi hoàn toàn, Kiều Thư nhìn khuôn mặt mẹ mình, cô ôm lấy bà Thu Nga, vuốt ve nhẹ nhàng, không cho ai chạm vào bà. Rồi Kiều Thư điên cuồng:

- Ra ngoài, ra ngoài hết cho tôi... Thái Khang, anh mà để ai vào quấy rầy tôi và mẹ, tôi sẽ giết anh, cút...cút hết ra ngoài cho tôi.

Sau đó Kiều Thư đẩy Thái Khang và y tá bác sĩ ra ngoài, cô giận dữ đóng cửa rồi khóa luôn lại. Cô thần thờ đi lại phía mẹ mình đã được gỡ bỏ hết dây dợ, thiết bị lằng nhằng, nhìn bà yên tĩnh nằm trên giường bệnh trắng toát an ổn như đang ngủ, Kiều Thư đưa bàn tay mảnh khảnh của mình, lau chút nước còn đọng lại nơi mắt bà Thu Nga. Cô vừa khóc vừa kéo chăn lên đắp cho bà:

- Mẹ lạnh phải không, đừng lo, con chăm sóc mẹ, không để mẹ lạnh...không buồn không buồn, con nằm cùng mẹ, ôm mẹ thật chặt, vừa ấm, vừa không cô đơn, được không?

Nói rồi cô tháo bỏ đôi dép cao, nhẹ nhàng trèo lên giường, chui vào chăn và nằm nép bên cạnh bà Thu Nga. Kiều Thư ôm mẹ mình mà thủ thỉ, không biết cửa phòng đã bị ai đó mở khóa và có người lặng lẽ đứng ở cửa. Tuy cô cười mà nước mắt vẫn chảy.

- Mẹ...bao lâu rồi con không ôm mẹ? Thật xin lỗi, là con không ngoan, không chịu gần gũi mẹ, luôn cách xa mẹ...mẹ ốm từ bao giờ, con cũng không hay biết. Mẹ...mẹ ghét con không? Vì sao không cho con cơ hội? Vì sao lại vội vàng như vậy vứt bỏ con? Mẹ...con muốn đi cùng mẹ, con không muốn bị bỏ rơi, mẹ...cả đời con chỉ có mẹ, con không cần ai, không cần thứ gì, chỉ cần mẹ thôi...cho con đi với mẹ được không?

Kiều Thư thổn thức, khuôn mặt xinh đẹp nhưng hoang mang dúi sâu vào bờ vai gầy còm của bà Thu Nga, cô khóc nức lên, giọng run run nói:

- Mẹ...con còn nhiều chuyện chưa nói với mẹ, mẹ biết không, ngày con ra ở riêng, con thật nhớ mẹ, còn lên về chỉ để nhìn mẹ một chút, nhiều lúc con thật muốn nằm ôm mẹ giống thế này, tâm sự ẹ nghe nhiều chuyện,

nhưng con cố chấp, cho rằng mình đủ mạnh mẽ, không cần ủy mị như những đứa con gái khác, không cần lúc nào cũng bám dính lấy mẹ...thật không ngờ, hôm nay lại chẳng còn chút cơ hội nào...mẹ ơi, một lần cũng không được sao, con chưa được thật sự bày tỏ ẹ biết con yêu mẹ như thế nào...mà mẹ đã vứt bỏ con sao?

Kiều Thư bỗng không thể nói được gì, cô khóc lớn, như muốn trút bỏ hết tất cả, bây giờ làm sao có thể thoát ra khỏi vực sâu này? Làm sao đứng vững nổi, làm sao bám trụ được nữa? Tại sao ông trời lại cướp đi niềm tin cuối cùng của cô???

Một bàn tay ấm áp khẽ đặt lên vai cô, hơi xoay người, đôi mắt đau khổ ngập nước hướng lên nhìn thân ảnh mờ ảo của người trước mắt, đôi môi hồng khẽ động, cô mấp máy:

- Minh Tùng... Minh Tùng...

Sau đó bỗng nhiên ngắt đi, Minh Tùng vội vàng đỡ lấy cô, kiểm tra một chút tình hình. Theo kinh nghiệm, anh biết là do quá kích động và đau khổ nên cô mới mất đi ý thức lúc này. Minh Tùng không đưa cô đi nơi khác, vẫn để hai mẹ con Kiều Thư nằm cạnh nhau...anh nhíu mi tâm...cô gái này..liệu sẽ vượt qua được bước ngoặt này hay không. Khi ánh mắt tuyệt vọng, cùng giọng nói nhỏ nhẹ yêu ớt gọi tên anh...tận sâu trong tim Minh Tùng bỗng đau nhói... Hướng ánh mắt nâu đen nhìn sang bà Thu Nga, thì ra cảm giác lúc đó không hề sai, người mẹ này biết trước mình sắp đi xa, nhưng lại giấu diếm con gái mình, có lẽ lo Kiều Thư quá đau khổ nên làm như vậy, nhưng lại không nghĩ bất ngờ này cô ấy có gắng gượng nổi hay không?

Anh thở dài, không biết nên báo lại với Jacky hay không? Có lẽ là thôi đi, anh sẽ giải quyết vậy...thực lòng mà nói, anh cũng không muốn cô gái này đau khổ thêm nữa... Khẽ vén những sợi tóc mái lòa xòa trước trán, Minh Tùng nhìn Kiều Thư đang nhíu lông mày, đôi mi mỏng còn ngập nước, khuôn mặt thường ngày không tỏ thái độ gì, giờ đây có thể nhìn ra đau khổ tột cùng... Đang yên tĩnh bỗng Kiều Thư giật mình hoảng loạn kêu lên:

- Mẹ..mẹ ơi..

Sau đó ngồi bật dậy, vội vàng nhìn sang bên cạnh, thấy bà Thu Nga đang yên tĩnh nằm đó, cô mới nở một nụ cười ngơ ngẩn:

- Mẹ, con xin lỗi, là con to tiếng, không làm mẹ thức giấc chứ? Mẹ làm thế nào bây giờ, để con chải đầu ẹ nhé, mẹ...chút nữa con sẽ tắm gội ẹ, mặc quần áo đẹp ẹ, rồi mẹ con mình đi chơi được không?

10. Chương 10

Kiều Thư khẽ vuốt ve khuôn mặt hốc hác của bà Thu Nga, chỉnh lại cổ áo hơi lệch của bà, yêu thương ôm chặt lấy như không muốn rời đi. Minh Tùng ở phía sau nhíu mày nhìn hành động vô thức của Kiều Thư, có gì đó không ổn, không phải do quá kích động mà rối loạn ý thức đó chứ? Anh lên tiếng dứt khoát gọi:

- Kiều Thư?

Vẫn thấy cô không quay lại, chỉ nhìn chăm chú vào bà Thu Nga đang yên tĩnh nằm đó. Anh chạm vào người cô, giọng trầm thấp ra lệnh:

- Kiều Thư...nhìn tôi.

Lúc đó mới thấy Kiều Thư có phản ứng, quay người lại phía anh, vẫn vẻ mặt thường ngày, chỉ có điều...đôi mắt mơ màng có một màn sương bao phủ, ngu ngơ như lúc cô mới ngủ dậy. Giọng nói nhỏ nhẹ:

- Anh là ai?

- Kiều Thư...tĩnh, tôi là Minh Tùng.

Vì lo lắng nên anh hơi dùng lực siết vai cô, lại nghe cô ngơ ngác hỏi lại:

- Minh Tùng?

- Phải...Minh Tùng, chúng ta ở cùng nhau hai tháng rồi. Nhớ không?

Kiều Thư lắc đầu, cười cười nhìn sang thi thể bà Thu Nga đã lạnh dần, cô thủ thủ:

- Tôi chỉ ở chung với mẹ tôi thôi, không ở với ai, phải không mẹ, đợi con gọi người đưa mẹ về nhà, ở nhà con, nhé... Con sẽ chăm sóc mẹ thật tốt, không để mẹ gầy yếu như thế này nữa, được không? Đúng, chúng ta về thôi, về nhà thôi mẹ.

Nhìn Kiều Thư đòi đỡ bà Thu Nga dậy, Minh Tùng vội vàng đứng lên giữ lấy tay Kiều Thư, cô ngược đời mắt mờ hồ nhìn anh, rồi nhú mồm:

- Anh làm gì? Bỏ tay ra không được động vào mẹ tôi.

Kiều Thư đòi hắt tay Minh Tùng ra, nhưng ánh mắt anh nghiêm nghị nhìn cô, tay vẫn giữ chắc lấy. Anh lạnh lùng, khí thế lần át khác hẳn phong thái thoải mái thường ngày. Anh mạnh mẽ nói:

- Kiều Thư, tỉnh lại cho tôi, mẹ cô không còn sống nữa.

Minh Tùng quyết liệt nói khiến Kiều Thư ngưng trệ mọi hoạt động. Anh ta nói cái gì? Mẹ cô không còn sống nữa ư? Vớ vẩn, mẹ cô xinh đẹp, trẻ khỏe, sống rất tốt, không vấn đề gì cả. Cô bỗng tức giận, đáy mắt bỗng đục ngầu lên nhìn lại Minh Tùng:

- Anh nói thần kinh cái gì vậy, ai cho phép anh nói gở về mẹ tôi, cút cho tôi...người đâu, lời người này ra cho tôi.

Minh Tùng dùng cả hai tay lay mạnh bởi vai yếu ớt của cô. Anh hơi to tiếng:

- Im lặng cho tôi, cô nhìn đi, sờ vào đây, vào đây, có phải tim mẹ cô ngừng đập rồi, có phải da thịt đã lạnh rồi, đúng hay không?

Minh Tùng cầm lấy tay Kiều Thư đặt vào ngực bà Thu Nga một lúc, lại đặt lên khuôn mặt bà một lúc... Đúng vậy, tại sao tim mẹ cô lại không đập giống tim cô, sao mẹ cô lạnh như vậy?

- Không được không được, mẹ bị lạnh, chặn...Thái Khang...lấy thêm chăn...

- Kiều Thư nghe tôi nói...mẹ cô đi rồi, cô phải chấp nhận, đừng dằn vò bản thân, hãy để mẹ cô ra đi thanh thản...cô như thế này, có biết bác gái sẽ đau lòng lắm hay không? Cô muốn mẹ cô ra đi mà không thể nhắm mắt hả?

Kiều Thư sững người, lại hoang mang nhìn Minh Tùng, bỗng nhiên nước mắt ào ào, thi nhau trào ra khỏi khóe mắt, cô khóc lớn, và gào lên:

- Mẹ tôi, mẹ của tôi...phải làm gì đây...mẹ ơi...

Minh Tùng vội vàng ôm lấy Kiều Thư, cho cô một điểm tựa vững chắc...ôm người con gái đang run rẩy gào khóc trong lòng mình, Minh Tùng tự nhủ...đúng, anh tình nguyện là nơi để Kiều Thư tựa vào, dựa dẫm bất cứ lúc nào...người con gái này đau khổ, anh thật đau lòng, người con gái này thổn thức khóc, anh thật lo lắng, người con gái này hoang mang, anh thật sợ hãi... Vậy tại sao lại không thể vì người con gái này làm mọi chuyện.

Hai hàng nước mắt khế chảy ra từ đôi mắt nâu đen của Minh Tùng... Kiều Thư...tôi phải làm gì cho em? Anh khẽ vuốt mái tóc ngắn của cô, xoa nhẹ lưng cô, ôm cô chặt chẽ như muốn sẻ chia tất cả nỗi buồn của cô, như muốn giành lấy tất cả nỗi đau của cô.

Cho đến khi Kiều Thư an tĩnh lại, anh mới tách cô ra, Kiều Thư ngay lập tức nằm lại bên cạnh bà Thu Nga sợ sệt mà nói:

- Con không muốn xa mẹ đâu mẹ ơi...giờ con phải làm gì?

- Kiều Thư...

Minh Tùng đau xót gọi tên cô, lại nghe cô nói:

- Giúp tôi gọi Thái Khang, điện thoại trong túi xách.

Minh Tùng bất đắc dĩ lấy điện thoại của cô, tìm số Thái Khang ấn gọi. Chỉ 10 sau, đã thấy Thái Khang có mặt.

Khuôn mặt anh ta suy sụp đứng cuối giường bệnh, nhìn Kiều Thư đang âu yếm ôm lấy mẹ, anh ta muốn tiến lên tách cô ra thì Minh Tùng đưa tay cản lại. Rồi thấy Kiều Thư lên tiếng:

- Trước đây mẹ từng nói, khi mẹ qua đời, mẹ muốn được an nghỉ ở một nơi yên tĩnh, muốn nằm trên một ngọn đồi xanh tươi, có cỏ xanh mướt, có tán lá rộng che nắng, một nơi có gió trời dạo chơi qua lại...cho anh một ngày, tìm nơi hợp ý mẹ, ngày mai đưa mẹ tới.

Thái Khang vội vàng:

- Mẹ đã chuẩn bị cả, không cần tìm, ngày mai có thể trực tiếp đưa mẹ tới.

Kiều Thư lại vuốt ve khuôn mặt hốc hác:

- Mẹ...mẹ đã chuẩn bị hết rồi ư? Kế hoạch kĩ lưỡng để vứt bỏ con ư? Sao không để con được lo ẹ một chút?

Hơi ngừng một chút, cô lại lên tiếng:

- Bố đâu? Giờ này ông ta ở đâu?

- Ông ấy...ông ấy đi công tác, không về kịp...

- Ông ta ở đâu?

- Ông ấy đi Mỹ...

- Anh biết từ bao giờ?

Thái Khang cúi gằm mặt mà nói:

- Khoảng hơn một tháng trước.

- Ông ta biết không?

- Biết...chỉ có điều...công việc...

- Im miệng. Bố con nhà anh có khi nào không bao che cho nhau. Tôi còn lạ sao? Tốt nhất anh nên gọi ông ta về, đừng để tôi ra mặt, hiểu ý tôi không?

- Được được, đang trên đường về, ngày mai sẽ tới nơi, anh đảm bảo.

Thái Khang hốt hoảng nói, tránh cho Kiều Thư tức giận, anh lại không biết cô em gái này đáng sợ như thế nào sao... Kiều Thư tiếp tục nói:

- Về hết đi, tôi muốn bên mẹ đêm nay, đừng ai làm phiền tôi.

Rồi cô lại vùi mặt vào thân người đã lạnh của bà Thu Nga, ôm chặt lấy, như không muốn để bà phải chịu đựng sự lạnh lẽo.

Thái Khang rưng rưng chậm chậm ra về, còn Minh Tùng thì chỉ ra ngoài, anh ngồi ở ghế đợi phía cạnh cửa, anh không muốn để cô lại một mình...ánh mắt tuyệt vọng kia...ai biết cô ấy có thể làm những gì chứ?

Đồng hồ đã 7h sáng, nhưng sao trời bỗng u ám, lạnh lẽo đến vậy, anh nhìn vào phòng bệnh, thấy Kiều Thư vẫn chặt chẽ ôm mẹ không một chút rời ra. Lại thấy Thái Khang cùng một người đàn ông trung niên mặc bộ vest xám chỉnh chu đi gần lại, anh hơi nhú mày...chắc là bố Kiều Thư...

Anh khẽ lay Kiều Thư và nói:

- Có lẽ đến lúc rồi.

Cô không động, chỉ im lặng nghe Minh Tùng nói:

- Họ đến rồi.

Cho đến khi ông Thái Hòa và Thái Khang cùng vài người vào phòng, Kiều Thư mới ngồi dậy, cô không tỏ vẻ gì, chỉ nhanh chóng tách khỏi mẹ mình để họ đưa bà Thu Nga đi, không dám nhìn vì sợ không đủ tự tin

rời xa bà. Minh Tùng nhẹ ôm lấy thân hình mảnh mai như sẵn sàng đổ xuống bất cứ lúc nào của Kiều Thư. Cô tựa vào anh mà nói:

- Giúp tôi...đưa tôi ra chỗ mẹ...

Anh gạt đầu đỡ lấy cô đang xiêu vẹo đi theo mọi người mà không dám ngẩng mặt lên. Anh đau xót bên cạnh cô cho đến lúc mọi việc hoàn tất. Chỉ có điều...từ khi ở bệnh viện đi ra, Kiều Thư không khóc, không gào thét, chỉ lạnh lùng lại yếu ớt nhìn mẹ đang xa rời mình mà thôi. Gương mặt xinh xắn giờ đây mệt mỏi, tuyệt vọng và vô cảm xa cách. Cô như không màng đến bất cứ việc gì, ánh mắt đau đớn chỉ nhìn tin vào nơi mẹ cô đang yên nghỉ, miệng thì lẩm bẩm điều gì đó rất nhỏ, anh không thể nghe thấy. Xót xa dâng tràn trong lòng, anh siết chặt lấy bờ vai mềm mại, anh khẽ gọi:

- Kiều Thư...đừng như vậy được không? Anh thật đau lòng...

Kiều Thư không động tĩnh gì, chỉ luôn miệng lẩm bẩm không ngừng, đôi mắt tinh anh giờ rời rã vô hồn... Kiều Thư...anh phải làm gì đây?

Khi mọi việc xong xuôi cả, anh đỡ lấy Kiều Thư vô hồn, lúc đi ngang qua ông Thái Hòa, anh chỉ gạt đầu trước ánh mắt dò xét, cũng không tỏ thái độ gì, nhưng đi thêm vài bước, Minh Tùng nghe thấy ông ta lên tiếng:

- Cậu là ai?

- Là bạn của Kiều Thư.

Anh hơi dừng bước, vẫn cầm tay Kiều Thư, khẽ xoay người nhìn xoáy vào khuôn mặt không tỏ thái độ thương xót gì của ông Thái Hòa mà nhú mày, một cơn gió lướt qua, anh lại giữ chặt Kiều Thư hơn, tỏ rõ thái độ che chở, bao bọc người con gái này. Anh lên tiếng:

- Nếu ông đã không thương xót con gái ông, vậy thì để tôi làm việc ấy.

- Cậu nghĩ con bé cho phép sao?

- Chỉ cần là người tôi quan tâm, thì không vấn đề gì.

Sau đó tự tin quay người, thân ảnh phiêu dật nhưng rắn rỏi, chống đỡ cho thân hình mềm mại của Kiều Thư.

Ông Thái Hòa nhìn theo thở dài...ông thật muốn thương yêu Kiều Thư...chỉ có điều...đó là chuyện quá khó khăn...haizzzz cũng không thể trách bà Thu Nga...là do ông không tốt. Thật lòng...ông rất thương yêu người vợ này, nhưng đã bước sai một lần, thì vĩnh viễn không thể bước lại. Chỉ vì tức tối mà ông lại càng sai lầm, khi nhìn lại cũng không còn gì để cứu vãn, điều ông làm được duy nhất bây giờ...chính là im lặng, giữ lại bí mật này cho tới lúc chết mà thôi. Ông Thái Hòa lẳng lặng quay bước về phía Thái Khang đang đợi. Phía chân trời chỉ còn lại một chút ánh sáng tàn dư màu hồng nhạt, không thể làm rực rỡ sắc trời u ám, và Kiều Thư cũng lững thững cùng Minh Tùng ra xe về nhà.

11. Chương 11

Kể từ hôm chôn cất mẹ xong, Kiều Thư chỉ ở trong phòng, không ăn uống, không ngủ nghỉ, cô chỉ ngồi trầm ngâm, thất thần trong phòng, cuộn thân hình lại, vòng tay ôm lấy đầu gối, và lúc nào cũng giữ chặt di ảnh mẹ. Khuôn mặt mệt mỏi, xanh xao tái nhợt, đôi mắt vô hồn, không mang theo bất cứ cảm xúc gì. Minh Tùng ngồi trước mặt Kiều Thư, mà cô như không nhìn thấy anh, không cảm nhận được sự tồn tại của anh. Minh Tùng xót xa lắc đầu:

- Kiều Thư...phần chần lại được không? Đã ba hôm rồi, nếu em cứ tiếp tục, chắc chắn sẽ không chịu nổi, mẹ em mà thấy em suy sụp như thế này, bác cũng thật đau lòng, bác sẽ không muốn người con gái bác yêu thương tự dày vò bản thân như vậy, chẳng phải trước khi mẹ em ra đi, em đã hứa sẽ sống tốt ư?

Ánh mắt Kiều Thư vẫn mơ màng nhìn ra phía cửa sổ, bầu trời đã sáng rõ, những áng mây trắng buồn bã lững lờ trôi, chiếc rèm cửa màu trắng lất phất bay vì cơn gió lạnh bên ngoài lùa vào. Cô thần thờ nói:

- Đi ra ngoài được không?

- Được, được, chúng ta cùng đi, em muốn đi đâu tôi đưa em đi.

Kiều Thư không nói gì, cô đứng lên, mở tủ lấy chiếc đầm dài được treo cẩn thận phía trong cùng, anh chưa khi nào thấy cô mặc qua. Nhìn Kiều Thư nhẹ nhàng vuốt ve chiếc váy, anh đoán có lẽ đây là món quà bà Thu Nga đã tặng cô. Kiều Thư không quay lại, cô nói:

- Đợi một chút.

Rồi Kiều Thư đi vào phòng tắm, tắm gội và thay đồ. Khoảng 15 phút sau, Kiều Thư uyển chuyển trong bộ váy hồng nhạt với chân váy mềm mại dài xuống tận gót chân, phía trên là vải cứng hơn, ôm sát vào thân người, cổ tàu kín đáo, tay áo phồng nhẹ lên ở vai và ôm sát lấy cánh tay cho tới khuỷu, có một hàng những viên đá trắng nhỏ lấp lánh chạy quanh eo thon của Kiều Thư và đính quanh nơi cổ tay áo, nhìn cô như một công chúa kiêu kì, quý tộc, lại như cánh hoa anh đào yếu điệu nhẹ nhàng khoe sắc. Những giọt nước nặng trĩu còn đọng từ trên tóc rơi xuống. Ra tới ngoài, Kiều Thư ngồi vào bàn trang điểm, lau khô mặt, cô nhẹ nhàng đánh một lớp trang điểm mỏng, che đi sự mệt mỏi và tiêu tụy trên khuôn mặt nhỏ nhắn, Kiều Thư tô lớp son môi hồng tương đối hợp với màu váy, Minh Tùng vội lấy khăn lau đi chút nước còn lại và dùng máy sấy, sấy qua mái tóc lộn xộn của Kiều Thư. Khi đã tương đối, cô hài lòng đứng trước mặt Minh Tùng, mỉm cười nhẹ:

- Đi thôi.

Minh Tùng vẫn chưa kịp định hình lại chuỗi hành động của Kiều Thư, cũng là lần đầu tiên thấy cô mặc đồ như vậy, càng khiến anh ngạc nhiên hơn. Minh Tùng đứng lên, thân ảnh anh cao lớn mặc quần jeans tối màu, và áo len màu xanh hài hòa, tiến tới bên cạnh Kiều Thư hỏi:

- Ăn chút gì trước được không?

- Không cần, cũng không có khẩu vị.

Cô nhàn nhạt cười nói tiếp:

- Cho anh 5 để thay đồ.

- Không cần, chỉ lấy áo khoác là được rồi.

- Vậy thì đi thôi, tôi muốn ra chỗ mẹ tôi.

Minh Tùng nhanh chóng lấy xe đưa Kiều Thư đi, từ nhà cô tới đó cũng mất đến hai tiếng đồng hồ. Trên đường đi họ không nói gì với nhau, ngoài kia trời đang nắng đẹp, nhưng trong không gian nhỏ bé này thật ảm đạm và khó chịu. Minh Tùng thỉnh thoảng quay sang Kiều Thư đang chăm chú nhìn đường phía trước, anh nén tiếng thở dài, rồi lại tập trung lái xe.

Khi xe dừng lại, Kiều Thư nhanh chóng mở cửa bước xuống xe, Minh Tùng cũng vội vàng theo cô. Từ phía sau nhìn thân hình mảnh mai và bóng lưng cô độc của Kiều Thư, anh thật muốn ôm trọn cô vào vòng tay của mình mà che chở, mà xoa dịu nỗi đau trong lòng cô. Trong tay Kiều Thư cầm bó hoa hồng trắng mua trên đường, đặt vào nơi mẹ cô yên nghỉ. Hành động của cô rất nhẹ nhàng và cẩn trọng, cô nói:

- Mẹ, con mang hoa hồng trắng mẹ thích nhất đến ẹ. Mẹ ở đây có thấy thoải mái không? Con rất nhớ mẹ, còn mẹ...mẹ nhớ con chứ?

Kiều Thư quỳ xuống vuốt ve di ảnh bà Thu Nga, rất dịu dàng cười:

- Mẹ thấy không? Hôm nay con mặc bộ váy mẹ tặng con khi sinh nhật 20 tuổi. Đã 7 năm rồi, con gìn giữ rất tốt, con cũng béo ra, nên mấy hôm nay phải nhịn ăn để mặc vừa vẫn thật xinh đẹp ẹ thấy.

Kiều Thư chạm tay nhẹ nhàng lên lớp cổ xanh mướt mà âu yếm:

- Khi đó con không chịu mặc ẹ nhìn, con chê bộ váy cầu kỳ, nữ tính, không phù hợp với con, nhưng thực ra con rất thích, đêm hôm đó, một mình con đã lén mặc rồi tự ngắm nghía bản thân trong gương thật lâu.

Thầm khen mẹ khéo chọn, không những phù hợp với con, mà số đo cũng vừa khít.o_o. Mẹ...là con không ngoan không nghe lời mẹ, khiến mẹ buồn. Đến tận giờ mới ẹ nhìn thấy con gái mẹ hiền thực.

Kiều Thư cúi đầu, một giọt nước mắt nóng hổi trào ra:

- Mẹ...còn nhiều điều con chưa nói với mẹ quá...sao mẹ không cho con biết mẹ sắp ra đi, để con có thể bên mẹ nhiều hơn, mẹ biết không, con giận mẹ nhiều lắm, giận mẹ bỏ rơi con, giận mẹ giấu diếm con...giờ con nên làm gì để hết giận mẹ đây? Mẹ, ở đó mẹ có hạnh phúc hơn cuộc sống giả dối nơi này không? Mẹ thoải mái hơn không? Mẹ...mẹ đẹp như thế này, mẹ tốt như vậy...tại sao lại chọn nhầm người?

Minh Tùng đặt nhẹ tay lên vai Kiều Thư đang run rẩy, cô thầm thì tiếp tục nói cùng bà Thu Nga:

- Mẹ...con biết mẹ không hạnh phúc, mẹ vì con làm bao nhiêu việc, chịu đựng bao nhiêu thời gian, mẹ...cuộc đời này...cũng chỉ có mẹ là tốt nhất, phải không mẹ...

- Kiều Thư...trước khi ra đi, bác gái có đến nhà một lần, nhưng bác gái không cho tôi nói với em, hôm đó bác gái đến lúc em đang ngủ thiếp đi vì làm việc mệt mỏi, bác chỉ đứng ngoài nhìn em một lúc, bác nói vì bác đã không quan tâm em, bác nói bác là người mẹ không tốt...cuối cùng bác nhờ tôi quan tâm em, bác mong em sống hạnh phúc.

Minh Tùng nói ở phía sau Kiều Thư, cô cười tự giễu bản thân:

- Hạnh phúc ư? Mang tiếng là tiểu thư nhà giàu, sống trong nhung lụa từ nhỏ, nhưng tôi vốn không hề biết hạnh phúc là gì, tôi luôn ý thức được bố tôi không hề yêu quý tôi, nhìn những đứa trẻ khác được bố cưng nựng tôi thật thèm muốn, chỉ có mẹ...mẹ vì tôi mà cố gắng làm việc, cho tôi cuộc sống tốt nhất, mẹ vì tôi mà chịu đựng bố, chịu đựng sự dằn vặt của ông ấy, sự giả dối của ông ấy. Bao nhiêu năm...cũng vì tôi mà chịu đựng, nhưng tôi chưa từng cảm ơn mẹ, chưa từng nói ẹ tôi biết tôi yêu bà ấy nhường nào...

- Mẹ em hiểu tất cả mà, vì quá yêu thương em nên bác gái mới không muốn nhìn thấy em đau khổ, mới giấu em bệnh tình của mình. Em đừng phụ lòng mong mỏi của bác gái chứ, nhìn thấy em như thế này...bác sẽ rất đau lòng. Em phải hiểu, mẹ em không hề bỏ rơi em, chỉ có điều em không nhìn thấy bác thôi, chứ thực ra...bác luôn nhìn em...luôn dõi theo em...

Kiều Thư cúi đầu, mái tóc dài qua gáy lòa xòa trước mặt, Minh Tùng ngồi xuống, ôm lấy thân hình run rẩy, giờ phút này, không còn một Kiều Thư mạnh mẽ, kiên cường nữa, cô chỉ là một cánh hoa anh đào mỏng manh, yếu đuối, thả mình theo làn gió không có nơi nương tựa, khiến anh tiếc thương và đau xót. Anh nhớ lại bản thân mình 8 năm về trước, cũng thảm hại hơn cả Kiều Thư giờ phút này, nhưng Minh Tùng ước gì có thể trọn vẹn nhận lấy hết nỗi đau trong lòng cô.

Kiều Thư tựa hẳn vào vòng tay của Minh Tùng, từng giọt nước mắt lặng lẽ trào ra, cô thổn thức:

- Con chỉ khóc hôm nay thôi mẹ nhé, con đã hứa với mẹ...sống thật tốt, không để mẹ lo lắng, con sẽ nghe lời mẹ tất cả mọi chuyện, không cãi lời mẹ...được không, cho con buông thả bản thân một hôm nay thôi.

Cô giấu gương mặt mình vào khuôn ngực rộng lớn, chắc chắn và an toàn của Minh Tùng, anh dịu dàng ôm lấy Kiều Thư, một loại trân trọng dịu dàng, yêu thương không muốn bất cứ thương tổn nào đến cô. Giấy phút này Minh Tùng hiểu, bản thân mình thật sự muốn che chở và chăm sóc cho người con gái này, anh nguyện hi sinh mọi thứ để cô được yên bình...

Nhưng anh cũng không thể nghĩ, sau khi Kiều Thư rời mẹ về nhà, cô sống như một người máy, cô vẫn ăn uống, ngủ nghỉ, nhưng lại đắm đầu vào làm việc không biết ngày đêm, khiến anh càng nhìn càng xót xa. Một tối buổi tối thấy Kiều Thư chỉ cắm cúi trong phòng làm việc, Minh Tùng thấy mình không thể ngồi yên được nữa, anh mở tung cửa và bước vào, bóng dáng anh bao trùm lên thân hình nhỏ nhắn của cô, Kiều Thư ngẩng nhìn lên liền thấy khuôn mặt Minh Tùng, anh không mang theo ý cười, ánh mắt lộ rõ sự mất kiên nhẫn, anh khom lưng, nắm cánh tay cô kéo lên, mạnh mẽ ôm cô vào ngực, giọng trầm thấp anh nói:

- Kiều Thư, tôi không muốn nhìn thấy em tự hành hạ bản thân mình.

- Anh định chuyển đi sao?

Kiều Thư lên tiếng nói khiến Minh Tùng giật mình buông cô ra:

- Em nói vậy là sao?

- Thì anh nói không muốn nhìn, không muốn nhìn thì phải chuyển đi chứ sao, nếu chuyển đi...thì nhớ số tiền lương anh nợ tôi.

Minh Tùng nhìn sâu vào đôi mắt buồn và trống rỗng của Kiều Thư, anh biết cô đang cố gắng tạo ra bầu không khí dễ chịu, cô nói:

- Anh không thể ép tôi sống như trước đây được, tôi không còn khả năng ấy, đây là tôi đã cố gắng hết sức có thể.

- Nhưng đây không có nghĩa là em sống.

- Vậy anh định nghĩa được sống là như thế nào sao? Còn với tôi thì không có chuẩn mực, không có khái niệm nào hết, đơn giản là tôi đang tồn tại, tồn tại giữa cuộc sống này mà thôi.

12. Chương 12

Từ hôm đó trở đi, Minh Tùng biết Kiều Thư không phải hết buồn thật sự, nhưng cô cố gắng hết sức hòa mình vào cuộc sống. Anh mua mấy chậu cây xương rồng nhỏ nhỏ để ngoài ban công, cô rất chú ý mà chăm sóc chúng. Ngày ngày Kiều Thư đi làm, cũng hòa hoãn rất nhiều với Thái Khang, về nhà cô cùng Minh Tùng dạo phố, mua sắm, ăn cơm và xem mấy đĩa phim mà lúc trước anh mua. Nói chung, cuộc sống của Kiều Thư bây giờ, có thể nói còn tốt đẹp hơn cả trước đây. Cô ăn ngủ điều độ hơn, biết để ý tới mọi vật xung quanh, biết quý trọng bản thân và sức lao động của mình hơn. Đôi khi cũng thất thần, nhưng Minh Tùng luôn có cách nhanh chóng kéo cô về với thực tại. Kiều Thư rất hài lòng, vì ít ra ông trời vẫn còn cho cô một anh chàng Minh Tùng đáng được trân trọng như thế này...nếu không có Minh Tùng...có lẽ giờ này...cô cũng đã ở bên cạnh mẹ rồi cũng nên.

- Suy nghĩ gì vậy?

Minh Tùng đột nhiên từ trong bếp ra đứng cạnh Kiều Thư ở ban công. Cô nhoẻn cười nhìn anh còn mặc chiếc tạp dề mới mua, có hình chuột micky hỏn nhiên đứng đối diện mình. Cô nói:

- Đợi chút nhá.

Rồi chạy ù vào bếp, một lúc sau Kiều Thư chạy ra khiến Minh Tùng cười nghiêng ngả, khi thấy cô mặc chiếc tạp dề còn lại hình vịt donan vàng chói bắt mắt. Cô đặt máy hình cách một khoảng, cài đặt chế độ tự động, rồi chạy lại ôm vai bá cổ Minh Tùng mà tạo dáng, cỡ khoảng chục kiểu Kiều Thư mới chịu dừng lại. Cô chạy đến cái máy ảnh để xem hình, kiểu đầu tiên, cô khúc khích vì thấy mình cười nham hiểm khoác tay lên vai Minh Tùng, nhưng vẫn không thể dù cố hết sức mà kiễng chân lên, còn Minh Tùng thì mặt cứ ngơ ngác ra không hiểu gì...rất chỉ là ngố. Tấm thứ hai là cô kéo tai Minh Tùng làm mặt xấu, anh cũng rất nhanh chóng bắt nhịp mà hợp tác với cô, giả vờ nheo mắt lại miệng há to như đang kêu cứu...tấm thứ ba, thứ tư, thứ năm... Đến một tấm hình cô bỗng giật mình nhìn lại, hai người cùng nhau mặc tạp dề trẻ con, cô khoanh tay, dựa người vào anh tươi cười rạng rỡ, còn Minh Tùng thì hài lòng cười mỉm, rất yêu thương mà nhìn xuống khuôn mặt cô, ánh mắt này Kiều Thư chưa khi nào bắt gặp, đôi mắt nâu đen kia như muốn ôm trọn cả thân hình cô, muốn ôn nhu bao bọc, muốn yêu thương che chở, lại như hi vọng chờ đợi. Cô trầm ngâm rất lâu trước ánh nhìn này. Không hiểu sao bỗng dưng cô chấn động thật mạnh, trong thâm tâm vừa ngạc nhiên lại vừa như vui mừng, vừa hoảng hốt lại vừa yên bình như có một dòng nước ấm áp len lỏi khắp lồng ngực...

Thấy lạ, Minh Tùng bước lại gần lên tiếng:

- Gì vậy?

Kiều Thư ngây ngô nhìn anh đang nhú mắy, cô khẽ nghiêng đầu:

- Minh Tùng, liệu có phải anh không yêu thích đàn ông hay không?

Hơi giật mình, nhưng anh tiếp tục hỏi, ánh mắt kiên định mang theo một vài ý cười hút hồn người đối diện:

- Em nói xem.

Kiều Thư ngơ ngác nhìn Minh Tùng, thì anh lại nói tiếp:

- Còn em...liệu có phải em không yêu phụ nữ?

- Không thể nào, tôi yêu Kiều Như.

- Vậy nếu tôi không yêu đàn ông, em sẽ làm gì? Liệu có đá tôi ra khỏi nhà không?

- đương nhiên rồi, chứ tôi lại để sói trong nhà nữa chắc.

- Thật chứ?

Minh Tùng tiến lên một bước, thuận tay đỡ lấy lưng Kiều Thư kéo sát lại phía mình. Anh say đắm nhìn vào khuôn mặt ửng hồng của cô giờ phút này, đôi mắt chân thật không che giấu nổi bối rối, ngượng ngùng. Anh khẽ cười, thanh âm trầm thấp thì thầm bên tai cô:

- Kiều Thư...có lẽ, vì em mà tôi đã không kiểm soát được bản thân mình nữa rồi... Em xem...

Minh Tùng kéo tay Kiều Thư, đặt bàn tay mảnh khảnh của cô lên ngực trái mình:

- Em thấy không...sao tim tôi lại đập nhanh như vậy chứ, không phải là vì đang đứng cạnh em ư? Nếu tiếp tục như thế này...tôi nghi ngờ mình có thể bị mắc bệnh lý về tim.

Anh cười hiền hòa, mái tóc vàng kim mang đầy những ánh hào quang chói mắt, đôi đồng tử nâu đen thu hút đầy bí ẩn, đôi môi mỏng đỏ hấp dẫn, khuôn mặt hoàn hảo cùng làn da trắng của người châu Âu...khiến Kiều Thư như bị hút sâu vào đó, không có khả năng tách ra, cô hoảng hốt lảng tránh ánh mắt như muốn trốn chạy, định bụng đẩy anh ra nhưng lại không có khả năng phản kháng. Minh Tùng quyết tâm truy đuổi đến cùng, anh nói:

- Kiều Thư...em có thể trốn tránh tôi, nhưng không thể trốn tránh cảm xúc của mình như vậy. Em thử nói xem bao lâu rồi em không còn nghĩ về Kiều Như nữa, thử cảm nhận từ chính nơi này của em đi...

Minh Tùng lại lần nữa cầm bàn tay Kiều Thư nhẹ nhàng đặt lên ngực chính cô. Nơi trái tim cô đang loạn nhịp để tố cáo chủ nhân của mình. Cô lắc đầu muốn chối bỏ sự thật:

- Không, không thể nào...sao có thể như vậy chứ?

- Kiều Thư, em phải hiểu...không phải bản chất là em yêu Kiều Như, mà bản chất là em quá quý mến cô ấy, quá quen với việc có cô ấy bên cạnh, hơn thế...em lại không có chút niềm tin nào vào người khác phái. Vì vậy em mới ngộ nhận điều đó.

Kiều Thư dùng toàn bộ sức lực mà mình có, đẩy Minh Tùng ra, hoảng loạn thốt lên:

- Không thể có chuyện ấy.

Rồi chạy vào phòng đóng chặt cửa lại. Cô trèo lên giường, chui vào ổ chăn ấm áp trốn tránh mọi việc...sao có thể như vậy...không thể như thế được...

13. Chương 13

Minh Tùng đứng ngoài nhìn cánh cửa trước mắt, như rào cản duy nhất giữa anh và Kiều Thư hiện tại, anh biết cô không khóa cửa, nhưng anh có nên mở cánh cửa này mà bước vào? Liệu khi anh bước vào anh sẽ không khiến cô đau khổ...anh rất sợ...rất lo lắng, anh có cảm giác như một ngày nào đó...chính anh sẽ đẩy cô ra xa, thật xa nơi anh đang đứng. Minh Tùng cúi đầu buồn bã, anh xoay người, tiến về phía phòng mình. Nhưng thêm vài bước...Minh Tùng trầm ngâm đứng lại, anh quay người nhìn cánh cửa kia, đằng sau đó có Kiều Thư...cô gái mà anh mong muốn được che chở, cô gái khiến anh đau lòng khi cô ấy khóc, cô gái mà anh

nguyện bỏ bao nhiêu công sức để nhìn thấy cô ấy cười...trước đây anh có thể mơ hồ về tình cảm của mình, nhưng hiện tại anh hiểu rõ hơn ai hết...anh muốn dùng chân, không cần làm một cơn gió phiêu du bay lượn nữa...những gì đã qua...cũng đã không còn quan trọng, quá khứ...anh phải quên đi tất cả, cũng không còn mong chờ điều gì. Giờ phút này, anh chỉ muốn phá tan tất cả để đến với cô mà thôi. Minh Tùng quyết liệt mở tung cánh cửa, nhìn đồng chân to đùng đang có người lùm xùm trong đó, lòng anh an tĩnh hẳn lại...đúng vậy...những ngày tháng vừa qua ở bên cạnh Kiều Thư, là khoảng thời gian yên ổn nhất mà anh cảm nhận được. Anh không cần lo đến việc chiến đấu với gia đình, với Minh Hải, cũng quên hết những chuyện trước đây, quên sạch bóng hình của người ấy. Thay vào đó, tất cả thời gian anh chỉ giành để chăm sóc, lo lắng cho Kiều Thư, những việc ấy tuy đơn giản, nhưng anh lại tràn đầy cảm xúc mà làm. Tâm tư của anh đều đã đặt vào người con gái này mất rồi. Đôi mắt nâu đen khê nheo lại, khiến đôi môi đỏ tạo thành một đường cong hoàn mỹ.

Minh Tùng bước đến gần chỗ Kiều Thư nằm, anh kéo ghế ở bàn trang điểm, vì đã thông suốt nên cũng thanh thản mà ngồi xuống. Anh nhẹ kéo chân xuống, chỉ thấy đầu Kiều Thư thấp thò, anh thấp giọng gọi tên cô:

- Kiều Thư...

Thấy người trong chăn khê động mà không nói năng gì, anh dựa lưng vào ghế tiếp tục nói:

- Xin lỗi đã nói dối em. Thật ra anh không yêu người cùng giới. 10 năm trước...anh yêu một người con gái, cô ấy rất tốt, rất xinh và đáng yêu. Anh từng nghĩ anh và cô ấy sẽ luôn bên nhau không khi nào xa rời. Nhưng đúng là không đoán biết trước điều gì, anh và cô ấy yêu nhau 3 năm, khi anh 25 tuổi...vì cứu anh...nên cô ấy rời xa khỏi thế giới này.

Minh Tùng nhìn thấy chân hơi động, anh khê cười nói tiếp:

- Lần đó anh đi ăn với bạn, rủ cô ấy đi cùng, lúc về vì uống chút rượu, nên không lái xe, anh gọi taxi đến đón...nhưng trên đường về xảy ra tai nạn, do cô ấy nhào đến ôm lấy anh, che chắn cho anh, nên giờ anh mới có thể ngồi đây mà nói chuyện với em được. Tình trạng của anh sau khi cô ấy ra đi, còn bị đất gấp mấy lần em. Nhưng vì một vài lý do...cuối cùng cũng an tĩnh lại. Người đã chết cũng không thể sống lại, người còn sống thì vẫn cứ phải sống, đó chính là quy luật. Anh từng nghĩ bản thân mình không còn khả năng yêu thương một ai nữa. Anh lãng du, phiêu bồng như một cơn gió, làm mọi việc mình thích, mình muốn. Cũng không theo ý bất cứ ai. Nhưng rồi khi gặp em, lúc nhìn em đau đớn giống anh...không biết có phải do đồng cảm hay không...mà anh bị rung động thật mạnh. Anh luôn suy nghĩ và phân vân về phần tình cảm này của anh. Nhưng anh chợt nhận ra...từ khi ở bên cạnh em, anh bỗng quên đi thật nhiều chuyện, thậm chí cả quá khứ, cũng dần mờ nhạt đi. Có lẽ do anh giành quá nhiều thời gian để suy nghĩ về em, nên mới quên đi nhiều thứ. Nhưng anh thấy như vậy thật thoải mái. Anh không đau buồn, không cần gượng ép bản thân, không cần trốn tránh nữa, chỉ cần nhìn về em, nghĩ về em là được rồi. Vì vậy Kiều Thư...có thể hay không thử một lần, xem có phải thứ tình cảm của em trước đây thực sự là ngộ nhận hay không? Anh thật muốn được bao bọc cho em, được bên cạnh em mỗi ngày.

Kiều Thư đã mở hẳn chăn ra, nhìn sâu vào gương mặt ưu tú của anh lúc này. Cô chậm chậm đưa tay ra, chạm vào khuôn mặt anh...người đàn ông này, thì ra cũng đã từng chịu nỗi đau như vậy...anh sẽ cảm thấy ra sao? Bất lực, đau đớn, day dứt, dằn vặt, hổ thẹn...làm sao để anh vượt qua điều đó được chứ? Cô cũng biết, không phải mình không có tình cảm với anh. Cô luôn bồi hồi khi đứng trước mặt anh, luôn thoải mái thể hiện bản thân, dù buồn hay vui, thậm chí là tức giận hoặc tuyệt vọng. Cô cũng quen với việc được anh chăm lo mỗi ngày, mỗi bữa cơm đều ấm áp bên anh, cả ngày ra vào đều nhìn thấy anh, cùng anh sống chung không gian, hít thở chung một bầu không khí. Thậm chí cô không giám nghĩ đến một ngày không có anh bên cạnh, thì cô sẽ rơi vào trạng thái như thế nào nữa....chỉ có điều bản thân cô không dám đối diện, không giám thừa nhận mà thôi.

Anh nhẹ nắm lấy bàn tay cô đang đặt trên mặt mình mà nói:

- Kiều Thư...anh hứa dù phải hi sinh cả bản thân cũng sẽ bảo vệ cho em...bên cạnh anh...được không?

Cô bật khóc thành tiếng, từng giọt...từng giọt nước mắt thi nhau rơi xuống, anh xót xa ôm lấy cô, nghe cô nức nở:

- Vì sao, vì sao lại là tôi chứ? Tôi có gì tốt, sao lại là tôi?

- Vì sao không thể là em? Vì sao em cho rằng em không tốt? Anh thích nhìn em nhiệt tình làm việc, thích nhìn em lo lắng khi nhân viên của em bị thương, thích nhìn em vui vẻ cho cún con ở công ty chút cơm còn dư thừa và yêu thương xoa đầu nó, thích nhìn em lẩm nhẩm vừa hát vừa tưới nước cho chậu xương rồng, thích nhìn em vui vẻ ăn cơm anh nấu, thích nhìn em ngây ngô mỗi sáng thức dậy...rất nhiều, rất nhiều...nhưng anh không thể kể cho hết được.

Nước mắt Kiều Thư thấm ướt một khoảng áo anh, cô vừa nấc lên vừa nói:

- Nếu tôi không thể, không thể thực sự yêu anh thì sao?

Minh Tùng đẩy nhẹ Kiều Thư ra, nhìn thẳng vào mắt cô mà khẳng định:

- Tin tưởng anh...chắc chắn em có thể...chúng ta cùng thử được không?

Nhìn Minh Tùng đầy khẩn cầu, hướng mình yêu thương mà nói, Kiều Thư bỗng xao động, vô thức mà gật đầu. Một cảm giác ấm áp len lỏi khắp trái tim cô khi khuôn mặt lo lắng, nghiêm nghị, căng thẳng của Minh Tùng từ từ giãn ra sau cái gật đầu nhẹ của cô. Anh như thở phào, ôm cô lại siết chặt hơn mà thì thầm:

- Anh sẽ luôn che chở cho em, mọi chuyện...chỉ cần tin tưởng anh.

Kiều Thư khẽ nhắm mắt, cô tựa hẳn vào lòng anh, được...giờ phút này cô nguyện trao gửi tất cả chút niềm tin ít ỏi còn lại cho anh, người đàn ông duy nhất đã cho cô niềm tin khi cô tuyệt vọng nhất...

14. Chương 14

Từ buổi Minh Tùng nói ra cảm xúc của mình, Kiều Thư luôn ngại phải đối diện với Minh Tùng. Cô biết anh là thật lòng đối với cô quan tâm, cô cũng rất muốn đón nhận, nhưng không phải cô muốn là sẽ được. Tình trạng hiện tại có vẻ không được khả quan lắm, cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh, cũng không dám đứng cùng một chỗ với anh, khi ăn cơm cùng nhau thì cô cắm cúi vào ăn nhanh chóng, rồi bỏ của chạy lấy người. Minh Tùng cũng không phải người ngốc, anh nhận ra được sự lảng tránh rõ ràng của Kiều Thư...và anh không phải tuýp người ngồi yên nhìn những gì mà mình yêu thích trốn chạy khỏi mình. Có ai nói rằng khi anh đã quyết tâm thì cũng rất nham hiểm chưa nhỉ? o_o.

Hôm đó khi Minh Tùng và Kiều Thư ăn sáng xong, cô lại vội vàng định chạy đi làm, nhưng tìm mãi không thấy chìa khóa xe đâu, nhìn sang thì vẫn thấy Minh Tùng thản nhiên rửa bát rất bình tĩnh, rồi anh còn nhẹ nhàng lấy chiếc khăn khô, rất cẩn thận mà lau đi ít nước còn dính lại trên những ngón tay trắng và thon dài của mình. Khi quay người, bắt gặp Kiều Thư đang thất thần nhìn mình, hơi cười hài lòng, anh treo khăn về vị trí cũ, rồi thoải mái bước từng bước về phía cô, anh nói:

- Sao lại ngây ngốc nhìn anh như vậy? Đừng nói là em không thể cưỡng lại vẻ đẹp đầy nam tính của anh đây nhé o_o.

Kiều Thư khẽ rùng mình, cô lắc đầu tự trấn định bản thân không được để nụ cười hoàn hảo của Minh Tùng hớp hồn. Chuyên tâm vào công việc tìm chìa khóa của mình, cô cũng không để ý tới Minh Tùng đã đi vào phòng thay đồ xong và đang cười cười từ trên cao nhìn xuống cô đang lúi húi ngó vào tận gầm ghế để tìm đồ. Giọng anh vui vẻ nói:

- Đi thôi, anh đi cùng em.

Kiều Thư thấy đôi giày lười phong cách trong tầm mắt mình, ngược nhìn lên thân ảnh cao lớn của anh, cô choáng ngợp không có biện pháp mà đứng dậy. Vì trời hôm nay đỡ lạnh, không khí chỉ se se dễ chịu nên Minh Tùng mặc một chiếc quần kaki xám bạc tôn lên dáng dấp người mẫu của anh, phía trên anh mặc một chiếc áo sơ mi hơi mỏng, xắn tay áo lên đến khuỷu, hai khuy áo trên cùng được anh cố ý mở tung ra, chiếc thắt lưng màu đen phù hợp được anh dùng làm điểm nhấn nổi giữa bộ đồ. Mặt trời đằng sau lưng anh chiếu vào qua ô cửa sổ, càng làm nổi bật mái tóc vàng kim chói mắt cùng nước da trắng mịn và đôi môi đỏ hồng

của anh... Tạo hóa thật khéo trên người, không phải cô tự ái nhưng có lẽ nếu đem so sánh về vẻ đẹp của nữ giới...chắc chắn anh sẽ được đánh giá cao hơn cô gấp chục lần mất.

Minh Tùng thấy Kiều Thư liên tục thất thần, anh khom lưng, đưa khuôn mặt mình gần lại với khuôn mặt đáng yêu còn đang ngơ ngác của cô, làm Kiều Thư giật mình lùi người lại một chút. Minh Tùng nheo mày:

- Hành động đó của em thật giống đang kì thị anh.

Cô ngạc nhiên vì bị gán tội oan liền vội vàng xua tay:

- Không phải, không phải...chỉ vì hôm nay nhìn anh khác...hơi lạ.

Anh kéo cô đứng dậy, rồi nhìn xuống thân người mình, khẽ nhún vai nói tiếp:

- Bình thường mà, trước đây vẫn thường xuyên mặc như vậy, chỉ có điều mùa đông hơi lạnh, nên không thể ăn mặc tùy tiện, rất dễ cảm lạnh.

Sau đó anh với chiếc áo vest xanh dương trẻ trung vắt trên ghế, rồi kéo cô đi, cửa tự động khóa lại khi anh rút thẻ. Anh đẩy Kiều Thư còn đang ngu ngơ lên xe, rồi chạy vòng sang ghế lái, ngồi vào, khởi động xe và lái đi. Một lúc sau Kiều Thư mới tỉnh táo hỏi:

- Sao anh có chìa khóa xe?

- Vì anh cất chứ sao nữa.

Minh Tùng nói xong lại quay sang, cười với Kiều Thư rồi lại nhìn thẳng và tuyên bố:

- Từ giờ anh sẽ đưa em đi làm.

- Vì sao chứ?

Kiều Thư ngạc nhiên hỏi lại, anh cũng rất điềm tĩnh, thành thật mà trả lời:

- Vì em luôn tránh mặt anh, khiến anh không có thời gian bên cạnh em, nên anh phải tranh thủ thôi.

Kiều Thư hết ngạc nhiên lại ngại ngùng không nói được gì, giả vờ quay ra phía cửa sổ nhìn đường xá xe cộ. Đến công ty, cô mở cửa xe bước xuống, thì Minh Tùng cũng đường hoàng bước xuống theo. Cô không nói gì, hướng cửa công ty đi vào vẫn thấy anh theo phía sau mình. Kiều Thư quay lại tò mò hỏi:

- Anh đi đâu?

- Chẳng phải hôm nay em làm việc ở hội trường sao, anh đi cùng em.

- Không cần, anh đi về đi.

Môi đỏ vẽ một nụ cười, anh tiến lại gần Kiều Thư nhìn sâu vào mắt cô mà nói:

- Em ngại điều gì? Tại sao trước đây có thể cùng anh thoải mái ăn uống cười nói ở công ty, mà giờ lại không thể?

- Không...không phải vậy...chỉ là...công ty em giờ không cho phép người ngoài ra vào nữa.

- Ồ thế trước giờ công ty em không có quy định ấy chắc. Chẳng phải anh vẫn có thể ra vào hay sao?

- Em...

- Đi thôi...

Minh Tùng kéo tay Kiều Thư còn đang ấp úng tìm lý do đi vào. Không còn cách nào, cô đành thuận theo anh, cúi đầu như một đứa trẻ mắc lỗi không dám ngẩng nhìn lên.

Sự có mặt của Minh Tùng cũng đã quen thuộc, nên mọi người không có gì khó chịu hay ngạc nhiên, họ vẫn bình thường mà làm công việc của mình, chỉ có Kiều Thư lúc đầu còn hơi khấp, nhưng khi thật sự tập trung cô cũng không còn nhớ tới một Minh Tùng đang ngồi nhìn mình nữa.

Khi Kiều Thư xong việc cũng đã quá trưa, mọi người đều đã nghỉ cả, chỉ còn Kiều Thư vẫn đứng nhìn sân khấu đang dở dang. Minh Tùng tiến lại gần cô, Kiều Thư cũng không hay biết gì, cô vẫn trầm ngâm nghĩ

một số điểm...chiếc đèn kia nhìn như thế nào cũng không thấy vừa mắt... Đang định đứng lên ghế để chỉnh lại, thì bị Minh Tùng kéo tay, cô nhú mồm nhìn sang, anh cười cười:

- Để anh, em là con gái, không nên leo trèo nhiều, nhất là tương đối cao như thế kia.

- Anh biết em đang không vừa ý chi tiết nào ư?

- Tất nhiên rồi.

Sau đó anh kêu cô giữ chắc cái thang chữ A rồi vững vàng leo lên, anh dễ dàng chỉnh sửa chiếc đèn chiếu ở vị trí chưa phù hợp đúng theo ý của Kiều Thư. Cô hài lòng khoanh tay, lại nhìn một vài chi tiết khác, cũng quên mất Minh Tùng còn chưa có an toàn xuống tới nơi, cho đến khi nghe tiếng bịch..... vang lên từ phía sau mình, cô mới giật mình quay lại, thì đã thấy Minh Tùng im thin thít nằm một chỗ, mặt nhăn nhó, ánh mắt hướng cô tỏ rõ sự đau đớn...

Kiều Thư hốt hoảng chạy lại...nhìn Minh Tùng nhăn nhó không kêu la gì cô càng luống cuống tay chân:

- Sao vậy? Sao tự nhiên lại ngã??

- Thế nào là tự nhiên ngã, em không giữ thang cho anh, khiến anh bước xuống, thang không vững, hự chân...ngã...

- Thế thì phải từ từ chứ, anh vội xuống làm gì, hoặc phải gọi em chứ...

Thấy Kiều Thư hốt hoảng, nước mắt sắp trào ra, Minh Tùng vừa nhăn mặt vừa nói:

- Không có sao, anh thấy ổn.

- Ổn gì mà ổn, em đưa anh tới bệnh viện.

- Không cần, kệ anh nằm một lúc là không vấn đề gì.

- Không được, biết đâu gãy xương thì sao?

Kiều Thư vừa run run vừa nói, Minh Tùng cảm nhận được nỗi lo lắng trong lòng Kiều Thư, anh bật cười một tay giữ lấy tay đang run run của cô, một tay vươn lên, gõ vào trán Kiều Thư đầy yêu thương, anh nói:

- Gãy xương mà anh lại nằm đây nói được như thế này chắc.

Anh gượng ngồi dậy, vỗ vỗ lưng và nói:

- Yên tâm xương cốt anh rất chắc chắn...nhưng quần áo...hôm nay em phải giặt cho anh...vì ngã hộ em mà bẩn cả rồi.

Minh Tùng cố tạo không khí vui vẻ để Kiều Thư bớt lo, thì thấy cô cúi đầu nước mắt rơi xuống khiến anh hốt hoảng kéo cô vào lòng nói:

- Xin lỗi, xin lỗi...là anh dọa em sợ.

Kiều Thư khóc thành tiếng, cô nói:

- Minh Tùng đáng ghét nhà anh, từ sau mà dọa em thế thì đừng tránh em quá đáng.

Cô lấy tay dấm nhẹ vào lưng anh, anh cười hài lòng kéo cô ra, dùng ngón tay thon dài lau đi nước mắt trên mặt cô:

- Ngoan, không khóc nữa, anh đưa em đi ăn, chiều nay em xong việc sớm chúng ta sẽ đi chơi được không?

Cô khẽ gật đầu, nhưng vẫn hỏi lại:

- Thật sự không cần đi khám sao?

Vừa kéo Kiều Thư đi, anh vừa nói chắc chắn:

- Thật mà...em cứ yên tâm.o_o

Rồi anh xuất ra nụ cười đào hoa thường trực, có thể đoán ngã trái tim biết bao cô gái, và trong đó Kiều Thư cũng có mặt...haizzz đúng là hồng nhan họa thủy, mỹ nữ đã nguy hiểm rồi, mỹ nam cũng không vừa nha....

Từ buổi hôm đó, Kiều Thư cũng không trốn tránh Minh Tùng nữa, cô cũng hiểu rõ mình đã rung động bởi người đàn ông này. Và sau khi nghe anh nói một câu rất chân thành: Kiều Thư, cuộc đời chẳng ai biết trước được điều gì, hôm nay có thể ta đang đứng ở thế giới này, nhưng ai có thể đảm bảo ngày mai mình vẫn ở nguyên vị trí ấy, vậy tại sao chúng ta không tranh thủ từng giây phút bên cạnh nhau...em nói có phải hay không?, thì cô lại càng thấy mình nên cho bản thân một cơ hội. Đúng vậy, ai biết được ngày mai mình có còn tồn tại hay không, dù sao cũng nên cố gắng để khi nhìn lại mình cũng không cần hối hận. Vì thế cô thả lỏng bản thân mình, và lại càng sống chân thật hơn. Cô cùng anh đi chơi, dạo phố, sắm đồ, nấu ăn, xem phim, hát karaoke...nói chung mọi hoạt động của cô đều gắn với Minh Tùng.

Một hôm, đang nắm tay nhau đi trên đường, bỗng có người gọi tên cô:

- Kiều Thư...

Hơi quay lại, thấy người tươi cười như hoa nở nhưng đầy nham hiểm đang lại gần mình, Kiều Thư hơi nhú mào, cô tự nghĩ lần sau phải tránh đoạn đường này ra mới được... Minh Tùng nhìn ra vẻ mặt chán nản của Kiều Thư, anh nhú mào nhìn Kiều Thư nhàn nhạt cười và nói:

- Thật khéo.

15. Chương 15

Người bạn kia của Kiều Thư nhìn Minh Tùng và Kiều Thư bằng ánh mắt thăm dò. Thấy Minh Tùng mặc chiếc quần thô thụng nghịch ngợm như học sinh, bên trên là chiếc áo phông màu vàng chói, khoác chiếc sơ mi trẻ trung bên ngoài, lại đội thêm chiếc mũ lưỡi trai lệch về một bên, càng khiến cô ta lầm tưởng là cậu sinh viên đại học năm nhất năm hai. Nhìn sang Kiều Thư trẻ trung năng động trong chiếc áo đôi kiểu cách giống với Minh Tùng, trên cổ lại là một chuỗi dây phong cách, chiếc quần jeans dài đến bắp chân, xắn thêm vài gấu rất trẻ trung, đầu cũng đội mũ lưỡi trai giống anh chàng kia, nhìn Kiều Thư nhỏ nhắn lại càng năng động. Cô ta ghen tỵ...tại sao Kiều Thư khi nào cũng như học sinh trung học vậy chứ, cô ta thì tuần nào cũng phải đi thẩm mỹ viện căng da mới được như vậy, thế mà Kiều Thư này...lại còn có thể quen với một anh chàng đẹp trai ngời ngời thế kia...thật là không đành lòng mà... Cô ta cười mỉa mai nhìn Kiều Thư từ trên xuống dưới rồi nói:

- Thật không ngờ hôm nay lại gặp cậu trong bộ dạng này...đừng nói với tôi cậu đang چرا làm nghề đấy nhé. Qua lại cả với thanh niên trẻ tuổi...định...

- Kiều Thư...thím này là họ hàng xa của em à?

Kiều Thư bật cười khi nghe Minh Tùng ngắt lời, dả kích Phương Thảo...trước vẻ mặt xanh trắng của Phương Thảo, cô cũng làm ra vẻ hồn nhiên mà trả lời:

- Không phải đâu, đây là Phương Thảo, bạn học cùng em năm cấp ba.

- Hả, bạn học??? Đừng đùa nha, thím này ít nhất cũng phải hơn em cả chục tuổi ấy chứ...

Kiều Thư nhìn Minh Tùng phóng đại, gương mặt anh tỏ ra ngạc nhiên như thật khiến cô không nhịn nổi mà cười phá lên nói:

- Không phải chứ, anh nhìn xem, bạn em xinh đẹp, lại mô đen như vậy cơ mà.

Minh Tùng nhú mào, anh tiếp tục nói, dù nhìn thấy Phương Thảo đã bốc hỏa lên tận đỉnh đầu.

- Ừm...hình ảnh này của bạn em, khiến anh liên tưởng đến các bà các cô đang ở tuổi...hồi xuân...

Lần này thì Kiều Thư thật không thể nhịn được nữa, cô ngồi hẫ xuống, không để ý hình tượng gì của mình mà ôm bụng cười nghiêng ngả, cũng không nhìn xem Phương Thảo đã tức giận đến nổi tím tái cả mặt, nghẹn lời không nói lên được điều gì nữa. Đôi mắt được tô đen sẫm, lấp lánh mi giả dài ngoằng đang không kiêng nể gì mà liếc nhìn hai nhân vật kẻ tung người hứng trước mặt, cô ta gần gũi:

- Cậu thanh niên, trước mặt người lớn không nên hỗn láo. Cậu không biết phép lịch sự hả?

Kiều Thư hơi dừng cười, cô vẫn ngồi ở ghế đá bên đường, thoải mái nhìn Minh Tùng đo ván Phương Thảo như thế nào. Kiều Thư nhàn nhã vắt chéo chân, dựa lưng vào thành ghế, chống một tay lên, nghiêng đầu nhìn Minh Tùng trước mặt. Không ngờ anh lại nhanh chóng ngồi xuống cạnh cô, phong thái nhàn tản. Nhìn Phương Thảo đi giày 11 phân, mặc chiếc váy ngắn sắp muốn phơi bày tất cả trước mắt thiên hạ mà mĩa mai:

- Tôi không định nghĩa được lịch sự là như thế nào, nhưng tôi không được dạy lịch sự là phải cố tình châm chọc người khác. Tôi không biết ý nghĩa rõ ràng của cụm từ cửa sừng làm ghé nhưng tôi thấy có người muốn làm ghé đến chết đi, mà sừng cứng quá cửa không nổi, nên hậm hực mà đâm chọc.

- Cậu...

Phương thảo cứng họng nhìn Minh Tùng trân trân...anh ta...tại sao anh ta có thể không ngại ngùng mà nói ra như vậy chứ... Lại thấy Minh Tùng tiếp tục:

- Và tôi cũng không khi nào vội kết luận người khác nhỏ vai vế hơn mình, ở đời phải biết mình là ai...hiểu chưa...thím??? Đừng có lúc nào cũng dương oai giễu võ, kéo lại bị gậy của chính mình đập vào lưng như hôm nay. Cầm lấy cái này, về mở google tìm hiểu nghe chưa?

Minh Tùng kéo Kiều Thư mặt còn mang theo ý cười đứng lên, tiện thể lấy trong ví da hàng hiệu tấm danh thiếp đưa cho Phương Thảo còn đang tức nghẹn họng nhìn Kiều Thư và Minh Tùng. Anh cười khẩy rất thâm sâu mà bỏ lại một câu:

- Về nhà việc đầu tiên nên làm..chính là soi gương nghe thím... Kiều Thư mình đi chơi tiếp thôi, không cần ở đây quan tâm bà thím mất thẩm mỹ này...từ sau chúng ta không cần đi đoạn đường này nữa nhé..

Minh Tùng vừa đi còn vừa nói chuyện với Kiều Thư, thanh âm đủ để Phương Thảo ở phía sau nghe thấp thoáng, điên cuồng cắn chặt môi đỏ chót, tay thì nắm chặt tấm danh thiếp. Nhưng lại điên cuồng mở tấm danh thiếp ra, không tin Kiều Thư luôn tốt số như vậy, luôn chiến thắng cô ta... Nhìn tấm danh thiếp in rõ ràng David Minh Tùng__ viện trưởng viện Tâm Lý A

Địa chỉ :.....

Một hàng tiếng Pháp kèm theo và địa chỉ tại Pháp nơi mà cô ta không thể biết đến... Bảo sao Minh Tùng lại nói cô ta tra google... Phương Thảo nghiêng răng kèn kẹt..."viện trưởng"???...Kiều Thư...lại chịu nhục trước mặt cô thêm một lần rồi.

Thấy Kiều Thư có vẻ suy nghĩ gì đó mà không đi cùng mình, Minh Tùng thấy lạ, tiến lên hỏi:

-Em không vui?

Kiều Thư hơi quay lại nhìn trực diện vào Minh Tùng, nhú mi tâm mà nói:

-Thực tế em không biết gì về anh.

-Em muốn biết điều gì?

-Không có gì...chỉ có điều...cái gì cũng không biết.

Cô gượng cười mà bước tiếp, bóng dáng bất lực, cô đơn, nhưng nhìn vẫn thẳng thắn, kiên cường. Minh Tùng đau lòng, tiến lên ôm lấy thân hình nhỏ bé. Từ phía sau anh thì thậm chí đủ để cô nghe được:

-Anh là bác sĩ. Làm ở bệnh viện bên Pháp. Nơi này là quê ngoại anh. Anh về đây vì một lý do. Chính là làm cho em hiểu, em có thể tin tưởng và có khả năng yêu thương người khác giới. Một thời gian nữa anh sẽ nói thật rõ cho em hiểu anh...có được hay không?

-Em muốn...lấy một tấm card của anh...nếu sau này lỡ anh bỏ trốn, em có thể đến tìm anh, làm loạn lên, nói ọi người biết anh lừa dối em.

Minh Tùng khẽ cười, vừa đưa tấm card cô vừa nói:

-Bé ngốc, anh chỉ lo em bỏ rơi anh thôi. Anh mong em mỗi ngày sẽ tin tưởng anh nhiều hơn một chút.

Kiều Thư cũng không nhìn qua tấm card, cô trực tiếp cho vào túi rồi xoay người lại, ôm lấy Minh Tùng ấm áp nói:

-Tết này, anh cùng em đón giao thừa...có được hay không?

-Anh chỉ sợ bị em đuổi đi thôi.

Minh Tùng vừa nói vừa siết chặt thêm vòng ôm của mình... giờ phút này anh cần gì hơn nữa chứ.

Ngày 30 tết, trời lại lạnh hơn mấy hôm trước khá nhiều. Hai người cùng nhau đến thăm bà Thu Nga, rồi mới đi mua ít đồ. Họ vào một siêu thị mua thêm thức ăn, mứt, đồ uống chất đầy cốp xe. Rồi cùng nhau ra chợ hoa dạo chơi. Kiều Thư thích thú chạy nhảy như một đứa nhỏ đã lâu không được đi công viên. Minh Tùng bật cười nhìn theo bóng dáng vui vẻ của Kiều Thư. Anh thở dài hài lòng...cuối cùng cô ấy cũng có thể sống với đúng con người thật của mình. Tiến lên vài bước, bóng dáng cao lớn của Minh Tùng bao trùm lên thân hình nhỏ bé của Kiều Thư khom lưng nhìn chậu hoa ly năm bông hồng hồng đang tươi tỉnh khoe sắc, giữa tiết trời cuối đông lạnh giá. Cô hơi ngửi hương thơm hăng hắc của chậu hoa mà hài lòng.

-Rất thơm sao?

-Không, o_o khi ở xa thì thơm, lại gần thì có chút khó ngửi.

-Sao em có vẻ hài lòng vậy?

-Vì chợt hiểu..cái gì cũng nên vừa phải.

Khuôn mặt rạng rỡ, Kiều Thư đứng thẳng người, đối diện với Minh Tùng, anh ôm cô vào vòng tay của mình mà nói:

-Yêu anh thì không cần kìm nén, có thể yêu thật nhiều, thật nhiều...anh sẽ không khó chịu, mà ngược lại còn rất cao hứng.

Kiều Thư cười tươi tắn, ôm chặt lấy lưng Minh Tùng, rúc thật sâu vào khuôn ngực rộng lớn của anh. Khẽ kéo Kiều Thư ra, Minh Tùng quấn thêm một vòng khăn nữa giấu kín chiếc cổ mảnh khảnh của cô. Anh ôn nhu bao bọc mà nói:

-Phải biết giữ ấm, không được để bị nhiễm lạnh. Anh sẽ rất đau lòng, hiểu không?

Cô gật gật đầu, mạnh dạn ôm lấy cánh tay anh, rồi tựa đầu vào vai anh, hai người cùng nhau đi tiếp. Chợt cô dừng lại nói:

-Đã lâu em không sửa tóc rồi. Nhân tiện cuối năm, cùng em đi sửa tóc đi.

-Em muốn cắt?

Minh Tùng nhún mày tỏ vẻ không hài lòng hỏi lại. Kiều Thư nhìn ra anh có điểm mất hứng, liền khó hiểu lên tiếng:

-Không sao, nếu anh không muốn thì em đi một mình

-Anh muốn em để tóc dài.

-Vì sao?

-Chắc chắn sẽ xinh hơn.

Minh Tùng yêu thương mà vuốt nhẹ mái tóc đã dài đến vai của Kiều Thư, tóc cô thật nhanh dài, cũng không còn màu đỏ như trước. Nhìn Minh Tùng chăm chú vuốt tóc mình, Kiều Thư khẽ cười mà nói:

-Được, vậy khỏi sửa, anh suốt ngày nấu cơm, dọn dẹp nhà cho em, vì muốn hòa bình chung sống với anh, em sẽ chiều ý anh về mặt thẩm mỹ.o_o

Kiều Thư trêu chọc Minh Tùng, nhưng anh rất hài lòng mà cười rạng rỡ, Kiều Thư bỗng ngẩn ngơ nhìn anh. Hôm nay Minh Tùng mặc chiếc áo dạ màu trắng cổ anh em, một hàng 5 chiếc cúc đen to chạy dọc xuống, điểm nhấn đặc sắc ở cầu vai và tay áo. Mái tóc anh rực rỡ cả một vùng trời lạnh lẽo, da anh trắng, môi lại đỏ, khiến anh mang một chút nét đẹp nữ tính, nhưng sống mũi cao thẳng, sườn mặt cương nghị và

ánh mắt nâu đen thâm trầm lại làm lên nét đặc trưng nam tính thu hút ở anh. Giờ phút này, trước mặt cô, người đàn ông vốn kiêu ngạo, lại thành thật bày ra vẻ mặt cao hứng chỉ vì một câu nói, một quyết định rất nhỏ bé của cô...thật khiến Kiều Thư choáng váng, không kịp lòng được, cô nói:

-Minh Tùng em thật hạnh phúc.

16. Chương 16

Nụ cười của Minh Tùng như ngưng trệ, không ngờ chỉ một câu Kiều Thư không cẩn thận bày tỏ...cô hạnh phúc...bên anh cô hạnh phúc...lại khiến anh rung động mạnh mẽ đến thế. Anh áp bàn tay ấm áp của mình vào khuôn mặt ửng hồng vì trời lạnh của Kiều Thư, thoải mái ngắm nhìn người con gái trước mặt. Vì trời lạnh, cô mặc chiếc áo dạ dài, dày dặn màu đỏ cam, nhìn thật rực rỡ, như tia ấm áp duy nhất từ năng lượng sống của chính mình, bùng lên giữa không gian lạnh lẽo này, trên cổ Kiều Thư là chiếc khăn quàng cổ màu trắng tinh khôi hài hòa làm sáng lên khuôn mặt được trang điểm nhẹ nhàng, với chiếc mũi nhỏ nhắn, đôi môi tình tứ đồng với màu áo khoác, chiếc cằm xinh xắn mà anh luôn yêu thích, đôi mắt luôn thành thật đang lấp lánh, và nụ cười nhẹ nhàng khiến cô toát lên một sức hấp dẫn kiều mị mà anh khó lòng trốn thoát được sức hút mê người ấy. Lần đầu tiên cho đến giờ phút này trong cuộc đời, anh ngây ngô nhìn vào một người con gái mà nói:

-Chắc chắn cả cuộc đời này...anh cũng không thể trốn thoát được tình yêu mà chính mình giành cho em.

Nhoẻn cười đáng yêu, Kiều Thư lại kéo Minh Tùng đang chìm đắm trong những cảm xúc phức tạp, tiếp tục dạo chơi. Rất nhanh đã đến cuối ngày. Hai người tìm một nhà hàng ăn tạm chút gì. Rồi cùng nắm tay nhau đi ra phía hồ, chờ đợi đến giây phút giao thời thiêng liêng. Chỉ 30 phút nữa là đến 12h. Minh Tùng vẫn đứng từ phía sau, ôm lấy Kiều Thư vào vòng tay ấm áp của mình, yêu thương tựa cảm mình lên đỉnh đầu cô. Giọng anh trầm thấp nói, đủ để cô nghe thấy giữa những âm thanh hỗn tạp:

-Kiều Thư đây sẽ là giao thừa anh nhớ nhất trong cuộc đời mình. Anh ao ước sẽ còn thật nhiều...thật nhiều năm nữa chúng ta được bên nhau như thế này...chúng ta còn dắt theo vài đứa trẻ, cùng nhau đón giao thừa có được hay không?

Kiều Thư bật cười lên tiếng:

-Cái đó thì còn phải xem xét, em vẫn còn rất lo lắng...anh thật sự yêu thích đàn ông nha.

Khẽ cắn vành tai đỏ hồng phía dưới mình, anh cảnh cáo khi thấy cô nhỏ tiếng kêu “a...”

-Để xem em còn ngang người chọc tức anh hay không? Nếu không tin tưởng mức độ nam tính của anh, anh sẵn sàng mời em thử qua.

Kiều Thư ngại ngùng cúi mặt thấp, dù đêm tối, chỉ có ánh đèn từ phía hồ hắt lại, và anh cũng đang đứng sau lưng ôm lấy cô, thì Minh Tùng cũng hiểu rõ khuôn mặt cô giờ này đang nhiễm một tầng hồng nhạt, và ánh mắt đang ngại ngùng lảng tránh như thế nào, anh thích thú nói to:

-Kiều Thư em thật đáng yêu.

Khiến vài người đứng gần nhìn lại, cô hốt hoảng quay về phía anh, giấu gương mặt mình kỹ lưỡng trong khuôn ngực anh. Minh Tùng hài lòng cười to, cũng là lúc MC đứng trên sân khấu quảng trường nói vang:

-Mọi người chú ý, giây phút chúng ta chờ đợi đã đến, hãy cùng nhau đếm ngược, khi nào chuông đồng hồ điểm 12h...hãy cùng nhau giành những lời chúc tốt đẹp nhất đến muôn người...nào bắt đầu...10 9 8 7 6 5 4 3 2 1...0

-CHÚC MỪNG NĂM MỚI!

Mọi người cùng hô to, và ôm lấy nhau để chia sẻ hạnh phúc...đèn đường tắt ngấm, không gian bỗng tối tăm, rồi bất ngờ vang lên tiếng “phụt...phụt...phụt...bùmmmmmmm.....”

Tiếng pháo hoa nổ vang rền, trên nền trời đen tối bỗng rực rỡ, cảnh tượng từng chùm, từng chùm pháo hoa tỏa ra thành nhiều hình thù khác nhau, sáng chói đẹp mắt, làm bất cứ người nào cũng phải rung động, trầm trồ, và vui sướng hân hoan...

Minh Tùng ôm chặt Kiều Thư vào trong lòng, anh thì thầm bên tai cô:

-Chúc mừng năm mới.

-Chúc mừng năm mới, an khang thịnh vượng.

Cô cũng thủ thỉ mà nói trong vòng tay anh, rồi bỗng lặng người đi khi nghe tiếng anh lan tỏa trong không gian ồn ào nhưng thật rõ ràng:

-Thư...anh yêu em!

Kiều Thư khẽ so vai, cười ầm ập, cô biết, cô cảm nhận được tình yêu ấy, cũng thổn thức trong lòng điều mà mình muốn nói. Cô hiểu rõ cảm xúc của bản thân...thực ra...trái tim cô...đã trao cho người đàn ông này mất rồi. Kiều Thư ôm chặt hơn Minh Tùng, như muốn hòa làm một vào với anh... nhìn lên gương mặt ôn nhu của Minh Tùng, mà phía trên pháo hoa vẫn nổ rộ rực sáng rộn ràng... Kiều Thư nhón chân, đặt lên môi anh một nụ hôn nhẹ nhàng ầm ập, nhưng không nghĩ, Minh Tùng chỉ ngạc nhiên chừng 2 giây, khi cô định rời ra, thì anh bất ngờ chế trụ gáy cô, trao cho cô một nụ hôn nồng cháy ngọt ngào và sâu sắc. Kiều Thư cũng không từ chối, không lảng tránh, mà mạnh dạn đón nhận, dùng cảm cùng anh trầm luân trong tình yêu bất tận lúc này.

Khi rời ra, họ nhìn sâu vào mắt nhau, như muốn đốt cháy đối phương ngay lập tức...bản thân họ hiểu...họ sẵn sàng trao cho nhau tất cả... Hai người cười rực rỡ, ánh mắt lấp lánh, không biết do phản chiếu ánh sáng từ pháo hoa, hay bản chất là do vui mừng quá đỗi trong lòng. Chỉ biết giờ phút này cả anh và cô...rất hài lòng và hạnh phúc.

Khi hai người về tới nhà, đồng hồ cũng báo 1h30, có vẻ hơi mệt Kiều Thư ngã mình vào ghế sofa, nhắm mắt lại. Minh Tùng ngồi xuống, vuốt tóc cô đầy yêu thương dỗ dành:

-Vào phòng ngủ đi nào.

Kiều Thư nũng nịu khẽ cọ cọ vào tay anh, đưa tay ra ôm lấy cổ Minh Tùng, cô nói:

-Bé em vào đi.

Minh Tùng bật cười vì lần đầu tiên thấy được đáng yêu này của cô, anh chiều chuộng, dễ dàng ôm lấy thân hình nhỏ nhắn của Kiều Thư, bế cô vào phòng ngủ, đặt cô lên giường rồi, anh mới giúp cô bỏ đi chiếc áo khoác ngoài đã thấm sương đêm, tháo luôn chiếc khăn trên cổ, sau đó đặt Kiều Thư đang yên ổn nhắm mắt nằm ngay ngắn lại, đắp kín chăn cho cô, anh mới đứng lên định đi về phòng. Nhưng...bàn tay bị giữ lại bằng một lực đạo yếu ớt, lại thêm chút rụt rè...anh hướng về phía người nằm ở giường, thấy Kiều Thư vẫn nhắm chặt mắt, nhưng môi hồng thì mấp máy nói nhỏ:

-Hôm nay hình như hơi lạnh...anh nằm bên này đi.

Minh Tùng mỉm cười nhìn Kiều Thư tuy nhắm mắt mà khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, khẽ ho nhẹ, Minh Tùng trêu chọc:

-Em suy nghĩ kỹ chưa? Nhớ nhé, anh là đàn ông đích thực đấy, lại nằm cạnh người con gái mình yêu thương...anh sợ..

-Thôi anh mau về phòng ngủ đi.

Kiều Thư ngại ngần nhanh chóng rút tay về, chui vào trong chăn, giấu đi khuôn mặt đang xấu hổ. Minh Tùng càng buồn cười hơn, anh bỏ đi áo khoác ngoài, rồi cũng lập tức chui vào trong chăn, ôm chặt lấy Kiều Thư khiến cô bất ngờ cuộn tròn người lại. Minh Tùng đặt đầu cô lên cánh tay mình, anh nói nhỏ:

-Thư...anh thật yêu em...phải làm thế nào bây giờ?

Kiều Thư thả lỏng, dựa sát vào lòng anh, một lúc sau nhìn lên khuôn mặt anh đang gần kề trong gang tấc...áp tay mình vào má anh, cô bùi ngùi:

-Minh Tùng...em cũng yêu anh.

Thấy Minh Tùng mở ra cặp mắt nâu đen phức tạp nhìn mình, cô chủ động hôn anh đầy cảm xúc mà tiếp tục khẳng định...

-Yêu anh...em yêu anh Minh Tùng.

Là lần đầu tiên Kiều Thư thổ lộ lòng mình, lần đầu tiên cô khẳng định..cô yêu anh...Minh Tùng hạnh phúc, hôn Kiều Thư, lại thêm một nụ hôn cháy bỏng, cuồng nhiệt, như muốn hòa tan cô ngay lập tức, khiến cho chính bản thân Kiều Thư cũng không thể khống chế được mình, cô nhiệt tình đáp lại anh...rất tình nguyện...mà chấp nhận anh...cô trao cho anh tất cả...niềm tin thậm chí cả bản thân mình...mà sẽ không khi nào hối tiếc.

17. Chương 17

Hôm sau tỉnh dậy Kiều Thư hoảng sợ thấy mình và Minh Tùng không “mảnh vải che thân” lại còn mẫn nùng mà ôm lấy nhau chặt chẽ trên giường nữa chứ... Kiều Thư giật mình cũng khiến Minh Tùng choàng tỉnh, nhìn Kiều Thư ngơ ngác, mắt mơ màng một phần vì thói quen, một phần vì sự việc xảy ra đêm qua, anh biết cô còn đang phải định hình lại, nên cần tấn công ngay lập tức. In một nụ hôn lên trán Kiều Thư anh nghiêm mặt:

Kiều Thư em không phải muốn chối bỏ trách nhiệm chứ hả? Coi như sự trong sáng của anh đã trao cả cho em rồi đây, em đừng mong rũ bỏ anh nha.

Kiều Thư ngơ ngác:

Thế của em thì sao? Em chưa bắt đền, anh kêu ca cái gì vậy?

Minh Tùng cười mỉm:

Anh thì chắc chắn không chạy trốn trách nhiệm của mình rồi, chỉ lo em bỏ rơi anh mà thôi. Chứ anh yêu em nhiều như vậy, chỉ hận là không lập tức cưới em được thì anh phải chịu ấy chứ.

Kiều Thư đỏ mặt, rúc vào người anh. Lại nghe anh thâm trầm:

Ra tết...em đi cùng anh một chuyến nhé. Sang Pháp ra mắt ba mẹ anh.

Em....

Sao vậy? Em phân vân? Định phủi tay hả?

Không phải...em sợ...hai bác không thích em...

Bé ngốc...em tốt như vậy, sao lại không thích cho được..hơn nữa, quan trọng là ở anh, riêng chuyện này, ba mẹ anh chưa khi nào ép buộc anh em anh. Em yên tâm nha.o_o

Minh Tùng ôm chặt Kiều Thư vào, vuốt nhẹ mái tóc cô. Hai người yên lặng tranh thủ không để phí phạm một giây phút nào bên nhau.

Khi ăn sáng xong xuôi, Minh Tùng nhìn Kiều Thư đang vui vẻ, anh hỏi:

Em có cần về nhà không?

Làm gì chứ?

Không tỏ thái độ gì nhưng Minh Tùng biết Kiều Thư khá khó chịu, anh cũng hiểu cô phân vân vấn đề này rất nhiều, chỉ không bày tỏ ra mà thôi. Anh tiếp tục nói:

Dù sao cũng là tết, năm mới rồi, em nên về một chút, anh đi cùng em, coi như chúng ta đi chơi.o_o. Có anh bên cạnh, em còn lo lắng gì?

Kiều Thư nhìn khuôn mặt hoàn hảo cùng nụ cười tươi tắn của Minh Tùng, không nói thêm gì, biểu thị ngầm đồng ý. Khi dọn dẹp xong, hai người thay đồ rồi mang ít hoa quả mua hôm qua, lái xe về nhà Kiều Thư.

Tới nơi, dì Lý ở nhà cô đã 15 năm ra mở cửa, mừng mừng tủi tủi kéo cô vào nhà. Thái Khang từ trên đi xuống nhìn thấy Kiều Thư về cùng Minh Tùng thì tươi cười tiến lên lịch sự bắt tay Minh Tùng. Kiều Thư cũng chỉ ậm ừ chào rồi hỏi:

Hôm nay anh không đi đâu à? Ông ấy...bố có nhà không?

Ừm không đi đâu, tối mới đi tập chút...o_o bố trên phòng, để anh lên gọi.

Khỏi cần, để em lên. Anh tiếp Minh Tùng giúp em.

Thái Khang gật đầu mời Minh Tùng ngồi ghế, anh ta hỏi Minh Tùng:

Anh và Kiều Thư đang ở chung sao?

Minh Tùng mang theo phong thái nhàn nhã lại đường hoàng, cùng với khí thế quý tộc của người châu Âu, kiên định nhìn Thái Khang mà trả lời:

Phải, cũng được một thời gian rồi.

Hai người hòa hợp chứ?

Thái Khang có vẻ để ý sắc thái của Minh Tùng mà hỏi, Minh Tùng gật đầu dứt khoát nói:

Rất hòa hợp, tôi muốn qua hết tết sẽ cùng Kiều Thư về nhà gặp ba mẹ tôi.

Tỏ vẻ mặt ngạc nhiên, Thái Khang đáp ứng:

Thật sự chứ, con bé...đồng ý sao?

Tất nhiên là thật sự, cậu là anh trai của Kiều Thư nên tôi cũng rất thành thật mà thông báo.

Thái Khang nhìn khí chất của Minh Tùng, cũng nghe Minh Tùng nói là “thông báo” chứ không phải là “xin phép”...Thái Khang hơi gượng cười...một người anh trai như anh ta...vẫn là không thể bằng một người ngoài...trước đây tuổi trẻ bông bột, không nghĩ rằng đến bây giờ nhìn lại...chỉ một người em gái duy nhất, cũng chẳng một chút coi trọng mình...quả thật cái gì đã qua..khó có thể lấy lại được. Thái Khang khẽ thở dài bất lực nói với Minh Tùng:

Tôi đã không có quyền can thiệp vào cuộc sống của Kiều Thư, nhưng hi vọng anh có thể đối xử thật tốt với...em gái tôi...nếu không...dù Kiều Thư có không cần người anh trai này, thì tôi cũng sẵn sàng chiến đấu với anh.

Minh Tùng cười thông thả, nhưng lại rất hài lòng mà nói, ánh mắt nhìn Thái Khang cũng dịu đi rất nhiều:

Thì ra trong lòng anh vẫn có Kiều Thư, tôi thật mong cô ấy có thể nghe được những lời anh vừa nói.

Để làm gì chứ? Tính cách Kiều Thư tôi rất hiểu, đã để lại ấn tượng xấu trong lòng, thì con bé rất khó thay đổi. Nhưng con bé là một người rất lương thiện điều đó tôi biết rõ nhất.

Thái Khang hơi kéo ống tay áo lên, một vết sẹo tương đối dài trên cẳng tay anh ta lộ lên rất khó coi, khiến Minh Tùng nhủ mày không hiểu anh ta định làm gì. Thái Khang chậm chậm kể lại:

Cả cuộc đời tôi sẽ nhớ nhất buổi chiều ngày hôm ấy. khi tôi đã vào đại học được 2 năm, Kiều Thư bắt đầu học cuối cấp. Tôi luôn qua lại chơi bởi lêu lổng với lũ bạn xấu, lúc ấy khoảng 3h chiều, hội tôi va chạm với một hội khác dẫn đến hai bên xảy ra đánh nhau, rất nhanh đã biến nơi đó thành một mớ hỗn độn kinh khủng, tôi bị một tên cầm dao dọa chém, may mắn đưa cánh tay lên đỡ được nên mới có vết sẹo dài như vậy. Vừa ôm cánh tay đang chảy máu vừa thực mạng chạy trốn hội kia. Không nghĩ ra nơi này gần nơi Kiều Thư học thêm, đúng lúc gặp con bé đang trên đường về nhà. Nó nhìn thấy tôi chảy máu ròng ròng, mặt mũi tái nhợt đang hốt hoảng chạy, lại thấy hai ba tên ở đằng sau đang đuổi theo ráo riết. Liền nhanh tay bấm điện thoại gọi công an, sau đó lấy một cây gậy ven đường nhẩy lại che chắn trước mặt tôi. Tôi khắc sâu vào tâm trí mình gương mặt Kiều Thư lúc ấy, một con bé chỉ đi học chút võ mèo cào mà nghĩ có thể bảo vệ được cho tôi, anh thấy có buồn cười không? Nhưng Kiều Thư không sợ, cũng không hỏi tôi câu nào,

chỉ đỡ tôi sang một bên rồi hất mặt kiêu ngạo nhìn ba tên phía sau. Con bé bị chúng đánh, chúng trêu đùa định giở trò ngay trước mắt tôi, nhưng Kiều Thư không khóc, không kêu, chỉ thương lượng với bọn chúng là thả tôi đi, để tôi kịp tới bệnh viện, mấy thằng khốn nạn ấy cười to, rồi hỏi “nó là người yêu của em hả bé”. Một câu nói của Kiều Thư lúc ấy tôi ghi nhớ suốt đời, nó nói “tôi chỉ có một người anh trai là Thái Khang nếu phải đánh đổi gì đó mà cứu cái mạng của anh ấy, thì cũng phải nhắm mắt mà làm thôi. Nếu các anh thả anh ấy đi, tôi tình nguyện mặc các anh tùy ý định đoạt, nếu không, thì anh em tôi hôm nay đành liều hai mạng này với các anh”. Ba thằng khốn đó ngậy ngốc bởi khí thế của Kiều Thư, chỉ một cô bé xinh đẹp, nhỏ nhắn, trên người đang mặc đồng, vai thì khoác chiếc ba lô bằng da màu vàng mà lại rắn rỏi như vậy, thời gian được kéo dài một lúc thì cảnh sát xuất hiện, Kiều Thư bỗng bầu lấy áo một người cảnh sát mà khóc thương tâm: “Chú cảnh sát, ba anh kia đòi cưỡng bức cháu, may mắn gặp anh trai cháu đến đón cháu đi học về, anh trai vì bảo vệ cháu, mà bị ba anh kia chém đứt tay, các chú cứu anh cháu với máu chảy nhiều quá.”

Khiến tôi đang đau đớn ôm tay mà vẫn phải trừng mắt vì ngạc nhiên, đời tôi là lần đầu tiên thấy Kiều Thư đóng kịch hoành tráng như thế, vì chối tội cho tôi, mà dám khai man cả với cảnh sát. Rồi ngay sau đó tôi được đưa đi cấp cứu ở bệnh viện, nhưng lúc vào đến bệnh viện thì không khả quan lắm, vì máu của tôi chảy quá nhiều, rơi vào trạng thái hôn mê sâu...đến khi tỉnh dậy trên giường bệnh, chỉ nghe y tá nói: “cậu bé có cô em gái thật dễ thương, đã truyền máu cho cậu rồi mà lại còn ở đây chăm sóc cậu cả đêm nữa”...thật sự tôi không có từ ngữ gì để mà miêu tả tâm trạng mình lúc ấy. Mạng sống của tôi nợ Kiều Thư, khi thấy con bé tay cầm cặp lồng cháo bước vào, miệng tôi mấp máy muốn nói điều gì đó, mà không biết nên nói gì, chỉ nhìn con bé vẫn giữ nguyên gương mặt lạnh lùng nói với tôi: “ba mẹ đi Thượng Hải chắc phải hai tuần nữa mới về, đủ để anh bưng bít chuyện này, bên công an đã giải quyết xong, không cần lo lắng...lần này coi như là cứu được cái mạng của anh, nhưng lần sau...nếu có nhìn thấy, em cũng không xen vào, để anh tự làm tự chịu, nếu còn một chút lý trí, thì nhanh chóng suy nghĩ xem, con đường nào là con đường anh nên đi, em cũng không muốn nói nhiều nữa, mau ăn đi”. Sau đó con bé kiên nhẫn dứt cho tôi từng thìa cháo một...khi ấy tôi mới thực sự nhìn lại bản thân, dù sao trước mặt Kiều Thư, tôi cũng chỉ là người không có tài cán gì.

Thái Khang cười bất lực, tiếp tục nói:

Ba tôi không yêu quý Kiều Thư, cũng có lý do của ông ấy, con bé ở ngoài một mình bao năm, giờ có thêm anh, tôi cũng thấy yên tâm, hi vọng anh sẽ không khiến nó đau buồn.

Nói xong Thái Khang nhìn xa xăm hơn, còn trong đầu Minh Tùng vẫn lớn vồn lời nói của Thái Khang “có lý do” ??? Nghĩa là sao?

Nhưng anh cũng không nói lại, cũng không hỏi han gì thêm, chỉ đơn giản với lấy ly trà đã nguội, chậm rãi nhấp một ngụm...cảm giác đắng nghét lan tràn khắp khoang miệng, khiến anh nhú mảy, nhưng một vị ngọt thanh mát nhẹ nhàng nơi cuống họng, khiến anh giãn dần ra...đúng vậy cái gì mà chẳng phải trải qua đắng cay mới thấy ngọt ngào, Kiều Thư em đã nếm đủ vị đắng chát, từ giờ chỉ cần yên lặng thưởng thức điều ngọt ngào mà thôi. Anh sẽ không để em đau buồn thêm nữa.

Kiều Thư đứng trước cửa phòng ông Thái Hòa, cô trầm ngâm, không biết có nên gõ cửa hay không, xoay người về phía cầu thang định bước xuống, cô chần chừ quay lại, gõ nhẹ vào cánh cửa gỗ khép kín, bên trong phát ra tiếng nói quen thuộc nhưng mang theo thanh âm một mối:

Vào đi.

Kiều Thư vừa mở cửa ra, cô đã nhú mảy vì mùi rượu nồng nặc trong phòng, nhìn đến ông Thái Hòa đang đắm mình cùng chai rượu XO chỉ còn lại một chút. Kiều Thư tiến lại gần, nhỏ nhẹ lên tiếng:

Bố..

Kiều Thư ????

Vâng...

Ông Thái Hòa cười giễu cợt:

Còn nhớ đến người cha này hay sao?

Bố...dù sao chúng ta vẫn là người thân ruột thịt mà.

Phải không??? Kiều Thư hãy nhớ kỹ lời nói này nhé...ha ha...

Kiều Thư đang định nói gì đó thì Thái Khang ở ngoài cửa cắt lời:

Bố...lại uống say rồi.

Lại uống say?

Kiều Thư nhìn Thái Khang khó hiểu hỏi, anh ta gật đầu tiến lại gần:

Phải, từ hôm mẹ đi, bố thường trong trạng thái như thế này.

Tại sao anh không cản bố? Có tuổi rồi, đâu phải trẻ trung gì nữa chứ.

Kiều Thư lại nhìn về phía ông Thái Hòa mà nói:

Bố, không nên uống nhiều rượu như vậy, sẽ không tốt cho sức khỏe.

Tại sao lại phải quan tâm chứ, chẳng phải con rất ghét người bố này hay sao, trong tim con chỉ có mẹ con thôi phải không, có chỗ nào giành cho người bố này hay không? Quả thật...

Bố...bố say rồi...đi nghỉ thôi.

Thái Khang ngắt lời ông Thái Hòa, vội vàng đi lại đỡ lấy ông, như để che giấu điều gì đó, khiến Kiều Thư muốn lên tiếng hỏi, nhưng Minh Tùng nhanh chóng tiến lại phía cô, anh nhìn vào ánh mắt mang vẻ cảm kích của Thái Khang, Minh Tùng nhìn sang Kiều Thư, anh ôn nhu xoa đầu cô mà nói:

Hôm nay bác trai không vui, chúng ta chờ ngày khác tới có được không, anh đưa em đi gặp mẹ một chút nhé.

18. Chương 18

Kiều Thư nhìn Minh Tùng đang dụi dằm cười với mình, có vẻ phân vân nhưng vẫn gật đầu. trước khi đi Kiều Thư còn nói lại một câu:

Bố, Thái Khang...chúc mừng năm mới.

Rồi tựa theo Minh Tùng mà đi ra ngoài, vì không chăm chú vào nét mặt anh, nên cô không hề biết ánh mắt nâu đen đang dậy lên một tầng suy nghĩ, tại sao anh luôn cảm thấy có một điều gì đó liên quan đến Kiều Thư mà chưa sáng tỏ...có lẽ anh cần tìm hiểu một chút.

Sau khi đưa Kiều Thư ra thăm bà Thu Nga về, anh gọi một cuộc điện thoại...mà nội dung là muốn có một “sơ yếu lý lịch chi tiết” của Kiều Thư, tất cả mọi chuyện liên quan đến Kiều Thư...trong vòng một ngày phải đến tay anh. Và đúng 9h sáng hôm sau, trên bàn phòng anh là tập hồ sơ màu vàng, anh lặng lẽ mở ra xem...và không thể tin vào mắt mình...Kiều Thư...tại sao em luôn phải trải qua biến cố như vậy...không thể được anh sẽ không để em sụp đổ, anh sẽ giữ gìn những gì tốt đẹp nhất trong lòng em...Kiều Thư...

Minh Tùng bấm điện thoại, khi nối thông, anh trầm ngâm nói:

Thái Khang là tôi, Minh Tùng.

Minh Tùng?

Phải, tôi...đã biết tất cả.

Tất cả? ý anh ở đây đang nói về chuyện gì?

Chuyện của Kiều Thư...

Anh...đã tìm ra?

Đúng...Thái Khang, Kiều Thư vẫn là em gái cậu.

Bên kia Thái Khang yên lặng một chút rồi cười nhẹ.

Minh Tùng tôi biết rõ điều đó, hi vọng anh có thể bảo vệ Kiều Thư.

Được...chúng ta cùng nhau làm.

Cả Minh Tùng và Thái Khang đều im lặng không nói gì thêm, nhưng đều hiểu, tâm tư của cả hai chỉ hướng về một người mà thôi.

Đang bỏ tập hồ sơ vào túi bóng tối màu cất đi, thì Kiều Thư ló gương mặt thanh tú vào, cô tinh nghịch cười:

Minh Tùng chúng ta cùng ăn cơm.

Được anh sẽ ra ngay, thưởng thức rồi còn chấm cho em xem được bao nhiêu điểm nữa chứ.

Nếu điểm thấp thì do anh là sư phụ mà chưa tận tâm dạy bảo thôi.

Minh Tùng cho tập hồ sơ vào tủ quần áo, rồi bình thần đi tới khoác vai Kiều Thư ra bếp, nhìn một bàn ăn thịnh soạn anh có chút ngẩn người hỏi:

Kiều Thư...không phải em lừa anh đi mua đồ ăn sẵn ở nhà hàng đấy chứ?

Đương nhiên là không rồi, anh nhìn xem, là em từ sáng đến giờ chăm chỉ làm đó nhé...mau lại nếm thử.

Kiều Thư kéo tay Minh Tùng, rồi gấp cho anh một vài món...ăn thử Minh Tùng cũng gật gù hài lòng:

Kiều Thư em thật là có năng khiếu nha.

Cái gì chẳng làm được, chỉ là muốn hay không thôi mà.

Anh bật cười vươn người sang khẽ nhéo chiếc cằm đáng yêu của cô, đầy ôn nhu mà nói:

Tốt rồi, sau này mỗi ngày anh đều có thể ăn đồ ăn em nấu.o_o. Bé ngốc...em thật ngoan.

Kiều Thư hơi ngượng, cúi đầu xuống rồi vội vàng ăn cơm, làm như không để ý gì đến Minh Tùng, nhưng thực ra cô thật vui vì câu nói ấy...phải, cô cũng mong mỗi ngày có thể tự tay nấu nướng và chăm sóc Minh Tùng. Tình yêu thật thần kì, có khả năng biến một người như Kiều Thư xuất hiện ý định theo học một lớp “nữ công gia chánh”...thật là dọa người quá đi.

Nhưng hạnh phúc cũng không kéo dài được lâu, khi Minh Tùng đang chuẩn bị đồ đạc để đưa Kiều Thư sang Pháp ra mắt ba mẹ anh, thì chuông cửa reo lên, anh cười cười ra mở cửa:

Bé ngốc, em lại quên mang chìa khóa hả???

Anh...

Minh Tùng nhú mày vì người trước mắt mình, anh không tỏ thái độ gì, chỉ nhàn nhạt hỏi:

Thanh Vân...em vì sao ở nơi này?

Cô gái tên Thanh Vân lách người vào cửa, rất hồn nhiên mà nói:

Vì anh ở đây nên em tới chứ sao?

Rồi không ngại ngừng gì mà nhìn ngó xung quanh đánh giá ngôi nhà, Thanh Vân khoanh tay lại đi vòng quanh nhận xét:

Anh có thể ở nơi như thế này sao?

Minh Tùng bàng quan ngồi vắt chéo chân trên ghế salong, môi mọng đỏ xuất hiện nụ cười như có như không, anh nói:

Có vấn đề gì chứ, chỉ cần ở chung với người mình yêu thì sao phải chú ý tiểu tiết, khi nào em có cảm giác giống anh, em sẽ hiểu.

Thanh Vân không ngờ Minh Tùng thẳng thắn như vậy, liền tối sầm mặt mà hỏi lại:

Minh Tùng, anh quên chị em rồi sao?

Cả đời này anh cũng không quên.

Vậy vì sao anh thay đổi.

Anh không thay đổi, anh vẫn nhớ chị em, nhưng không có nghĩa anh không thể yêu người khác.

Đúng, nhưng nếu anh yêu thì phải yêu em chứ. Anh thấy không, em rất giống chị Thanh Lan.

Vậy thì sao? Cũng như em nói đó, em giống Thanh Lan chứ không phải là cô ấy, đúng không?

Anh...

Người hiện tại trong tim anh, là cô gái sống cùng anh trong căn nhà này. Nếu em muốn gây phiền phức thì không thể đâu, mau về đi. Anh và cô ấy cũng chuẩn bị đi có việc.

Sao định về Pháp ra mắt ư?

Minh Tùng nhíu mày nhìn bộ dạng mỉa mai của Thanh Vân, tuy khuôn mặt này thật giống người trước đây mình từng thương yêu, nhưng vẫn là không thể vừa mắt được, Thanh Vân nói tiếp:

Minh Tùng anh hãy nhớ, anh nợ chị em một mạng.

Vậy thì sao? Cũng như em nói anh nợ chị em một mạng, không nợ em. Đúng chưa?

Anh nợ em một người chị.

Thì sao? Anh nợ em một người chị, nhưng không thể chuyển giới mà thay thế chị em.

Tại sao không yêu em, chỉ cần anh yêu em, em liền không tính toán với anh.

Minh Tùng khẽ nhếch đôi môi tạo thành một đường cong quen thuộc, vẫn thông thả mà ngồi ở ghế. Anh nói:

Thanh Vân em cũng đã nói, anh nợ chị em một mạng, nợ em một người chị, nhưng không nói anh nợ em tình yêu. Đúng không? Anh không thể vì nợ em mà yêu em, anh yêu người con gái ở căn hộ này. Không yêu em.

Mắt Thanh Vân đỏ lên, vì sao nói anh không nợ cô ta tình yêu, cô ta mới là người nhìn thấy Minh Tùng trước, vậy lý do gì anh lại chọn yêu Thanh Lan, khi Thanh Lan chết đi thì đến người con gái khác. Tại sao chưa khi nào nghĩ về cô ta chứ??? Thật bất công...cười khiêu khích cô ta nói:

Lần này, anh đừng mong em sẽ buông tay.

Anh chưa khi nào nắm tay em. Thanh Vân, bản chất anh không hề yêu em.

Vì sao? Em rất giống Thanh Lan không phải sao?

Không, em không giống, em chỉ có khuôn mặt hơi giống cô ấy, còn tính cách, hay dáng dấp...đều không giống. Mà nếu có...cũng chỉ là giống, chứ không phải cô ấy.

Thế nếu Thanh Lan còn sống, anh sẽ yêu người khác hay sao?

Thanh Vân đó là chuyện không thể xảy ra. Thanh Lan không thể sống lại, hoặc giả cô ấy còn sống, anh đã không gặp người khác, hoặc nếu gặp người khác thì anh sẽ định hình là anh đã có người trong tim, nhưng cũng khó nói trước, có thể anh vẫn sẽ rung động bởi người khác. Nhưng Thanh Vân, anh rất rõ dù Thanh Lan còn sống hay không thì anh cũng không yêu em.

Anh...

Thanh Vân nhìn mặt Minh Tùng thản nhiên nói mà tức giận, cô ta như bị dồn nén vào đường cùng, cô ta cười vang, đôi môi tô son vàng cam xinh đẹp nói từng từ:

Vậy được Minh Tùng...em muốn xem anh chiến đấu vì tình yêu của anh đến cùng, hay vì Kiều Thư mà hi sinh tình yêu ấy... anh có phải là đánh giá em hơi thấp có phải hay không? Anh nghĩ em sẽ tay không đến đây hay sao?

Minh Tùng nhú mảy nhìn thái độ kiêu ngạo của Thanh Vân, lại nghe cô ta nói tiếp:

Nếu anh không đồng ý về Pháp cùng em, em sẽ cho cô ta biết thân thế thật sự của mình...anh nghĩ...cô ta có thể chấp nhận được sự thật ấy hay không?

Thanh Vân, cô định làm gì?

Minh Tùng tức giận phi lại, giữ chặt lấy cằm Thanh Vân, ánh mắt giảo hoạt xẹt qua một tia sợ hãi, nhưng nhanh chóng kiêu ngạo như cũ, cô ta nói:

Sao, giờ anh sẽ làm gì? Em nói được làm được.

Cô thấy chưa, tôi sẽ không khi nào yêu được một người như cô. Cô cho rằng, trước đây cô đối với Thanh Lan như thế nào tôi lại không rõ hay sao? Cô ấy lương thiện không nhìn ra bộ mặt thật của cô, nhưng tôi sớm đã nhận ra rồi. Vì thế, cô đừng khi nào cho rằng bản thân cô có thể giống như cô ấy. Cô chỉ ăn cắp được khuôn mặt của cô ấy mà thôi. Đã hiểu tôi nói gì chưa? Đừng bao giờ hi vọng.

Minh Tùng vừa nói đến đây thì nghe tiếng Kiều Thư mở cửa:

Minh Tùng em về rồi, mua đủ rồi, anh chuẩn bị xong hết chưa...anh...đây là..

19. Chương 19

Kiều Thư bỗng khựng lại vì nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Minh Tùng và một cô gái xinh đẹp, đang đứng đối diện Minh Tùng. Cô gái mặc một chiếc áo khoác sành điệu, túi xách hàng hiệu, tóc dài xoăn thành từng lọn to, da trắng, nhìn thật trong sáng và hiền thực, từ trên xuống dưới đều toát ra phong thái của một tiểu thư nhà giàu sành điệu nhưng vẫn rất dịu dàng ưa nhìn. Kiều Thư nghe cô gái đó cất tiếng lên.

Thế nào Minh Tùng, anh định..

Im miệng...

Kiều Thư lại càng ngạc nhiên hơn nữa, khi lần đầu tiên thấy Minh Tùng ở trong tình trạng này, dường như mọi kiên nhẫn của anh đều mất hết, Minh Tùng trước mắt Kiều Thư hiện tại như một con mãnh hổ, sẵn sàng lao vào ăn thịt con mồi của mình là Thanh Vân ngay lập tức. Nhưng Thanh Vân thì không hề hoảng sợ hay lo lắng, vẫn tươi cười, đi về phía Kiều Thư mà nói:

Chào Kiều Thư, tôi là Thanh Vân, là em gái của Thanh Lan _người yêu trước đây của Minh Tùng.

Kiều Thư đã nghe qua về chuyện trước đây, cô cũng ngượng ngùng đưa tay ra hơi nắm lấy bàn tay của Thanh Vân trước mặt mình, nhưng cũng nhanh chóng thu tay về, ở Thanh Vân mang tới cho cô một cảm giác không thể thích ứng, tuy nhìn thì có vẻ dịu dàng, nhưng cảm giác giả tạo khiến cô không thể thành thật mà tươi cười. Lại nghe cô ta nói tiếp:

Bây giờ tôi rất muốn Minh Tùng bên cạnh tôi, tôi yêu anh ấy rất lâu rồi, hiện tại tôi đang muốn anh ấy lựa chọn...giữa tôi và cô...hình như anh ấy đang phải suy nghĩ rất kỹ lưỡng...

Thấy vẻ mặt kiêu ngạo đắc thắng của Thanh Vân, Kiều Thư khó chịu nhìn sang Minh Tùng, thấy ánh mắt anh đang hần học nhìn về phía Thanh Vân...giờ phút này...phải làm gì đó để Thanh Vân không thể nói bí mật của Kiều Thư ra...mà cách duy nhất anh có thể làm...là khiến Kiều Thư đau khổ...nhưng Kiều Thư sẽ tin anh chứ??? Minh Tùng hướng ánh mắt lo lắng của mình sang phía Kiều Thư, nhìn khuôn mặt an tĩnh của cô, anh ước gì ngay lúc này có thể khiến người tên Thanh Vân này biến mất lập tức...anh đau khổ nhắm chặt mắt lại.. Kiều Thư em có biết lòng anh hiện tại đang rối bời và đau đớn như thế nào không? Anh phải làm gì, trong lòng em, tin tưởng anh bao nhiêu phần, trong lòng em...anh làm sao có thể so sánh với mẹ em được đây, anh...phải hi sinh...có đúng không...Kiều Thư chỉ cần tin rằng anh yêu em, chỉ vì em thôi được không? Cho anh thời gian giải quyết ổn thỏa được không??? Minh Tùng còn đang đấu tranh nội tâm thì Thanh Vân quyết đánh đến đòn cuối cùng..

Kiều Thư nghe nói mẹ cô mới qua đời...tôi thật chia buồn với cô.

Kiều Thư khẽ cười thản nhiên nói:

Cảm ơn chị đã quan tâm.

Đang định đi dần về phía Minh Tùng vì Kiều Thư nhận ra Minh Tùng đang rất khó chịu và muốn nói gì đó cùng mình, nhưng chỉ vừa lách qua người Thanh Vân thì lại nghe Thanh Vân nói:

Nghe nói cô là con gái duy nhất của tập đoàn Thái Hòa?

Có vẻ chị rất quan tâm đến tôi?

Không quay lại, Kiều Thư vừa nói vừa nhìn về Minh Tùng, khuôn mặt nhàn tản của anh mọi khi đã biết mất, thay vào đó là ánh mắt nâu thâm trầm ngổn ngang suy tư phức tạp, lại nghe Thanh Vân tiếp tục nói ở phía sau:

Tôi còn biết..mẹ cô qua đời, để lại cho cô một khối tài sản rất đáng nể, đủ cho cô sống thật tốt quãng đời còn lại.

Lần này Kiều Thư xoay người nhìn vào Thanh Vân mà bình thản hỏi:

Chị không có mẹ ư?

Thanh Vân bất ngờ vì câu hỏi không liên quan gì, và lại rất bất lịch sự của Kiều Thư, cô ta có vẻ tức giận ra mặt thì lại nghe Kiều Thư tiếp:

Vì giọng điệu của chị, cho tôi thấy được sự ganh tỵ của chị giành cho tôi. Là do chị không có mẹ, hay do không có được tình yêu của Minh Tùng?

Thanh Vân cười mỉa mai, cô ta khoanh tay trước ngực mà tự tin nói:

Tất nhiên tôi có mẹ, hơn nữa tôi còn...

Thanh Vân...để ý lời nói của cô.

Minh Tùng ở đằng sau như không thể kìm nén thêm, anh nói to mất kiểm soát. Thanh Vân lại cười nhạt nhìn Minh Tùng mà hỏi:

Minh Tùng anh định sao?

Không đến lượt cô xen vào.

Thanh Vân tiến lại ôm lấy eo Minh Tùng.

Vậy thì giờ anh định sao đây Minh Tùng? Chẳng phải nên nói cho Kiều Thư biết anh bên cô ấy là vì Jacky nhờ anh giúp ư?

Minh Tùng khó tin nhìn xuống Thanh Vân, cô ta...thật sự muốn đấu đến cùng, anh lần này là không có đường lui rồi...lại nhìn sang Kiều Thư đang khó tin đợi chờ anh, Minh Tùng bất đắc dĩ, lảng tránh ánh mắt truy đuổi của cô. Anh hơi cúi đầu nói rành rọt:

Anh gặp em hôm ở bệnh viện là do Jacky gọi anh tới. Anh ta nói vì Andy muốn em hiểu rõ bản thân mình, nên cần anh giúp đỡ.

Rồi sao?

Kiều Thư lạnh nhạt nhưng vẫn nhìn xoáy vào Minh Tùng mà hỏi. Minh Tùng không đành lòng mà tiếp:

Vì bệnh viện của anh, cần Minh Tùng đầu tư vốn, hơn nữa anh muốn kéo em trai anh về phía anh, nên anh đồng ý ở lại đây, bên em.

Tiếp đi..

Anh...

Minh Tùng không biết nên nói tiếp như thế nào thì nghe Thanh Vân nói vào tai Minh Tùng, chỉ đủ để anh và cô ta nghe thấy:

Hãy cho Kiều Thư biết anh sẽ kết hôn với em...

Minh Tùng trừng mắt nhìn Thanh Vân nhưng vì tình thế không cho phép, anh chỉ có thể cất lời bất lực:

Kiều Thư...anh yêu em, nhưng lại phải kết hôn với cô gái này.

Kiều Thư im lặng chỉ có Thanh Vân tiếp tục nói:

Minh Tùng đừng kích động em, hãy nói cô ấy quên anh đi, coi như anh chưa từng xuất hiện.

Minh Tùng cúi thấp đầu hơn, tay anh vòng qua eo Thanh Vân siết chặt, khiến cô ta đau nhói nhãn mắt. Nhưng vì Kiều Thư đứng ở gần cửa, không nghe thấy hai người nói chuyện, chỉ thấy hành động của họ như tình tứ nhúc nhối mắt cô, lại đâm thẳng vào tim cô từng lời Minh Tùng chầm chậm nói:

Kiều Thư em hãy quên anh đi, hãy coi như anh chưa khi nào xuất hiện.

Kiều Thư lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt đau đớn, không đành lòng, vẻ mặt bị dồn nén, ép buộc của Minh Tùng, ở anh đã mất đi phong thái nhàn tản, chỉ thấy sự nóng giận và không kiên nhẫn, giống như muốn việc này kết thúc nhanh nhất có thể. Cô không tin vừa đi gần lại phía hai người, vừa lên tiếng hỏi:

Thật sự như vậy sao Minh Tùng?

Minh Tùng chỉ cúi đầu không nói gì, Thanh Vân đã lên tiếng:

Kiều Thư đừng cố gắng làm gì, mọi chuyện chỉ đến đây là đủ rồi.

Minh Tùng lại siết chặt hơn vào eo Thanh Vân, anh chỉ sợ cô ta tức giận sẽ nói ra mọi chuyện, anh đành dứt khoát, mong Kiều Thư nhanh chóng rời khỏi nơi này:

Kiều Thư...xin lỗi em. Nhưng anh không thể không làm vậy.

Kiều Thư đứng sững lại khi nhìn thấy ánh mắt quyết tâm của Minh Tùng, thời gian như ngừng lại, cô bàng hoàng nhận ra, khi này anh đau khổ, nhưng ánh mắt hiện tại...biểu thị rõ...anh đã hoàn toàn lựa chọn người con gái trong tay mình. Cô hoang mang lại gần, niềm tin như sụp đổ hoàn toàn vì ánh mắt nâu thâm trầm thường ôn nhu nhìn cô, giờ lại lạnh lùng quyết liệt tàn phá trái tim cô...đã như vậy thì còn gì để níu kéo nữa, áp bàn tay lạnh buốt của mình lên má anh, tưởng chừng như yêu thương nhưng lại rất trào phúng mà nói:

Minh Tùng, tất cả những gì tôi đã trao cho anh, coi như trả phí cho công sức anh phải bên cạnh tôi, kể từ giờ phút này, nếu anh đại đột xuất hiện trước mặt tôi, thì dù phải đánh đổi bất cứ thứ gì, tôi cũng sẽ dụng tâm mà phá hủy anh.

Từng câu từng chữ như đánh thật mạnh vào lý trí của anh, muốn vươn tay ra níu giữ lấy bàn tay sắp rời xa mình, muốn ôm chặt lấy thân hình sắp rời bỏ mình, nhưng một bàn tay mạnh mẽ giữ lấy tay anh lại, một giọng nói đáng ghét đi thẳng vào thính giác anh...một câu gì đó, khiến anh bắt buộc kìm lại lòng mình, lặng lẽ nhìn Kiều Thư quay lưng. Bóng dáng cô độc, bước đi chậm chạp như chờ đợi điều gì đó, nhưng vẫn hiên ngang và can đảm vững vàng khiến anh đau đớn đến tận cùng, giờ phút này...anh càng hiểu rõ trái tim mình yêu cô gái kia như thế nào...anh cảm thấy toàn bộ thế giới trước mặt sụp đổ vì sự bất lực của bản thân mình...

Ra đến cửa Kiều Thư còn hơi dừng bước, không nhìn lại, cô nói:

Tôi cho các người 1 tiếng...thu xếp rời khỏi nhà tôi.

Sau đó mới bước đi thẳng. Khi đã không thấy bóng dáng Kiều Thư đâu nữa, và chắc chắn là đủ xa để không còn nghe thấy gì. Minh Tùng mới bấm điện gọi Thái Khang, khi Thái Khang nhắc máy, anh vội vàng:

Thái Khang mau tìm Kiều Thư,

Chuyện gì sao?

Xin lỗi...tôi làm thương tổn cô ấy, nhưng tình thế bắt buộc, có người cũng biết mọi chuyện, tôi không còn cách giải quyết khác...nhờ cậu.

Được, tôi đã hiểu...lo cho tốt chuyện của anh.

Khi Thái Khang vừa dập máy, Minh Tùng liền gọi điện thoại ột người, hạ lệnh “lập tức có mặt” sau đó ném điện thoại của mình ra phía ghế salon, rồi nhào lại chỗ Thanh Vân đang đứng, áp cô ta vào tường và điên cuồng gào thét:

Thanh Vân cô nhớ ngày hôm nay cô khiến tôi tổn thương người yêu tôi, vì thế đừng khi nào mong tôi bỏ qua cho cô lần này.

Anh dám sao? Tôi là em gái Thanh Lan đấy nhé.

Ha ha...cô nhớ chưa, là em gái Thanh Lan chứ không phải Thanh Lan...cô nghĩ xem tôi sẽ làm gì cô... cô cho rằng cô có thể đụng được đến người phụ nữ của Minh Tùng tôi sao? Có quá coi thường tôi hay không đây?

20. Chương 20

Thanh Vân khiếp đảm nhìn Minh Tùng cười điên cuồng mà ánh mắt hằn lên tia sắc bén...cô ta giờ phút này mới thật sự hoảng sợ, cứ nghĩ rằng mình có thể núp bóng Thanh Lan mà áp chế Minh Tùng, không nghĩ đến Minh Tùng lại có thể xuống tay với mình.

Không đến 10' sau, cửa được mở ra, một người thanh niên ăn mặc bụi bặm bước vào, cúi đầu trước Minh Tùng:

Cậu chủ, có chuyện gì cần giao phó ạ?

Minh Tùng không quay mặt lại, vẫn nhìn chăm chăm vào Thanh Vân, anh gần từng tiếng:

Nhốt cô ta vào nơi tối tăm nhất, không cho cô ta ăn uống trong ba ngày, sau đó đợi lệnh của tôi.

Vâng thưa cậu chủ.

Sau đó chỉ vài thao tác nhỏ, Thanh Vân đã ngất đi, chưa kịp kêu tiếng nào đã không còn biết gì nữa. Trước khi người thanh niên đi, Minh Tùng còn giao phó:

Bịt miệng cô ta lại, trói cả tay lẫn chân. Làm thế nào để cô ta hiểu rõ, không thể đụng vào người của David Minh Tùng này.

Vâng thưa cậu chủ.

Khi người thanh niên không rõ mặt mũi kia vác Thanh Vân đi khuất, Minh Tùng mới vội vàng gọi điện thoại cho Thái Khang. Thái Khang nghe máy trả lời đã tìm được Kiều Thư... Minh Tùng vội vàng đến nơi Thái Khang nói, thấy Kiều Thư đang ngồi trong phòng karaoke hát một mình...cũng không tỏ thái độ gì, chỉ yên tĩnh ngồi hát những bài mình yêu thích mà thôi...anh đau xót muốn đi lại phía cô, thì Thái Khang ngăn cản:

Tôi biết rõ tính cách con bé, anh đã nghĩ ra là sẽ nói gì chưa?

Minh Tùng bất lực lắc đầu:

Cậu biết mà..tôi không thể nói sự thật với cô ấy...chung quy lại, cũng vì tôi nên cô ta mới tìm hiểu về Kiều Thư, nói đi nói lại...cũng chỉ do Minh Tùng tôi quá chủ quan, bị đánh bất ngờ, không có cách nào khác.

Minh Tùng giận dữ nắm mạnh tay vào bức tường bên cạnh, Thái Khang cũng chỉ im lặng, anh biết người đàn ông này thật lòng với em gái anh, nhưng giờ này...tất cả đã không còn lại gì nữa...một khi Kiều Thư đã vứt bỏ niềm tin, thì sẽ chẳng còn gì quan trọng hết. Thái Khang nhớ rõ lúc chạy xe đến nhà Kiều Thư, nhìn thấy Kiều Thư đang thất thần đi trên đường, anh ta liền hiểu Kiều Thư đã đau đớn như thế nào, gương mặt tuyệt vọng của Kiều Thư lúc đó giống với thời điểm mẹ qua đời, như không còn nơi nào để bầu vút, anh ta thật muốn tiến đến, ôm người em gái này vào lòng, nhưng tự bản thân biết rằng...sẽ không bao giờ

có cơ hội ấy...vì trong mắt Kiều Thư...anh ta không có chút trọng lượng nào cả...vì vậy, chỉ có cách xuống xe, đi từng bước một phía sau Kiều Thư mà thôi.

Minh Tùng nhìn Kiều Thư như vô cảm, cầm mic hát như một người máy được cài đặt sẵn, anh không thể kìm lòng được nữa...Minh Tùng mở tung cánh cửa phòng trong khi Thái Khang chưa kịp định hình gì, nhưng Kiều Thư vẫn yên lặng không có phản ứng. Minh Tùng lại gần ôm chặt Kiều Thư vào lòng, anh hỗn hển:

Kiều Thư anh xin lỗi, anh xin lỗi...

Kiều Thư nhẹ nhàng tách ra khỏi người Minh Tùng, cô hỏi lại như một cách vô thức nhất:

anh...là...ai...?

Minh Tùng đau xót nhìn Kiều Thư, ánh mắt van xin, khẩn cầu đến đau lòng khiến Kiều Thư bỗng giật mình như gặp phải lửa...cô lùi hẳn lại phía sau hốt hoảng:

Tránh xa tôi ra, anh là người duy nhất không được động vào tôi, cút cho tôi.

Ánh mắt tuyệt vọng cầu cứu nhìn xung quanh, bắt gặp Thái Khang, Kiều Thư mạnh mẽ nói:

Thái Khang mau mang người này cút xa em, không được để anh ta lại gần em...nghe gì chưa Thái Khang...đưa em đi, đưa em đi khỏi đây..nhanh...

Kiều Thư bắn loạn bắt lấy cánh tay Thái Khang như để trốn tránh Minh Tùng triệt để. Thái Khang đau lòng đổ dành:

Được được, anh đưa em đi...

Khi thấy Kiều Thư sắp rời xa khỏi mình, Minh Tùng hốt hoảng lên tiếng:

Kiều Thư nghe anh nói, xin em...

Kiều Thư bỗng nhanh chóng ổn định cảm xúc, tỉnh táo, nghiêm mặt quay lại hỏi:

Nói? Anh muốn nói gì? Được tôi cho anh 3' nói cho tôi nghe lý do của anh.

Anh...yêu em...

Nên anh làm như vậy?

Anh...

Minh Tùng hướng ánh mắt bất đắc dĩ sang phía Minh Tùng đang sững sốt, mang theo ánh mắt khẩn cầu nhìn Minh Tùng...đúng... Kiều Thư của anh làm sao chịu đựng được sự thật này chứ...giờ anh phải nói sao đây???

Minh Tùng rũ người xuống, bất lực mà nói:

Kiều Thư em không thể tin anh sao? Niềm tin em giành cho anh, không thể nhiều hơn một chút sao???

Tin??? Tôi tin anh thì được gì? Trước mặt người con gái khác anh nói với tôi như thế nào? Giờ anh lại chạy đến đây bảo tôi phải tin anh??? Tôi là con rối cho anh điều khiển chắc? Anh ôm người con gái khác trong lòng, nói cho tôi biết anh bên tôi là có mục đích, anh phải lấy cô ta, bảo tôi quên anh đi, coi như anh chưa từng xuất hiện...giờ bắt tôi tin, tin gì?

Em còn quên...anh có nói là anh yêu em nữa mà.

Minh Tùng, tôi nói cho anh biết tôi không phải người không có đầu óc, bị người ta đá một phát lại còn chạy tới cho người ta có cơ hội đá thêm một phát nữa. Anh nghĩ tôi sẽ cho người ta có cơ hội làm tổn thương mình hai lần ư? Có phải anh đã đánh giá bản thân mình quá cao hay không???

Anh có lý do của mình...

Lý do? Hay cho cái từ lý do của anh...vậy anh nói cho tôi lý do ấy ngay lập tức đi, nếu không thì đừng khi nào xuất hiện trước mặt tôi, rõ chưa?

Sau đó Kiều Thư quay bước, không nhìn lại Minh Tùng phía sau đã đổ thân hình cao lớn bất lực xuống chiếc ghế dài, phải...là anh không có khả năng nói ra, trách cô như thế nào đây...có trách chỉ có thể trách anh từng ấy thời gian mà không khiến cô tin tưởng mình nhiều hơn mà thôi.. Minh Tùng vò mái tóc vàng kim của mình rối bời, bất lực nhìn theo bóng dáng thẳng tắp của cô đang vững vàng bước đi...phải chăng cô ấy đã đủ mạnh mẽ để rời bỏ anh??? Nếu vậy anh phải làm sao??? Làm sao khi không có cô bên cạnh mình?

21. Chương 21

Ngày hôm sau Minh Tùng đứng trước cửa nhà Kiều Thư, anh không biết khi vượt qua cánh cửa này anh phải nói gì, phải làm như thế nào, thời gian qua ở cạnh cô, anh cũng chân chính hiểu được lòng mình và tính cách của cô. Minh Tùng biết nếu không nói ra sự thật thì sẽ không khi nào nhận được sự tha thứ của Kiều Thư, nhưng cô biết sự thật đó, thì...liệu cô có chấp nhận hay không? Minh Tùng vẫn mặc chiếc áo khoác trắng và quần jeans cũ của ngày hôm qua, đầu tóc lộn xộn, khuôn mặt hốc hác, không còn chút gì của khí chất thường ngày...cả đêm hôm qua anh ngồi lại phòng hát, không về nhà, cũng không đến chỗ Kiều Thư...anh đã suy nghĩ cả đêm..nhớ lại lần Kiều Thư nói cô không biết gì về anh cả...đúng vậy trước mặt cô, có lẽ anh còn giấu quá kỹ bản thân mình...tuy không hối, nhưng thực ra là đang chờ đợi anh tự động thành thật. Dự định lần này tới Pháp sẽ cho cô hiểu tất cả về bản thân mình...nhưng là đi sai một bước đẩy cô xa khỏi mình...nếu anh nói sự thật cho cô nghe ngay lúc có tập hồ sơ ấy, anh có thể cùng cô vượt qua và chấp nhận, còn bây giờ, anh vẫn khiến cô tổn thương, hơn thế lại tự tay đẩy cô xa khỏi mình, đánh vỡ chút niềm tin còn sót lại của cô...vậy nên nói cô tin tưởng anh bằng cách nào??? Chính anh còn không thể chấp nhận được sự bất lực của bản thân mình...vậy phải bắt cô chấp nhận ra sao?

Nhưng không thể buông tay, anh không thể để cô cứ thế mà xa anh được...anh phải giữ lấy cô, bằng cách nào đi chăng nữa anh cũng cần có cô bên cạnh. Minh Tùng hoảng hốt, vội vàng bấm chuông cửa, không có tín hiệu trả lời anh lại ra sức đập cửa:

- Kiều Thư, mau mở cửa ra, anh cần nói chuyện với em...xin em tin tưởng anh, anh cũng đã giải quyết gọn gàng rồi, nói chuyện với anh đi mà. Kiều Thư...anh biết anh sai, là anh lúc đó tổn thương em, không coi trọng em, nhưng thực sự là do tình thế quá cấp bách, anh không còn lựa chọn nào...

- Cậu Minh Tùng...

Minh Tùng quay lại phía tiếng người gọi mình, là chú bảo vệ anh vẫn thường chào hỏi mỗi khi qua cổng. Khuôn mặt quen thuộc của chú Kim nhìn anh bất đắc dĩ nói:

- Cậu Minh Tùng, cô Kiều Thư đã đi từ sáng nay rồi...tôi thấy cô ấy xách túi đồ, có vẻ là đi xa và đi lâu..cô ấy không còn trong nhà nữa đâu.

Minh Tùng không trả lời, cũng không còn tin vào tai mình nữa...Kiều Thư..em cứ lặng lẽ như vậy xa anh sao??? Không cho anh dù chỉ một cơ hội ư? Em nhấn tâm đến vậy à??? Minh Tùng dựa lưng vào cánh cửa, không màng đến chuyện gì hay bất cứ ai, mất hết hình tượng trượng phu rồi ngồi bệt xuống đất lạnh lẽo...Minh Tùng ơi Minh Tùng...cuối cùng vẫn thất bại, thất bại thảm hại rồi...chỉ một người con gái mình yêu thương cũng không bảo vệ nổi, cũng không thể giữ nổi, vậy còn làm được gì? Minh Tùng buồn chán, trong cuộc đời anh, thêm một lần nữa bất lực với người mình yêu, không giữ lại được, nhưng anh nhanh chóng định thần lại, lắc đầu chối bỏ hiện tại...không thể như vậy anh có thể bất lực trước thần chết, chứ không thể bất lực trước con người được...Minh Tùng lấy điện thoại ra bấm một dãy số, hạ lệnh gấp gáp:

- Lập tức tìm xem Kiều Thư đã đi đâu, tra danh sách những người tên Võ Kiều Thư có đặt vé máy bay không...còn nữa...cô gái hôm qua...cắt hết tóc rồi tống cô ta vào nhà thương điên của Đức Trọng, nói với anh ta, David Minh Tùng gửi gắm...phải đặc biệt mà quan tâm...đã rõ chưa?

- Cậu chủ...làm như vậy có hơi...dù sao cô ta cũng là em gái của Thanh Lan mà.

Minh Tùng cười mỉa mai, ngay cả người phía bên kia điện thoại cũng cảm nhận được luồng khí rét lạnh nguy hiểm ấy mà hơi co người, anh nói:

- Đây cũng là giúp Thanh Lan trả món nợ mà vốn dĩ tôi định cho qua mà thôi, không ngờ cô ta lại còn ngáng chân tôi thêm một lần...thử hỏi nên bỏ qua sao, cho cô ta ở đó...ít nhất là một năm, lo cho tốt tin tức bên ngoài, đừng để gia đình cô ta điều tra ra.

- Vâng thưa cậu chủ..còn công ty, cậu về cũng một thời gian dài, mà chưa ghé qua công ty, cũng không có về nhà.

- Không cần lo lắng, vẫn còn có Minh Hải...lập tức điều tra cho tôi về Kiều Thư, có lực tung thành phố này, cũng phải tìm cho ra.

- Vâng tôi đã hiểu.

Minh Tùng vẫn ngồi dựa lưng vào cánh cửa, anh nhớ lại nhiều năm về trước, cái ngày anh gặp Thanh Lan và Thanh Vân...cũng không nghĩ đến chỉ nói chuyện cùng Thanh Lan một chút anh đã bị thu hút bởi sự thông minh và hài hước của cô ấy. Lại nói thì ra Thanh Lan có thể tính là đàn em của anh, cô ấy cũng học ngành tâm lý, bảo sao hai người gặp nhau luôn nắm bắt được đối phương. Thanh Vân kém Thanh Lan 1 tuổi, cô ta khi đó có thể nói là bản sao của Thanh Lan, từ khuôn mặt đến dáng dấp...điểm duy nhất khác biệt giữa hai người là đôi mắt. Thanh Lan có một cặp mắt hiền hòa, dễ chịu như dòng suối êm ả làm dịu lòng người, ngược lại Thanh Vân lại mang theo một đôi mắt nham hiểm, tâm cơ và luôn khó chịu. Khi yêu Thanh Lan rồi, anh mới có cơ hội biết, đằng sau Thanh Lan, Thanh Vân luôn tính kế hại cô ấy. Có một lần bài tập Thanh Lan đã hoàn thành bỗng dưng không cánh mà bay, khi tới nhà gặp Thanh Lan, anh tình cờ bắt gặp Thanh Vân đốt một tập giấy A4 gì đó, nhưng không nghĩ tới là bài tập của Thanh Lan, cho đến lúc anh bắt được một mảnh giấy chưa cháy hết. Hơn thế...Thanh Vân luôn chiếm được tình cảm của ba mẹ, đằng sau nói xấu Thanh Lan khiến cô ấy không thể nào thoải mái khi về nhà. Đỉnh điểm là một lần, Thanh Vân lại dám gọi Thanh Lan đến bar đón cô ta, rồi giả say nhõng nhèo bắt Thanh Lan uống một chén rượu mới chịu cùng Thanh Lan về...không ngờ cô ta lại giả thủ đoạn...cho thuốc vào rượu rồi đẩy Thanh Lan vào vòng tay một tên khốn...thật không may cho cô ta..hôm đó anh lại đi cùng với Thanh Lan, chỉ là anh kẹt chút cần gọi điện thoại, nên đứng ngoài nói chuyện xong mới vào, khi vào đã thấy Thanh Lan người mềm nhũn dựa vào một người đàn ông khác, mà không thấy mặt mũi Thanh Vân đâu, anh biết cô ta đã sắp xếp tất cả, không nói gì chỉ tiến lên đoạt lại Thanh Lan, dẫn đến một vụ ẩu đả ầm ĩ, sau đó người của anh giải quyết mới tra ra đúng như anh dự liệu là Thanh Vân bố trí đằng sau, vốn anh không chịu bỏ qua nhưng cũng vì Thanh Lan quá lương thiện... Đến khi Thanh Lan qua đời cô ta cũng không tha, cô ta tới trước mộ của Thanh Lan day nghiêng, nguyện rửa cô ấy, nếu khi đó Minh Hải không ngăn cản, thì có lẽ anh đã xông ra bóp chết cô ta ngay tại chỗ rồi, vậy mà còn ngày ngày đeo bám anh, giả tạo trước mặt anh...để cô ta sống qua từng ấy năm đã là rất nhân nhượng rồi. Thế mà bây giờ cô ta dám tiếp tục ra tay với người phụ nữ của anh, thử hỏi anh sẽ tha thứ cho cô ta hay sao? Thanh Vân, tôi hi vọng...cô không đến nỗi điên loạn giống những người ở nơi đó...

Đang chìm trong dòng suy nghĩ của chính mình thì điện thoại trong tay reo lên, Minh Tùng vội vàng bắt máy:

- Alo...

- Minh Tùng...

- Kiều Thư...em ở đâu? Em nói cho anh biết anh lập tức tới.

Chỉ thấy Kiều Thư im lặng, loa thông báo ở đâu đó vang vọng...xin thông báo, các hành khách đáp chuyến bay từ thành phố H tới Nhật Bản chú ý, còn 30 nữa máy bay sẽ cất cánh, đề nghị quý khách nhanh chóng hoàn thành thủ tục và vào phòng chờ...

- Nhật Bản??? Em tới Nhật?

- Phải...em thích hoa anh đào...

- Anh đi cùng em...xin em, đừng bỏ anh lại, anh không thể không có em, bây giờ anh lập tức tới đó.

Vẫn chỉ là tiếng ồn ào từ đầu dây bên kia vọng lại...Minh Tùng vội vàng đứng lên, gấp gáp nói:

- Kiều Thư...anh đợi ở nhà em từ sáng đến giờ...anh không thể để em đi như vậy, điều gì anh cũng nói cho em biết, chỉ cần đợi anh, 20 ...cho anh 20 được hay không?

Nghe giọng Minh Tùng năn nỉ, cũng xuất hiện trong đầu cô là hình ảnh ôn nhu của Minh Tùng...Kiều Thư không thể kìm lòng nói:

- Được..20 ...em đợi anh...chỉ 20 này thôi..

Sau đó Minh Tùng nghe tiếng tút...tút..tút...từ đầu dây bên kia vọng lại, anh nhanh chóng khôi phục tinh thần, xuống lấy chiếc xe của mình đậu trong gara mà sáng nay anh kêu người đưa tới để đi từ phòng karaoke về. Anh vội vàng đến nỗi quên cả thắt dây an toàn...một lòng nghĩ tới Kiều Thư đang chờ đợi mình...không nghĩ tới vừa vòng ra khỏi khúc cua...đã có một chiếc Audi cũng chạy với tốc độ cao xẹt tới...khiến Minh Tùng bất ngờ đánh tay lái của mình sang một bên, đâm ngay vào bức tường bao cứng rắn trước mặt...may mắn có bảo vệ bật lên...nhưng vì va chạm mạnh...lại không thắt dây an toàn...Minh Tùng vẫn không khỏi rơi vào trạng thái hôn mê...trước khi ngất đi, anh vẫn thủy chung gọi tên Kiều Thư...Kiều Thư... và đau đớn mà nói anh yêu em... sau đó mới hoàn toàn rơi vào trạng thái không biết gì.

Kiều Thư chờ đợi vô vọng ở sân bay 1h đồng hồ, cô bật cười trào phúng rồi đi lại quầy vé, đổi sang giờ bay gần nhất lúc đó để rời khỏi nơi này...nên đi để xả stress chứ...nhìn một lượt sân bay không thấy bóng dáng quen thuộc đâu, Kiều Thư lại càng tự hỏi bản thân mình còn luyến tiếc, chờ đợi điều gì? Tất cả đã được an bài, không phải của mình thì vĩnh viễn không thuộc về mình...Minh Tùng vốn dĩ chỉ là người mà Kiều Như mang đến cho cô, cô nợ Kiều Như một người tên Văn Quốc vào 5 năm trước, 5 năm sau...trả cho cô ấy một người tên Minh Tùng trong lòng cô...đơn giản như vậy thôi...đúng không? Kiều Thư gượng cười yếu ớt thở dài rồi tắt nguồn điện thoại, tiện tay tháo chiếc sim cô dùng đã nhiều năm, vứt bỏ vào thùng rác...cũng chẳng còn ai quan trọng để liên lạc, đã không cần thiết nữa, giờ cô chỉ cần làm những việc cô muốn thôi, không cần lo lắng gì, không ai ràng buộc, tiền lại dư giả...vẫn chỉ có mẹ là nghĩ cho cô mà thôi. Kiều Thư cho điện thoại vào túi xách, rồi thẳng tắp bước vào phòng chờ, đến giờ...một cô gái nhỏ nhắn, cao gầy...khuôn mặt cá tính và thanh tú, mặc chiếc áo dạ màu nâu đất tiền, cùng quần jeans đen phong cách, đôi boot và túi xách hàng hiệu, mạnh mẽ theo đoàn người đông đúc lên máy bay, đến xứ sở hoa anh đào mà cô yêu thích. Vứt bỏ hết tất cả ở phía sau...không biết rằng lúc đó tại bệnh viện A...đã nhốn nháo vì một nhân vật có tiếng đang phải cấp cứu...người ấy là con trai lớn của tập đoàn dầu khí Tùng Hải nổi tiếng khắp châu Á...và đó cũng là người, chỉ vì muốn nhanh chóng đến bên cô, người vứt bỏ hết tự trọng, vứt bỏ hết tất cả...chỉ để xin cô chờ đợi 20 ...mặc dù cô đã chờ đợi hơn 1 tiền...nhưng duyên phận vẫn là không thể cho hai người gặp được nhau vào thời điểm đó...vì vậy..dù một người thất vọng sụp đổ, một người đau đớn khôn nguôi...thì vẫn là chưa có duyên phận.

22. Chương 22

Ai đó từng nói...thời gian là liều thuốc tốt nhất để mọi việc được sắp xếp một cách ổn thỏa... Và giờ Kiều Thư cũng chân chính hiểu được ý nghĩa câu nói ấy. Hiện tại cô đang ngồi trong một quán cafe, nhìn ngắm những cánh hoa anh đào thả mình trong gió...cũng chẳng phải đơn giản mà cô yêu thích loài hoa này... Anh đào là loài hoa thoát nở thoát tàn, mọc trên khắp nước Nhật, phản ánh tinh thần nhạy cảm, yêu cái đẹp, sống và chết đều quyết liệt như dân tộc họ cô đã nghe một hướng dẫn viên du lịch quen thuộc với cô nói như vậy. Kiều Thư dạo chơi ở nơi này không biết chán từ mùa xuân năm trước đến xuân năm nay, cô ngắm nhìn thỏ hoa thê những bông anh đào mỏng manh xinh đẹp khi xuân đến, tận hưởng màu xanh ngút ngàn của cây cối khi hạ về, lại đắm mình trong sắc trời đỏ thắm mãnh liệt nhưng mang chút gì đó ưu tư của lá phong lúc thu sang, rồi màu trắng tinh khôi của tuyết rơi phủ đầy vạn vật khi đông về. Trong lòng cũng bình an hơn rất nhiều, cô không hay thở dài, cũng không còn muốn suy nghĩ vẩn vơ, chỉ muốn bắt đầu một cuộc sống mới, hoàn toàn không liên quan gì đến những chuyện trước đây.

- Kiều Thư...để em đợi lâu rồi.

Kiều Thư tràn ngập sức sống đặt tay lên một chiếc bàn gỗ màu đỏ sẫm, có ly capuchino nóng hổi trước mặt, cô mặc chiếc áo hồng nhạt dịu dàng, quàng chiếc khăn trắng tinh khôi, mái tóc dài buộc cao lên tinh nghịch, da mặt hồng hào, môi như cánh anh đào tinh tế, đôi mắt trong veo chân thật nhưng giờ đây còn thêm chút bí ẩn thu hút người đối diện. Những tia nắng nhẹ nhàng nhảy nhót, xuyên qua tấm kính bên cạnh, trải đều

trên thân hình cô, khiến cô như một bông hoa xinh đẹp ướp mình trong ánh hào quang rực rỡ tươi mới nhất. Khẽ lắc đầu cô nói:

- Không lâu, còn không đủ cho em ngắm nhìn phong cảnh ngoài kia.

- Em còn rất nhiều thời gian mà, sao lại lo không đủ chứ?

Trần Tú ngồi đối diện cô, anh mặc chiếc áo dạ màu xám, làm nổi bật khí chất đàn ông mạnh mẽ trong con người anh, nước da màu đồng khỏe khoắn, anh mang trong mình phong thái tự tin lại khẳng khái, như những anh hùng thời cổ đại đáng khâm phục. Ánh mắt anh bừng lên hào hứng mãnh liệt, ngũ quan tinh tế hoàn hảo lại thêm chút đặc trưng phong trần của người châu Á, cộng thêm dáng người thường chăm chỉ tập luyện khiến anh luôn thu hút ánh nhìn của người đối diện. Kiều Thư nhẹ nhàng nhìn Trần Tú, cô nói:

- Trần Tú, cảm ơn anh trong thời gian vừa qua đã làm bạn cùng em. Nhưng em rong chơi cũng đủ rồi, đã đến lúc trở về làm việc thôi.

- Em muốn quay về?

Trần Tú khẽ nhún mày nhìn Kiều Thư bình thản gạt đầu trước mặt. Anh nhớ lại một năm về trước, khi anh cùng một vài người bạn đi núi Phú Sĩ, tình cờ gặp một bóng dáng quen thuộc mà ngày đêm thầm mong nhớ. Anh vội vàng đuổi theo và kiếm tìm, nhưng bóng hình ấy thoáng chốc đã không thấy đâu. Anh tự cười bản thân mình, chắc quá nhưng nhớ cô mà xuất hiện ảo giác...lại nghĩ đến bản thân mình, rời bỏ ngành cảnh sát, rời bỏ thành phố H nơi mình sinh sống bao năm, quay trở về Nhật Bản, nơi gia đình anh đã định cư và xây dựng sự nghiệp, một thời gian dài, anh không làm việc chỉ suốt ngày rong chơi cũng không liên lạc gì với ai ở thành phố H... Đúng vậy, anh biết Minh Tùng là người đàn ông xuất sắc, so với anh chỉ có hơn chứ không có kém, cũng hiểu bản thân mình không thể chen chân nổi vào trái tim Kiều Thư, vì vậy...có lẽ nên học cách buông tay, từng ấy thời gian cũng đã đủ để một việc gì đó thành công...nhưng lĩnh vực tình cảm, không thành công thì mãi cũng không thể thành công... Trần Tú thở dài ngược mắt lên nhìn bầu trời đã về cuối ngày, âm u xám xịt như lòng anh hiện tại, mùa đông tuyết phủ trắng xóa xung quanh, anh thở ra một hơi như làn khói ấm áp quần quanh. Cả đêm hôm đó hội anh và vài ba đoàn khách du lịch nữa cùng nhau đi lên đỉnh. Trời tối anh cũng không rõ ai với ai, nhưng cho đến khi mọi người cán đích, kịp lúc ngắm mặt trời đỏ rực như một quả cầu lửa mạnh mẽ thức giấc vào sớm mai, sau khi đã ngủ trọn một đêm dài, ánh hào quang ấy như xua tan một nhọc nhằn đã leo núi gần 9 tiếng đồng hồ, như tẩy bỏ hết tất cả chút bụi trần còn sót lại, thanh lọc tâm hồn người nhìn một cách triệt để nhất. Đồng thời cũng khiến con người ta thanh tĩnh và sốt sắng trước vẻ đẹp bất ngờ của thiên nhiên, từng giọt tuyết còn đọng lại trên những nhánh lá, hòa trộn thành một sắc màu hài hòa nhất để tác động vào thị giác của những người đang ngẩn ngơ ở đây. Nhưng Trần Tú...anh không bị chấn động bởi khung cảnh vốn quen thuộc này, mà bàng hoàng bởi khuôn mặt và dáng vẻ người con gái đứng bên phải, cách anh khoảng chừng 3m kia...khuôn mặt thanh tú, đang hài lòng thưởng thức cảnh đẹp của tạo hóa, cô ấy nhắm mắt lại như để cảm nhận bằng chính tâm hồn mình, và dang tay ra như để hòa nhập một cách hoàn hảo nhất với khung cảnh hiện tại. Cô mặc chiếc áo phao màu vàng dài xuống tận chân, quàng khăn và đội mũ màu xanh lá, giống hệt như bông hướng dương giữa rừng núi vươn mình đón ánh nắng đầu ngày tinh khôi nhất, khiến Trần Tú vừa ngạc nhiên sững sốt, lại vừa ân hận đau tận sâu phía trái tim mình. Khi Kiều Thư mở mắt ra, gương mặt thanh tú bừng sáng làm anh chói mắt hơn cả mặt trời đầu ngày đông lạnh giá kia, khiến trái tim anh dù có ngàn vạn bông tuyết bao phủ cũng tan chảy thành dòng nước ấm áp, nhưng ở ánh mắt thân thuộc, anh nhìn thấy một tầng băng mỏng manh đủ để cô lạnh lùng kiêu ngạo, lại thấy một chút yếu ớt vốn dĩ thuộc về cô bị che giấu đi một cách khéo léo, kèm theo chút ưu tư như xuất phát từ tận sâu trong lòng cô khiến anh càng gấp gấp hơn nữa... Trần Tú chỉ muốn một bước tiến lên ôm cô vào tận sâu trong lòng mình mà cảm nhận sâu sắc sự tồn tại của cô lúc này, nhưng lý trí vững vàng thẳng thắn đánh gãy đi ước muốn quá xa vời của anh. Anh đành âm thầm, lặng lẽ, giữ một khoảng cách vừa đủ để có cô trong tầm nhìn, nhưng không khiến cô khó chịu, mất đi không gian riêng mà bản thân cô cố gắng tạo ra. Anh trân trọng từng giây phút ít ỏi được ở bên cạnh cô, được nhìn thấy cô, anh yêu thương từng cử động lông ngóng vì trên người mặc quá nhiều quần áo của cô... Kiều Thư...thật tốt, anh còn được gần em thêm một chút...cứ nghĩ mình có thể từ bỏ, nhưng khi gặp rồi, mới chân chính hiểu ra...để từ bỏ có lẽ anh phải mất gấp đôi, gấp ba khoảng thời gian mà anh đã theo đuổi...

Khi xuống tới chân núi, mọi người dừng lại nghỉ ngơi ở hồ nước ngọt, cùng nhau ngắm cảnh và tận hưởng

không gian trong lành. Kiều Thư ngồi ở một phiến đá bằng phẳng, lấy ra chai nước, kéo khóa áo xuống, rất phong trần giữa cổ mà uống một hơi dài, cũng không cần để ý hình tượng mà lấy tay quạt miệng giống như một như một đứa trẻ vừa được thưởng thức vị ngon nên hài lòng và vui vẻ... Nhưng bỗng như một cơn gió, hai người thanh niên đùa nghịch đuổi nhau, giành giật đồ ăn, xô đẩy thế nào lại nhào vào Kiều Thư, khiến cô ngã ngửa ra phía sau, lực đè lên tương đối lớn, Kiều Thư không kịp phản ứng gì, chỉ có thể hoa mắt kìm nén đau đớn của bản thân. Vào thời điểm cô cảm thấy rất khổ sở ấy thì bỗng nghe thấy tiếng nói có phần quen thuộc, gấp gáp gào lên: còn không mau đứng lên, các cậu làm gì mà nằm ở đó nữa...không đợi lâu hơn, khuôn mặt mờ ảo của Trần Tú sắp lại, trực tiếp kéo hai người thanh niên đang nằm đè lên Kiều Thư mà vứt ra xa, sau đó nhẹ nhàng đỡ lấy cô trong vòng tay rắn chắc của mình, yêu thương bế cô lên đặt vào một tấm nệm rất êm ái mà bạn anh mang theo để phòng gặp sự cố. Sau đó cẩn thận xem xét tình trạng của cô, rất may Kiều Thư không gặp vấn đề lớn vì cú va chạm đó. Khuôn mặt khả ái của Kiều Thư khi đó ngơ ngác đến cực độ vì thấy Trần Tú ở đây, và phải đối diện với biểu cảm ngạc nhiên đến không thể tưởng tượng được của hội bạn Trần Tú... Cũng không thể trách họ ngạc nhiên đến không nói nên lời, quen biết Trần Tú bao nhiêu năm, nhưng đã khi nào bắt gặp vẻ mặt hoảng loạn, lo lắng, tức giận, rồi lại nhẹ nhõm của Trần Tú chỉ vì một cô gái xa lạ như vậy chứ... Sau đó không ai bảo ai, chỉ thấy Trần Tú quay lại, nhìn một lượt là tất cả biết điều, đều kéo nhau tản đi nơi khác.

Chỉ còn lại Trần Tú và Kiều Thư ngồi nơi đó, anh rất tự nhiên mà hỏi cô có sao không, cảm thấy đau chỗ nào, thoải mái hay không? Kiều Thư không nói gì, chỉ im lặng nhìn vẻ mặt mạnh mẽ của Trần Tú giờ phút này lộ rõ vẻ ôn nhu, lo lắng, ánh mắt anh tràn ngập bóng hình cô. Anh mặc chiếc áo hơi, màu xám bạc dài xuống tới chân tô đậm thân hình cao lớn có phần rắn chắc của anh, trời đã về chiều, nắng yếu ớt soi vào tấm lưng anh, khiến các đường nét nam tính trên khuôn mặt mờ ảo lại như rõ nét nhất. Kiều Thư cười có vẻ hơi bất lực... Đúng là tình yêu, người biết chắc là không khi nào thương tổn đến mình, thì lại bỏ qua, người chẳng biết khi nào họ đâm mình một phát thì lại yêu không thương tiếc... Có phải là quá nực cười hay không? Kiều Thư nhìn Trần Tú, cô trầm lặng mà hỏi:

- Anh vì sao ở nơi này?
- Anh đi cùng bạn. Còn em?
- Em đi du lịch.
- Một mình sao?
- Phải, một mình...có gì không được ư?

Trần Tú không nói gì, chỉ khẽ lắc đầu... Cùng lúc đó mọi người gọi nhau chuẩn bị đi về, Kiều Thư định đứng lên thì Trần Tú giữ lại, anh xoay người đưa tấm lưng vững vàng của mình ra phía cô, anh dứt khoát nói:

- Một là em ở trên lưng anh, hai là ở trên tay anh, em muốn ở nơi nào?

Kiều Thư khẽ cười, cô thoải mái mà thả lỏng mình trên lưng Trần Tú, một ngày mệt mỏi rồi, không nên từ chối một đề nghị hấp dẫn như thế này phải không. Rồi Kiều Thư cũng nhanh chóng ngủ thiếp đi, chẳng biết khi nào đã xuống tới nơi, Trần Tú lấy hành lý của cô, và tự động giúp cô tách đoàn, rồi nhẹ nhàng đặt cô ngồi yên ổn trong xe của anh. Cho đến khi cô tỉnh dậy, thì xe đã dừng trước một căn hộ nhỏ rất xinh đẹp, cổng và hàng rào màu trắng, có mảnh vườn nhỏ trồng vài loài hoa đáng yêu, căn nhà gỗ này được sơn màu trắng, có những giỏ hoa nhiều màu sắc treo lủng lẳng, không hỏi gì Kiều Thư bước xuống xe, nhìn con đường có những cây anh đào dọc hai bên đường đi đã bị phủ tuyết trắng xóa, cô mới hỏi:

- Đây là đâu?
- Trong thời gian dạo chơi, em có thể ở căn nhà này, anh sẽ làm hướng dẫn viên du lịch cho em.

Kiều Thư nhìn vẻ mặt chân thành của Trần Tú, mái tóc đen của anh có vẻ đã lâu chưa cắt, cũng không chỉnh chu như trước đây, khiến chúng lộn xộn lay động mỗi khi có làn gió nhẹ thổi qua. Cô khẽ nhún vai không từ chối, phải cô đã từ chối anh quá nhiều rồi, giờ phút này...ít ra...anh cũng là người bạn duy nhất mà cô có. Cùng anh mang hành lý ít ỏi vào nhà, đóng cửa lại, áp áp lan tràn khắp cơ thể, Kiều Thư thoải mái thở ra một hơi, thả mình xuống chiếc ghế tựa, nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nói: thời gian này...phải nhờ anh rồi.

Và từ hôm đó Kiều Thư tá túc ở căn nhà nhỏ giữa khung cảnh rất lãng mạn theo nhận xét của riêng cô, hằng ngày Trần Tú đưa cô đi chơi và ăn uống, cho đến tối đưa cô về nhà an toàn rồi, anh mới lái xe về nhà bố mẹ mình, để Kiều Thư có không gian riêng cho bản thân. Cô rất hiểu Trần Tú, và cũng cảm ơn anh đã tạo cho cô cảm giác thoải mái nhất có thể. Kiều Thư cười nhẹ nhìn Trần Tú rời đi, tận sâu trong trái tim mình, cũng xuất hiện cảm giác đau lòng vì không thể đáp trả tình cảm sâu đậm này.

23. Chương 23

Trần Tú vẫn nhìn Kiều Thư không rời mắt, người con gái trước mặt anh...dù anh cố gắng bao nhiêu vẫn không thể vứt bỏ được tình cảm này, vậy tại sao lại không thể cố gắng. Trần Tú cười nhẹ rồi tựa lưng vào ghế nói:

- Được...chúng ta cùng nhau về.
- Anh về cùng em?
- Phải...anh vẫn muốn theo em đến cùng.

Kiều Thư cười, nụ cười mang theo vài phần yếu ớt cô nhìn sâu vào đôi mắt dứt khoát của anh mà nói:

- Anh hiểu em mà Trần Tú.
- Đúng, anh rất hiểu em.
- Anh không cần phải vì em nhiều như vậy.
- Kiều Thư...em cũng rất hiểu anh mà...phải không?

Cô cúi đầu không nói, đúng...cả cô và anh đều rất hiểu đối phương...một người thì không đủ khả năng nắm...còn một người lại không có khả năng buông. Anh không ép buộc cô chấp nhận anh, vậy cô cũng không có lý do gì bắt buộc anh phải từ bỏ cô...biết đâu một ngày nào đó cô lại rung động bởi một người tên Trần Tú thì sao?

Mấy hôm sau hai người cùng nhau trở về thành phố H...việc đầu tiên Kiều Thư làm là đi thăm mẹ. Trần Tú nhìn Kiều Thư nhặt vài ngọn cỏ dại trên mộ bà Thu Nga, anh đau lòng ôm lấy cô và lên tiếng:

- Xin lỗi em...Kiều Thư. Lúc nào cũng nói yêu em, lo lắng cho em, nhưng khi em cần nhất thì lại không bên cạnh em.

Kiều Thư khẽ tách khỏi Trần Tú, cô cười nhẹ nhàng:

- Không có sao, đây đâu phải lỗi của anh. Người ra đi thì cũng đã ra đi, người ở lại thì vẫn phải tiếp tục sống đúng không?

Kiều Thư tự nghĩ trong đầu...hơn nữa...lúc ấy vẫn còn có người ở bên cạnh mình...cũng không biết giờ này đang ở nơi nào...nghĩ đến đây Kiều Thư khẽ lắc đầu...những gì đã qua mãi mãi là những chuyện trong quá khứ, mà đã là quá khứ thì mãi mãi không thể là hiện tại.

Trần Tú nhìn biểu cảm của Kiều Thư, anh hiểu cô đang nhớ nhung chuyện gì. Anh đành hướng sang chuyện khác để phân tán tư tưởng của cô:

- Hình như có người thường xuyên đến thăm bác gái.
- Chắc là Thái Khang.
- Em về nhà không?
- Trước hết em về chỗ em đã, rồi sắp xếp về thăm nhà sau.

Kiều Thư ngồi lại một chút nữa, mới cùng Trần Tú trở về. Cô dọn dẹp nhà cửa, sau đó xem lại công việc. Kiều Thư bấm một dãy số, cô nói: chuẩn bị cho tốt, ngày mai tôi tới công ty...sau đó cúp máy, ăn tạm gói mì tôm rồi đi ngủ.

Ngày hôm sau, cô đến công ty mà bà Thu Nga để lại cho cô, công ty không quá lớn nhưng cũng có chút tiếng tăm, hoạt động trong lĩnh vực quảng cáo mà cô yêu thích...bỏ bê một năm, cũng may trong công ty toàn tâm phúc được bà Thu Nga giao phó hết, nên Kiều Thư cũng yên tâm, giờ trở về tiếp nhận, chắc chắn phải khiến nó phát triển mạnh mẽ.

Thời gian này cô xem lại hết giấy tờ trong vòng một năm qua, thống kê lại và tiếp nhận những hợp đồng quảng cáo mới, cô cũng không ngại ngần, mở rộng thị trường sang tổ chức sự kiện...dù có chút khó nghĩ vì đối đầu với SUN nhưng cũng đành vậy...công việc không kiêng nể ai mà. Sau đó Kiều Thư trực tiếp liên lạc với những đối tác trước đây cô từng cùng làm việc khi còn bên SUN để giới thiệu công ty FLY của mình. Thật may mắn phản ứng của họ khá tốt.

Kiều Thư đứng lên nhìn qua khung cửa sổ, trời đã không còn quá lạnh, nắng cũng đã sậm màu hơn, chiếu lên bức ảnh bà Thu Nga và Kiều Thư chụp chung vào dịp sinh nhật 18 tuổi của cô. Cầm lên bức ảnh, Kiều Thư khẽ cười...giờ đây cũng đã 28 tuổi, không còn bé bỏng, ngây ngô như lúc mới trưởng thành nữa...thời gian thật là thần kì...có thể thay đổi vạn vật...biến hóa tất cả.

Kiều Thư đang đắm mình trong dòng suy nghĩ của bản thân, thì bỗng giật mình vì tiếng gõ cửa dứt khoát. Cô khẽ động và nói :

- Mời vào.

Nhìn người bước vào một thân áo phục đen, như làn gió mạnh mẽ thổi vào căn phòng, Kiều Thư ngạc nhiên khi nhìn lên khuôn mặt thân thuộc của Trần Tú, cô liền hỏi:

- Anh đi đâu vậy? Lần đầu thấy anh ăn mặc như thế này.

Trần Tú nhún vai...

- Khác lắm sao? Không đẹp hả?

- Rất đẹp.o_o

Kiều Thư đưa ngón tay trái lên biểu lộ sự thành thật của mình, Trần Tú bật cười nhìn gương mặt cổ tình tỏ ra ngây ngô của Kiều Thư...phải...anh còn mong chờ gì hơn nữa chứ. Trần Tú hài lòng nói:

- Mời em đi ăn được không? Anh đi bàn công chuyện làm ăn, xong xuôi rồi, vừa hay đến giờ cơm, tiện đường anh đưa em đi ăn luôn.

Kiều Thư không nói gì thêm, cũng không phân vân, cô với lấy túi xách màu nâu, khoác lên vai nhìn Trần Tú mà nói:

- Đi thôi, em mời.

Sau đó hai người cùng nhau sánh bước ra ngoài trong sự hâm mộ của nhân viên trong công ty... Hóa ra Tổng Giám Đốc xinh đẹp cũng có nơi có chốn rồi, phải là người đàn ông mạnh mẽ như vậy mới xứng tầm chứ...có phải hay không?

Khi đi ăn uống xong, vì không thoải mái, nên Trần Tú đưa Kiều Thư về thẳng nhà, cô không nói nhiều, trực tiếp vứt túi xách, thả người ngay trên ghế salong, cũng nhanh chóng đi vào giấc ngủ. Trần Tú nhìn Kiều Thư mệt mỏi như vậy cũng cảm thấy không vui vẻ. Anh ngồi đối diện với khuôn mặt thanh tú của Kiều Thư, yên lặng ngắm nhìn, khẽ đặt tay lên vầng trán nhỏ xinh của cô, Trần Tú nhíu mày, thật nóng...tại sao tự nhiên lại sốt như thế này? Anh vội vàng đứng lên đi ra ngoài mua thuốc cho Kiều Thư.

Kiều Thư mơ màng mở mắt...tại sao đầu lại đau như thế này??? Ai kia...thân ảnh này...rõ ràng là Minh Tùng, nhưng lại có điểm khác...ánh mắt anh tại sao lại đau đớn như vậy? Vì sao lại có cảm giác như anh đi không được vững vàng như thế kia? Kiều Thư muốn mở lớn cặp mắt mình ra để nhìn thật rõ ràng thân ảnh ấy, nhưng tại sao lại không thể...cô chỉ biết mấp máy đôi môi hơi nhợt nhạt của mình...gọi tên anh thốt

thức: Minh Tùng...Minh Tùng..là anh có phải hay không? sau đó cô lại chìm vào giấc ngủ mê man của cơn sốt kéo đến.

Khi mở mắt ra, đã thấy mình nằm trong phòng ấm áp, trên trán còn truyền tới một cảm giác mát mát...đặt tay lên...thì ra là chiếc khăn ướt đang yên vị trên trán...mùi thức ăn ở đâu bay vào, cô hồi tưởng lại hình ảnh Minh Tùng đắp chăn lên người mình, nên vội vàng chạy ra bếp...anh đang nấu cơm phải không? Là anh ở nơi này đợi cô về phải không?

Kiều Thư đến cửa bếp, cô đứng lặng người nhìn thân ảnh cao lớn, mặc chiếc sơ mi xám màu, đang hì hụi cắt thái gì đó...Kiều Thư ngơ ngẩn, chầm chậm lại gần, dần đưa bàn tay mảnh khảnh của mình về phía tấm lưng, vừa chạm được vào đích, cô bỗng giật mình khựng người lại...đây không phải giấc mơ..anh ở đây, thật sự ở đây? Cô ngẩng nhìn lên khuôn mặt phóng đại trước mắt...thêm lần nữa giật mình thu tay về, đồng thời lùi người lại...

- Em tỉnh rồi? Mau đi rửa mặt rồi ăn cơm, xong còn uống thuốc.

- Trần Tú???

Kiều Thư hoang mang hỏi ngây ngốc, Trần Tú hơi nheo mắt, anh nói:

- Anh thấy em sốt, nên không thể ra về, em ăn xong, uống thuốc đầy đủ rồi anh về được không?

Kiều Thư bàng hoàng không nói gì, chỉ nhanh chóng gạt đầu, sau đó đi vào phòng, để lại một ánh mắt đau đớn phía sau... Anh phải làm gì, làm gì khi người con gái trong lòng mình, nhìn mình và gọi tên một người đàn ông khác... Cuộc đời Trần Tú anh, chưa từng thất bại trong lĩnh vực nào, chỉ thất bại vì một người tên Kiều Thư và thất bại trước một người tên Minh Tùng...anh sẽ nhớ mãi khoảnh khắc, mình bế thân hình mảnh mai của Kiều Thư trên tay, đưa cô vào phòng ngủ, tưởng chừng như đó chính là hạnh phúc rồi, nhưng không nghĩ đến khuôn mặt ửng đỏ của Kiều Thư mờ mịt, đôi môi nhợt nhạt mấp máy Minh Tùng...sẽ không ai biết giây phút đó trong anh trống rỗng thế nào, cảm giác giống như bị ai đó lấy gậy giáng thật mạnh xuống đầu mình...nhưng cũng chỉ có thể mỉm cười mà tiếp tục công cuộc theo cô ấy...dù biết trước kết quả có lẽ mãi mãi vẫn là con số không mà thôi... Kiều Thư...thời gian xóa nhòa nhiều thứ nhưng cũng lại ghi đậm thật nhiều thứ...với anh...tình yêu ấy càng trải qua thời gian thì càng sâu đậm, còn với em...nếu trải qua thời gian, liệu có thể xóa bỏ quãng thời gian đó chăng??? Liệu trung thành với thời gian, thì em có thể nhận thấy sự chung tình của anh hay không???

24. Chương 24

Thoát cái, Kiều Thư đã về nước được hơn nửa năm, chỉ trong khoảng thời gian đó, cô đã đưa công ty hoạt động trong một quỹ đạo rất ổn định, hơn thế...chỗ đứng của công ty FLY có vẻ đã cao thêm một bậc, khiến nhiều nhân vật lão làng trong công ty cũng phải nể phục và công nhận năng lực của Kiều Thư.

Tối nay cô có một buổi tiệc cần tham gia, cũng nên chuẩn bị cho kỹ, công ty dầu khí này đang muốn tổ chức một buổi đấu giá, đang cần tìm một công ty tổ chức sự kiện lên kế hoạch và thực hiện. Nếu có được hợp đồng này trong tay, đảm bảo danh tiếng của FLY sẽ ngang tầm với SUN ngay lập tức...vì vậy, chắc chắn phải đánh bật được SUN lần này. Nhưng có một vướng mắc tương đối lớn... Hôm nay cũng trùng hợp là sinh nhật của Trần Tú, anh đã nói với cô từ sớm, giờ không biết nên nói với anh như thế nào đây. Còn đang suy nghĩ thì Trần Tú đã đi vào, anh luôn như một cơn gió mát mẽ ào vào nơi mà cô đang đứng, như muốn ngay lập tức cuốn cô đi theo mình. Kiều Thư cười nhẹ khi thấy gương mặt phấn khích của anh:

- Đi thôi, anh sẽ đưa em tới nơi lãng mạn để ăn cơm.

- Sinh nhật anh đáng ra phải để em mời chứ.

- Không cần, chỉ cần em tham gia là đủ rồi.

Nụ cười trên môi Kiều Thư chợt tắt khi nghe Trần Tú nói như vậy, thật sự cô rất áy náy...anh luôn bên cô mỗi lúc cô cần, vậy mà chỉ một hôm sinh nhật anh cô cũng không thể tham dự cùng anh...thấy biểu cảm của Kiều Thư thay đổi, Trần Tú liền hỏi:

- Sao vậy? Có việc gấp ư?
- Ừm, em phải tham gia một buổi tiệc, nhân tiện tranh hợp đồng với SUN.
- Rất quan trọng sao?
- Nếu có được hợp đồng lần này, thì chỉ cần một bước, liền ngang hàng với SUN.
- Vậy thì phải tham gia rồi.
- Nhưng...
- Không sao, anh sẽ đi cùng em, như một partner được không?

Kiều Thư tròn mắt nhìn Trần Tú, anh tiếp:

- Sao vậy? Hôm nay là sinh nhật anh, em không nên vứt anh lại một mình chứ.

Kiều Thư thấy Trần Tú bày ra gương mặt khổ sở, cô đành bật cười mà đồng ý. Trần Tú lại bỗng nghiêm mặt, anh nói:

- Nhưng khi tham gia xong, em nhất định phải cùng anh đón sinh nhật...và thực hiện điều ước của anh.

Kiều Thư không cười nữa, cô nhìn sâu vào ánh mắt dứt khoát của Trần Tú...có lẽ anh đã kiên nhẫn đủ lâu rồi, và cô cũng đã đến lúc bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn khác, cũng nên cho anh, cho cô một cơ hội có phải không? Kiều Thư nén xuống tiếng thở dài, cô không tỏ thái độ gì, chỉ lẳng lặng gật đầu, biểu lộ thái độ đồng ý. Trần Tú như thở ra một hơi thanh thản, ôm lấy cô, trân trọng mà nói:

- Anh không cố ý ép buộc em, chỉ muốn tranh thủ cho bản thân mình một chút thôi...được không.

Kiều Thư giấu mặt nơi bờ vai anh, khiến Trần Tú không biết cô đang che giấu cảm xúc thế nào, chỉ cảm nhận được cô thở dài miễn cưỡng gật đầu mà thôi...anh nhắm chặt mắt lại, đau lòng thầm nghĩ Kiều Thư...chỉ một lần này, một cơ hội này thôi...anh sẽ không khi nào làm em đau lòng, không khi nào thương tổn em...xin lỗi...hãy chấp nhận anh ích kỷ...một lần duy nhất...được hay không?

Sau đó Kiều Thư duy trì nụ cười dịu dàng mà một năm nay thường có, cô nghiêng đầu nói:

- Anh về chuẩn bị đi, 6h30 đến nhà đón em. Được không?

Trần Tú véo nhẹ má Kiều Thư khiến cô không quen nên vội vàng né tránh, anh cười tươi như muốn phá tan khoảng cách. Sau đó mới ra về, cũng không quên nhắc nhở: 6h30 anh đợi em ở dưới nhà.

Khi Trần Tú đi rồi, Kiều Thư mới thở ra nhẹ nhõm, vừa nãy cô cảm thấy như có một tảng đá nặng nề đè trên ngực mình vậy... Haizzzz, dù sao cũng nên thử, chẳng phải trước đây cô đã nói, nếu có khả năng cô sẽ yêu Trần Tú hay sao, giờ cô biết mình đủ khả năng rồi mà.

Kiều Thư cũng nhớ đến thời gian ở Nhật Bản, hôm đó trời đã về chiều, một mình cô đi dọc trên đường ngắm nhìn sắc đỏ rực rỡ nhưng lại trầm tư có vài phần buồn bã của lá phong đang bay bay trong gió. Kiều Thư đứng lại, cảm nhận thật sâu sắc nỗi bi thương trong lòng mình, người cô yêu thương tin tưởng nhất chính là mẹ...cũng bỏ cô đi...người khiến cô tỉnh ngộ, tiếp tục gắng gượng, tin tưởng cuộc đời này vốn dĩ cũng không quá bất công, người hứa rằng sẽ không khi nào rời bỏ cô...rồi cũng vứt cô lại mà tìm vui nơi khác. Kiều Thư cay đắng nhìn lại quãng đường mà mình đã đi qua, người bạn thân nhất cũng không thể giữ lại, người mình thương yêu tin tưởng nhất cũng không thể bên cạnh, người inh sức mạnh để tiếp tục sống cho ra sống...rồi cũng phải buông tay...vậy còn gì níu giữ bản thân mình nữa chứ? Tư tưởng bị phân tán, tinh thần sa sút, xuống dốc không có điểm phục hồi...Kiều Thư thần thờ lang thang vô định, khi dừng chân thì nhìn thấy một quán bar bên đường, không suy nghĩ nhiều mà bước vào gọi vài ly rượu uống không có cảm giác gì, cho đến khi đứng không vững nữa mới tính tiền rồi ra về. Nói là ra về nhưng quả thật là không biết nên đi đâu, lang thang một lúc không hiểu vì sao lại đứng trước một hồ nước thật lớn. Nhìn mặt nước lấp lánh bởi ánh đèn đường, cô thích thú muốn được chạm vào thứ ánh sáng xa vời và hư ảo ấy...với tay ra, mong mỗi có thể

bắt lấy những điều không tồn tại, bỗng nhiên nước mắt lăn dài, cô lên tiếng...mẹ, có phải hay không, nếu con lấy được ánh sáng kia thì có thể gặp mẹ...mẹ, thật lòng, con chỉ muốn được ở cạnh mẹ mà thôi... sau đó cô liêu minh đòi nhào người xuống lòng hồ lạnh giá, tưởng chừng như sắp tới nơi thì bị một lực đạo thật lớn kéo lại. Kiều Thư ngã người về phía sau, mờ mịt nhìn người đang hốt hoảng ôm chặt lấy mình mà nói: Kiều Thư, còn có anh, có anh rất cần, rất cần em, đừng bỏ lại anh có được không, đừng đối xử tàn nhẫn với anh như vậy... Khi đó Kiều Thư liền chậm chậm nhắm mắt, chìm vào giấc ngủ mệt mỏi, mang theo đầy nước mắt và hơi rượu, sáng hôm sau tỉnh dậy thì đã thấy Trần Tú bên cạnh bát cháo nóng hổi đợi cô. Tuy hơi đau đầu nhưng sự việc tối qua cô vẫn hình dung lại rất rõ, khẽ giật mình cô hỏi: vì sao biết em ở nơi đó? Trần Tú rất thản nhiên như không có chuyện gì to tát nói: một cậu em hôm đi leo núi cùng gọi cho anh, nói cô gái hôm trước bị ngã một chút mà anh đã cuống cuống lên, đang giận anh uống rượu giải sầu ở đó, nói anh nhanh đến đưa em về, nếu không sẽ bị cậu ta bắt mất, nên anh cấp tốc chạy tới cướp người về nói xong anh còn cười rất hồn nhiên khiến cô cũng thoải mái mà cười trước sự pha trò của anh, nhưng từ đó anh cũng theo cô rất kỹ, cho đến khi Kiều Thư hứa cô sẽ không uống rượu nữa, anh mới cho cô tự do.

Lắc đầu với những suy nghĩ vẩn vơ của mình, thu xếp bàn làm việc, chuẩn bị một chút những gì cần giới thiệu về công ty mình tối nay, rồi mới yên tâm ra về. Trên đường về, cô rẽ vào Thiên Minh, chọn một vài bộ đồ dự tiệc và phụ kiện kèm theo. Khi về tới nhà, Kiều Thư mở tủ lạnh lấy hộp sữa uống hết sau đó mới bắt đầu công cuộc trang điểm... Sau khoảng một tiếng thì tất cả cũng xong xuôi, cô nhìn đồng hồ đã 6h15, ra ban công nhìn xuống, thấy xe Trần Tú đã dừng ở dưới. Cười nhẹ, cô ra khỏi nhà, xuống tới nơi chỉ thấy Trần Tú nhìn cô không chớp mắt. Khẽ hua tay trước mặt anh để đánh động, cô nói:

- Đi thôi, còn nhìn em nữa...sẽ không kịp đâu.

Trần Tú cười ngượng gật đầu, ga lăng mở cửa xe cho Kiều Thư, rồi mới vòng sang ghế lái, ngồi vào và chạy thẳng đến khách sạn tổ chức tiệc mà Kiều Thư nói. Anh chẳng cần quan tâm kia là công ty gì, chỉ cần biết có thể ở bên Kiều Thư thêm phút nào, là anh hạnh phúc thêm phút ấy...như vậy là đủ rồi...nếu có ai nói...anh yêu đến mù quáng, ngốc nghếch...thì anh cũng chỉ có thể cười mà nói rằng...rất xứng đáng mà thôi.

Khoảng chừng 30 , hai người đã tới nơi, dừng xe trước cửa để phục vụ cất vào bãi đỗ xe, sau đó Kiều Thư khoác cánh tay Trần Tú đi vào đại sảnh, đã có rất nhiều khách khứa ở đây, nhìn đâu cũng thấy sang trọng và đẳng cấp. Nhưng khi Kiều Thư và Trần Tú bước vào, không tránh khỏi trở thành tâm điểm thu hút tại bữa tiệc, bởi Trần Tú sừng sững, uy nghiêm và mạnh mẽ như một vị thần bên cạnh để bảo vệ một bông hoa hồng thanh khiết mỏng manh. Kiều Thư khoác trên mình bộ lễ phục trắng, phần trên ôm sát lấy thân người, phía chân váy thì nhẹ nhàng vì chất liệu vải mềm mại, khiến chủ nhân yêu kiều thêm vài lần, một hàng đá quý màu trắng lấp lánh ở ngực khiến Kiều Thư thu hút đến bất ngờ, suối tóc đen dài ngang lưng được gọn gàng giữ lại bằng một chiếc cặp sang trọng để lệch về bên phải rất tự nhiên, vô tình làm tăng thêm vẻ đài các lại trẻ trung đến đáng ngạc nhiên của cô. Khí chất dịu dàng lại cao quý, kết hợp với một khí thế lịch lãm nhưng lại lạnh lùng cao ngạo, khiến không ai có thể rời mắt khỏi đôi kim đồng ngọc nữ này. Ngay đến một người nào đó rất bí ẩn từ xa nhìn lại, cũng bị thu hút mà nở một nụ cười, nhưng nụ cười dù tỏa sáng bao nhiêu thì cũng ẩn hiện rõ ràng nét đau đớn và nuối tiếc bấy nhiêu.

Buổi tiệc nhanh chóng được bắt đầu. Mọi người đều tập trung lại gần sân khấu để nghe MC giới thiệu. Khi người đại diện của công ty đứng ra phát biểu...thì Kiều Thư giật mình sững người, còn Trần Tú thì bật thành tiếng bất ngờ Minh Tùng??? , lúc sau mới nghe Kiều Thư lên tiếng:

- Không phải, đó không phải Minh Tùng.

Trần Tú nhìn sang khuôn mặt rất bình thản của Kiều Thư, rồi lại nhìn lên sân khấu, rõ ràng là khuôn mặt, dáng người kia...duy chỉ có mái tóc không phải màu vàng mà thôi. Anh chàng kia nhìn có vẻ giống người châu Á nhiều hơn, có điều mắt lại màu xanh, nhưng rõ ràng...

- Anh ta có lẽ là em trai của Minh Tùng, trước đây có nghe qua, họ là anh em sinh đôi.

Kiều Thư vẫn chăm chú nhìn lên phía sân khấu, như muốn kiểm tìm một bóng hình quen thuộc xưa, nhưng chỉ là người giống người, chứ không phải là một. Cô cười, mang theo dư vị trào phúng thì nghe thấy người phía trên nhắc đến mình. Anh ta nói:

- Tôi muốn hợp tác cùng công ty FLY lần này, không hiểu TGD Võ Kiều Thư có đồng ý hay không?

Kiều Thư bỗng giật mình nhìn người đàn ông đào hoa đang tiến dần lại phía mình, anh ta như nhìn thấy sự bối rối trong mắt cô, và cũng coi thường sự tồn tại của Trần Tú bên cạnh. Đứng trước mặt Kiều Thư rồi, anh ta mới nhìn sâu vào đôi mắt đang hoang mang của cô, rất tự tin mà tươi cười...phải...thật giống...anh ta rất giống với Minh Tùng nên khiến cô không tự chủ được mà run rẩy. Như đề phòng, Kiều Thư bám chặt hơn vào cánh tay của Trần Tú, nhưng đồng thời cũng lùi lại hai bước, tất cả hành động của cô đều không thể qua khỏi cặp mắt xanh thăm thẳm của Minh Hải. Anh ta khẽ cười sau đó tiếp tục:

- Sao vậy? Công ty chúng tôi không đủ hấp dẫn để TGD Võ Kiều Thư đây nhận lời ư???

Xung quanh đã bắt đầu xì xào bàn tán...ai mà không biết công ty Tùng_Hải nổi tiếng như thế nào chứ, nếu nói Tùng_Hải không đủ hấp dẫn thì còn công ty nào đủ hấp dẫn đây?

Kiều Thư cố gắng trấn định lại bản thân, cô nhìn thẳng vào Minh Hải đang bông đùa trước mặt mình mà hỏi:

- Nếu FLY chúng tôi nhận hợp đồng này, liệu có nhận được ưu đãi gì hay không?

- Ha ha...câu hỏi này không phải TGD Võ Kiều Thư đây đã tìm hiểu từ trước hay sao? Không có lý gì cô lại tự nhiên tham gia buổi tiệc này?

Kiều Thư bị đánh bất ngờ bởi lý lẽ của Minh Hải, cô không thể phản kháng chỉ có thể nhìn chăm chăm vào đôi mắt như biển cả đang đùa giỡn với cô mà thôi. Trần Tú bên cạnh như muốn chiến đấu, lại bị cô giữ lại. Kiều Thư rất thoải mái mà cười:

- Coi như hôm nay tôi đi không mất công, cũng đã thu hoạch được khá nhiều. Giờ cũng có thể ra về, nếu quý công ty có hứng thú, ngày mai có thể cử người tới FLY bàn kế hoạch cụ thể, chúng tôi rất sẵn lòng tiếp đón.

Sau đó lịch sự mà gật đầu, rồi kéo Trần Tú định nhanh chóng quay bước ra phía cửa...cô không thể phủ nhận, rõ ràng người này không phải Minh Tùng, nhưng...khí thế của anh ta...rất áp bức cô...khiến tim cô...không có khả năng yên ổn. Nhưng Kiều Thư vừa định quay người, thì bỗng giật mình đứng lại vì mái tóc đen dày, như thác nước vô tình bị tháo tung ra khỏi chiếc cặp lấp lánh, làm chúng tự nhiên buông thả mềm mại khiến Kiều Thư bỗng mang một vẻ đẹp kiều mị đến say đắm lòng người. Cô nhú mày quay người lại, chỉ thấy Minh Hải bày ra một vẻ mặt nghiêm túc, nhưng ánh mắt sâu thẳm lại thêm chút lãng tử phiêu bồng, bốn cợt mà nói:

- Nếu không ngại, có thể tặng tôi chiếc cặp tóc này, coi như quyên góp vào buổi đấu giá từ thiện tới đây được chứ, tôi đảm bảo sẽ thu được rất nhiều tiền.

Khuôn mặt Kiều Thư thanh tú, được mái tóc đen nhánh ôm ấp yêu thương, ánh mắt long lanh khiến người nhìn phải say đắm, đôi môi anh đào rất bình thản nhẹ nhàng cười và nói:

- Nếu anh Minh Hải đây đã nói vậy, tôi rất sẵn lòng mà quyên góp, chỉ hi vọng lần sau...anh có thể lịch sự hơn một chút, không cần dùng biện pháp giống như là...cướp của vậy.

Rồi quay bước ra cửa, không nhìn lại dù chỉ một lần, khiến Minh Hải ở phía sau thẫn thờ...đúng là có năng lực, không trách lại nắm được Minh Tùng như...haizzz khổ cho anh...đính vào vụ này, đau đầu đây... Minh Hải nhìn về nơi người nào đó đứng lấp sau sân khấu, lặng lẽ hướng ánh mắt về phía Kiều Thư đang nắm chặt cánh tay Trần Tú mà vững vàng bước đi...ánh mắt kia...Minh Hải anh không thể san sẻ nổi, nó quá trống rỗng, quá vô định, và quá luyến tiếc... Minh Hải đi gần lại, đưa chiếc cặp tóc nhỏ bé trong lòng bàn tay cho Minh Tùng...Minh Tùng chỉ lặng lẽ không nói gì, nắm chắc chiếc cặp như muốn níu giữ lấy chút hơi ấm ít ỏi của Kiều Thư còn sót lại, rồi lặng lẽ rời đi...Kiều Thư...anh không thể vứt bỏ đoạn tình cảm này...tình yêu không phụ thuộc vào năm tháng, mà phải xem mình gặp có đúng người hay không, và anh tin tưởng...bản thân mình chắc chắn đã gặp người mà mình không có khả năng buông.

25. Chương 25

Kiều Thư ra đến ngoài, lặng lẽ hít một hơi như để ổn định lại tâm trạng chao đảo của mình, cô luôn có cảm giác...một ánh nhìn nào đó dõi theo mình không rời...cho đến khi đối diện Minh Hải, tim cô như rung lên một hồi mà không thể an ổn...đối diện với một người giống Minh Tùng, là trường hợp cô chưa từng nghĩ tới... Và cảm xúc bây giờ, càng quá sức tưởng tượng của cô...

Trần Tú nhìn cô đang ngây ngốc, anh không nói gì, chỉ mở cửa xe rồi nhẹ nhàng để Kiều Thư ngồi vào. Anh lái xe đi mà cũng lặng lẽ không nói gì...không những thua Minh Tùng...thậm chí ngay đến một người giống với Minh Tùng...anh cũng không có khả năng chiến thắng...bỗng nhiên một luồng khí nóng bùng lên, Trần Tú tức giận đập mạnh vào tay lái khiến Kiều Thư giật mình bừng tỉnh, cô hốt hoảng nhìn sang về mặt đang cô gắng kìm nén của Trần Tú, anh không nói gì, chỉ tắt xe vào lề đường, dừng lại, mở cửa xe và đi ra phía thành cầu. Mặt chạm vào luồng gió đêm mát mẻ, Kiều Thư hơi so vai đi lại gần phía Trần Tú, thấy anh rút ra điều thuốc châm lửa hút. Cô không cản anh vì biết tâm trạng anh hiện giờ...Kiều Thư biết Trần Tú hoang mang và thất vọng, anh cũng đang rất tức giận. Cô không nói gì, chỉ im lặng đứng sau anh như vậy. Khi đã hút xong điều thuốc, Trần Tú mới dần bình ổn lại tâm trạng. Nhìn lại Kiều Thư đang đứng phía sau mình, anh thở dài bất lực nói:

- Về thôi, anh đưa em về.

- Chúng ta...yêu nhau đi.

Trần Tú bỗng im lặng khi nghe tiếng Kiều Thư đưa ra đề nghị, anh ngỡ sỡ không biết mình nên vui hay nên buồn. Trần Tú nhìn xoáy vào Kiều Thư đang hướng ánh mắt đi xa xăm, anh nhẹ nhàng đi đến trước mặt Kiều Thư, đột nhiên ôm lấy eo cô, kéo cô lại thật gần phía mình. Nhìn về mặt hốt hoảng của Kiều Thư, anh bật cười cay đắng gay gắt nói:

- Em xác định sao? Kiều Thư...cảm giác trong em đang như thế nào? Em có thể thành thật không? Em định lôi anh ra làm lá chắn hay bia đỡ đạn? Yêu anh rồi em có xác định đến với anh hay không? Nếu Minh Tùng xuất hiện, em có khẳng định em không vứt bỏ anh hay không? Kiều Thư...anh cũng có tự trọng, có cảm xúc mà...em hiểu cho anh một chút được hay không? Bây giờ thì về thôi, khi nào em thật sự tỉnh táo, chúng ta hãy tiếp tục nói.

Sau đó Trần Tú thở ra một hơi, rồi đẩy Kiều Thư đang hoang mang lên xe mà không nói năng gì, lái xe một mạch về đến nhà cô, mới bình tĩnh động viên:

- Ngủ một giấc đi, ngày mai dậy em sẽ biết mình phải làm gì.

Xoa đầu cô như một đứa trẻ ngoan ngoãn nghe lời, mở cửa xe nhìn cô đi lên nhà rồi anh mới lái xe như bay trở về... Nếu vào một thời điểm khác, anh sẽ rất xúc động, rất vui mừng mà đón nhận câu nói ấy của Kiều Thư...nhưng hôm nay, giá như...anh chỉ nhìn thấy Minh Hải...có lẽ anh cũng không gay gắt thế...nhưng ông trời trêu ngươi anh...lại bắt anh phải nhìn thấy ánh mắt đau đớn của Minh Tùng, ánh mắt ấy day dứt, mong mỏi nhìn về người con gái đang đứng bên cạnh anh...giá như...anh đừng nhớ lại những chuyện Kiều Thư kể cho anh nghe, đừng có văng vẳng trong đầu anh lời Kiều Thư đã nói: em không thể phủ nhận, chính Minh Tùng khiến em rung động, khiến em hiểu bản thân em không yêu Kiều Như giống em nghĩ, chính Minh Tùng giúp em nhìn nhận cuộc sống, vượt qua nỗi đau khi mất mẹ...chỉ có điều...anh ấy lại rời bỏ em..., giá như...anh đừng hiểu ra một điều, người đầu tiên khiến Kiều Thư tỉnh ngộ là Minh Tùng, người bên cạnh lúc cô ấy buồn khổ nhất là Minh Tùng...còn anh, dù anh đến trước nhưng anh không làm được điều đó, và anh chỉ là gặp Kiều Thư kịp lúc...cô ấy mất đi Minh Tùng mà thôi. Hơn thế, dù Kiều Thư không nhìn thấy Minh Tùng...nhưng chỉ cần nhìn qua Minh Hải...cũng đủ để cô ấy rung động...vậy thì anh có lý do gì mà tranh thủ thời cơ chứ??? Minh Tùng...chỉ một lần này, coi như tôi cho anh một cơ hội duy nhất, vì đã kéo Kiều Thư trở về với cuộc sống vốn có của cô ấy... Đúng, coi như Trần Tú anh quân tử lần này, cho anh ta một cơ hội chiến đấu công bằng...anh cũng không tin, sau hơn 1 năm rưỡi Kiều Thư bên cạnh anh, cô ấy lại không có rung động một chút nào.

Nói cứng rắn là vậy, nhưng Trần Tú không khỏi thở dài lo lắng, khi cô ấy suy nghĩ kỹ lại rồi, chắc chắn sẽ không xúc động như vậy nữa, cũng sẽ không hồ đồ nói với anh rằng chúng ta yêu nhau đi nữa...nhưng đành vậy, số của anh vốn dĩ là phải theo đằng sau cô ấy rồi...

Kiều Thư nằm trên giường một đêm trần trọc không thể ngủ, cảm giác hôm bị ốm...rõ ràng cô nhìn thấy Minh Tùng, nhưng khi tỉnh dậy, tại sao lại là Trần Tú. Hôm nay, vừa nhìn qua cô liền biết đó không phải Minh Tùng, nhưng vì sao...vẫn ghen lại nơi cổ họng như vậy??? Kiều Thư biết mình không phải với Trần Tú, anh nói đúng, anh không phải bia đỡ đạn hay lá chắn của cô, cô không thể muốn xoay anh theo chiều nào cũng được... Trước đây cô từng nghĩ...nếu gặp lại Minh Tùng dù làm cách nào cô cũng sẽ phá hủy anh, nhưng chỉ sợ...cô không có cơ hội ấy...Minh Hải, anh ta cho cô thấy sự nguy hiểm và uất ức, cứ như cô làm gì đó có lỗi với anh ta vậy...

Suy nghĩ vẩn vơ suốt một đêm khiến Kiều Thư hơi mệt mỏi. Cô đến công ty muộn hơn mọi khi chừng 15', vừa tới nơi thư ký đã thông báo có GD Minh Hải bên Tùng_Hải đang đợi ở phòng khách để bàn kế hoạch...Kiều Thư hơi nhíu mày, hành động nhanh vậy sao? Để anh ta đợi lâu, kiểu gì cũng bị bắt bẻ à xem. Haizzz...ở Minh Hải luôn có một luồng khí tuy bốn cột nhưng lại tức giận khiến cô có đôi chút e ngại.

Kiều Thư không về phòng mình, mà đi thẳng sang phòng họp. Cô mở cửa ra đã thấy một thân ảnh phục xam cao lớn, chỉnh tề, mái tóc nâu đen hơi dựng lên, đang quay lưng lại phía cô, thân ảnh kiên cố, nhìn ra phía ngoài cửa sổ, hai tay giấu trong túi quần. Khi người ấy quay lại nhìn thẳng vào cô, vẫn đôi mắt xanh thăm thẳm như biển cả của buổi tối ngày hôm qua, nhưng lại mang theo chút trầm ngâm quen thuộc, khiến cô đột nhiên bị bất ngờ đứng yên tại chỗ mà không thể nhúc nhích. Một cảm giác vừa quen thuộc lại vừa lạ lẫm xâm chiếm toàn bộ lý trí cô. Minh Hải nhoẻn cười, nụ cười mang dư vị hòa hoãn yêu thương, chứ không còn bông đùa, bốn cột, lại gần cô, đưa bàn tay to lớn ra trước mặt cô mà nói:

- Tôi là Minh Hải GD bên Tùng_Hải, hôm nay qua đây, rất hân hạnh được bàn công việc cùng cô.

Kiều Thư nhìn sâu vào đôi mắt kia như muốn tìm thấy một điểm quen thuộc mà không thể, cô nhìn xuống bàn tay đang ở đối diện mình, bàn tay trắng và thon dài, giống như bàn tay trước đây từng nắm lấy tay cô. Kiều Thư hoang mang nắm lấy bàn tay ấy, một luồng điện chạy dọc thân thể cô, cảm giác quen thuộc xâm chiếm hoàn toàn não bộ, rõ ràng là bàn tay này...thân thuộc đến bất ngờ, nhưng tại sao...khuôn mặt này...lại có điểm khác... Kiều Thư không thể tin vào cảm nhận của mình, cô hoang mang nhìn Minh Hải, chỉ nghe giọng nói trầm ổn quen thuộc cất lên:

- TGD Võ Kiều Thư...phiền cô...

- Anh là Minh Hải?

- Phải, tôi là Minh Hải.

- Có chắc chắn không?

- Vậy cô chắc chắn rằng tôi không phải Minh Hải sao? Cô nghĩ tôi có thể là ai?

Kiều Thư ngẩn người, đúng, cô không thể vì anh ta giống Minh Tùng mà lộn xộn cảm giác của mình được. Hơi trấn định bản thân, Kiều Thư thu tay về, lịch sự chìa tay ra làm tư thế mời ngồi, vừa đi lại chỗ ngồi của mình vừa nói:

- GD Minh Hải, thật ngại quá để anh đợi lâu, lần sau anh có thể liên hệ trước, tôi đảm bảo sẽ không để xảy ra sự việc như hôm nay.

- Không có gì, cũng không tính là lâu, chúng ta có thể bàn việc được chưa?

Kiều Thư gật đầu, thấy Minh Hải đưa ra một tập hồ sơ màu vàng, Minh Hải nói:

- Trong đây là những đồ vật tôi muốn bán đấu giá. Tôi muốn buổi từ thiện lần này có thể hướng tới nhiều thành phần xã hội, ai cũng có thể tham gia đóng góp. Chủ yếu thu được nhiều tiền cho cô nhi viện mà thôi. Phần thu hút khách hàng như thế nào, cũng do bên cô chủ đạo, bên tôi chỉ cung cấp chi phí và sản phẩm, thành công hay không chủ yếu là do bên cô.

- Không thể nói như vậy, nếu bên anh không đưa giấy mời đến những công ty lớn, thẳng thắn mà nói chúng tôi không có khả năng mời được họ. Chúng tôi chỉ nhận mời thêm khách, chứ không phải toàn bộ. Chúng tôi hợp tác với Tùng_Hải, nhưng trên thực tế là làm thuê cho công ty anh, chứ không thể ngang hàng cùng công ty anh. Vì vậy, phần khách khứa chúng tôi không nhận được.

Minh Hải nhìn khuôn mặt thẳng thắn của Kiều Thư, anh khẽ cười:

- Được, nhưng cô có nhiệm vụ cùng công ty tôi đi đưa thiệp mời. Hợp tác lần này đưa công ty cô vươn tới tầm cao nào, cô hiểu rõ. Cơ hội như thế này, cũng nên bỏ chút sức lực có phải hay không? Tôi cũng muốn buổi đầu giá này thành công một cách tốt đẹp nhất, để PR cho Tùng_Hải chúng tôi, vì vậy, cô hãy làm một quảng cáo, chúng tôi sẽ liên hệ với đài truyền hình, giới thiệu về buổi từ thiện lần này. Hi vọng sẽ thu hút nhiều sự chú ý. Cô hiểu ý tôi chứ? Cứ làm rầm rộ nhất, bắt buộc phải thành công.

Kiều Thư nhìn Minh Hải nói, mà tim cô luôn rung động thật mạnh, lí do gì mà người này luôn khiến cô liên tưởng đến Minh Tùng, rõ ràng là chỉ giống nhau thôi, vì sao ngay cả giọng nói, khí thế và ánh nhìn...đều khiến cô run rẩy khôn thôi. Nhưng Minh Tùng là bác sĩ, anh sẽ không thể điều khiển công việc dứt khoát và triệt để như Minh Hải đúng không? Cơ hội lần này đúng là chỉ có duy nhất một lần mà thôi, cô không thể bỏ qua một cuộc làm ăn lớn như thế này, công ty là của mẹ, mẹ để cho cô, không có lý do gì không khiến nó phát triển vững mạnh. Khuôn mặt Kiều Thư dần giãn ra, cô gật đầu nói:

- Được, chúng ta làm hợp đồng, tôi sẽ cố gắng hết sức mình. Cảm ơn anh đã tạo điều kiện cho chúng tôi.

Minh Hải nhìn sâu vào đôi mắt đang cố gắng giấu đi cảm xúc của Kiều Thư, anh gật đầu nói:

- Cũng nên đi ăn gì đó, tôi đợi cô, sáng tới giờ chưa có gì trong bụng, chúng ta kiếm chút gì đó ăn tạm, chiều nay cô cùng tôi đi vài nơi gửi thiệp mời.

- Anh tự mình đi gửi thiệp mời?

- Có vấn đề gì sao? Đi thôi.

Minh Hải khẽ nhún vai, rồi nhanh chóng giục cô đi ăn, nhìn đồng hồ, cũng đâu phải giờ ăn trưa, thôi kệ, dù sao sáng nay cũng không ăn gì. Vừa đi cùng Minh Hải cô vừa hỏi:

- Hàng ghế khách mời sẽ là bao nhiêu người.

- Khoảng chừng 20 người, ở cả thành phố H và vài nơi thân cận. Còn lại phải do bên cô quảng cáo như thế nào.

Kiều Thư ước tính trong đầu, phải tổ chức ở đâu, rộng khoảng bao nhiêu, khách tham dự thì không lo lắng, quảng cáo rầm rộ một chút, cộng thêm tiếng tăm của Tùng_Hải không lo không có người.

Hai người sánh bước cùng nhau đi ra, cũng không để ý mọi người đang xì xầm bàn tán, phải hay không nhìn TGD nhà mình đi cùng GD của Tùng_Hải thậm chí còn thấy vừa mắt hơn? Khí chất nhã nhặn lại đào hoa lãng tử vì đôi mắt xanh sâu thẳm, nhưng lại mang theo sự trầm ổn trưởng thành sâu sắc, ngũ quan tinh tế với mũi cao thẳng của người châu Âu, nước da trắng, cùng cặp môi đỏ mọng gợi cảm, các đường nét hài hòa kết hợp lại với nhau, cùng dáng người thẳng tắp chỉnh chu trong bộ âu phục xám lịch lãm khiến Minh Hải trở thành tâm điểm của mọi ánh nhìn. Kiều Thư đi bên cạnh, mái tóc đen dài tới ngang lưng được buộc bồng lên tưởng chừng như đơn giản nhưng vô tình lại làm cao thêm dáng người 1m68 của cô, Kiều Thư mặc chiếc áo trắng cổ tàu, dài tay, điểm nhấn ở cổ và tay áo làm cô giống một bông hoa lạ lắm bí hiểm, chiếc váy xanh da trời mềm mại dài tới đầu gối và thắt lưng nhỏ nhắn đính đá trắng lấp lánh khiến cô như cơn gió mát mẻ và dễ chịu lan tỏa khắp không gian. Làn da nâu mịn màng khỏe khoắn mà nhiều cô gái phải mơ ước, khuôn mặt Vline không qua gọt dũa, tự nhiên thu hút người nhìn, chiếc mũi nhỏ nhắn nhưng đôi mắt lại long lanh to tròn, đôi môi hồng tinh tế mím nhẹ khiến cô vừa như một cô gái trẻ năng động lại vừa giống người trưởng thành đang suy nghĩ mông lung..

26. Chương 26

Kiều Thư đi hơi chậm so với Minh Hải, nhìn tấm lưng Minh Hải mặc âu phục, vừa xa lạ lại vừa quen thuộc, trước đây cô chưa có dịp nhìn Minh Tùng mặc âu phục, anh chỉ luôn mặc đồ thoải mái, theo sở thích của bản thân, không gò bó trong những bộ đồ công sở như vậy...Kiều Thư lại lắc đầu, qua rồi, anh có cuộc sống riêng, cô cũng vậy, người trước mặt là Minh Hải mang đôi mắt của biển cả, chứ không phải Minh Tùng có

đôi mắt trầm ổn kiên cố như cây tùng lâu năm...nhưng tại sao...cảm giác run rẩy luôn xâm chiếm cô, khiến cô không thể định hình được?

Minh Hải dừng bước, nhìn lại Kiều Thư đang thần thờ phía sau, thân ảnh cô mềm mại khiến anh bỗng đau lòng...Kiều Thư, hiện tại em đang cảm giác gì? Đang thấy như thế nào? Có cảm nhận được sự tồn tại của Minh Tùng? Hay chỉ thấy Minh Hải giống Minh Tùng mà thôi? Kiều Thư đi tới gần Minh Hải cô mới đứng sững lại, nhìn thẳng vào mặt anh, đôi mắt long lanh chớp chớp như có vẻ kìm nén lại vài giọt nước mắt sắp trào ra... Kiều Thư nhanh chóng tiến lên trước Minh Hải, cô vội vàng:

- Đối diện có một nhà hàng khá ổn, chúng ta qua đó, ăn nhanh rồi còn làm việc.

Sau đó cô đi nhanh sang đường, để lại Minh Hải với ánh mắt xanh luyến tiếc ở sau mà Kiều Thư không thể nhìn thấy. Minh Hải khẽ lắc đầu, chậm chậm bắt lực mà đi theo Kiều Thư.

Kiều Thư nhìn một bàn thức ăn Minh Hải gọi bỗng có chút ngạc nhiên, chẳng lẽ anh em sinh đôi thì sở thích ăn uống cũng giống nhau, hơn nữa đây đều là món cô thích ăn. Nhưng vẫn tỏ vẻ bình thường vốn có, Kiều Thư ăn và nói chuyện:

- Trước tiên anh định mời ai trước

- Khi ăn tôi không muốn nói chuyện công việc.

- À...

Vậy là Kiều Thư duy trì trầm mặc...với cô Minh Tùng hình như chưa khi nào lạnh lùng thế. Kiều Thư bỗng cười cười, Minh Hải để ý thấy liền hỏi:

- Cô cười chuyện gì?

Kiều Thư vẫn cười nhẹ, phong thái rất bình thản, cô dựa lưng vào thành ghế, quyết định ngả bài, cũng không muốn gượng gạo, để anh em nhà này đùa giỡn mình thêm nữa. Cô đưa chén rượu gạo lên môi, hơi nhấp một chút và nói:

- Anh rất giống một người trước đây tôi từng quen biết.

Minh Hải cũng buông đũa xuống, thấy Kiều Thư đánh tới, cũng đành phải đỡ thôi:

- Từng quen biết? Rất giống sao?

- Phải rất giống, đến cái tên cũng chỉ khác chữ Tùng và chữ Hải...vậy anh nói xem, có phải rất giống hay không?

Lấy phong thái nhàn nhã nhất có thể, Minh Hải nhìn sâu vào ánh mắt Kiều Thư như để tìm tòi gì đó, nhưng ánh mắt sắc xảo kia đã thông minh hơn nhiều, không còn quá chân thật như trước nữa. Anh nhàn nhạt nói:

- À, thật trùng hợp, tôi có người anh sinh đôi, tên Minh Tùng. Vậy cô và Minh Tùng...là quen biết đến mức độ nào?

Kiều Thư thần nhiên rút ra một tấm card trong ví, đặt lên bàn rồi khoanh tay trước ngực, cố gắng giữ bình tĩnh cô nói:

- Đến mức độ cho tôi một tấm card, nhưng giờ tôi thấy không cần thiết nữa, nên phiền anh trả lại cho anh ta.

Minh Hải cầm tấm card lên cười cười:

- Cô biết không? Minh Tùng nhà tôi có một thói quen, khi in card sẽ in hai loại. Một là có cây tùng thẳng tắp như thế này, một là cây tuyết tùng có vẻ hơi mềm mại như thế này.

Minh Hải cũng rút trong túi ra một tấm card khác, đặt cạnh tấm cô đưa, Kiều Thư nhìn theo tay Minh Hải chỉ, đúng là khác biệt chi tiết đó. Lại nghe Minh Hải nói tiếp:

- Nói về card cây tùng này, thì có lẽ không thể đếm hết Minh Tùng đã in và cho đi bao nhiêu tấm. Nhưng card mà có hình ảnh tuyết tùng, đến nay phát ra ngoài chưa quá 10 tấm. Biểu tượng này cũng là tự tay

Minh Tùng vẽ. Nên không cây tuyết tùng nào giống cây tuyết tùng nào. Đây là cây tuyết tùng cho tôi. Cô nhìn thử xem, có giống của cô hay không?

Kiều Thư nhìn xuống một tấm card của Minh Hải, quả thật là gần giống của cô, chỉ khác hoa ở trên cây là màu nâu, còn của cô là màu đỏ. Minh Hải lại tiếp:

- Từ trước đến giờ tôi chỉ nhìn thấy tuyết tùng hoa màu nâu, màu trắng, chứ chưa thấy qua màu đỏ tươi như thế này... Mà theo vốn hiểu của tôi về Minh Tùng, nếu đã đưa cho cô tấm card có hình tuyết tùng, thì cô đã không như người khác rồi, hơn thế hoa màu đỏ...chứng tỏ cô còn rất đặc biệt. Có lần Minh Tùng nói với tôi, màu đỏ với Minh Tùng rất ý nghĩa, đó là màu của máu, của sự sống. Đừng nói với tôi, cô chính là máu, là sự sống của Minh Tùng nhé.

Kiều Thư nghe Minh Hải nói, cô bỗng cười nhạt, nhấp một hớp rượu nữa, hỏi rất băng quơ:

- Vì sao lại là tuyết tùng?

- Tuyết tùng là loài cây không phải ai cũng thích. Phần đa mọi người đều bị dị ứng với phấn hoa tuyết tùng, để chăm sóc được tuyết tùng cũng không phải đơn giản. Nhưng đặc biệt Minh Tùng không bị dị ứng với loại phấn hoa này, người ta đi du lịch để tránh dị ứng, thì anh ta lại sang Nhật vào mùa hoa Tuyết tùng nở để dạo chơi. Có lẽ hoa tuyết tùng không dễ thích nghi, nhưng khi đã nhận ra cái đẹp, thì lại khó dứt.

Vẫn rất yên tĩnh nhìn xa xôi, Kiều Thư đột nhiên lên tiếng:

- Giúp tôi gửi tấm card này đến Minh Tùng, nói là tôi không cần chữa bệnh nữa, nên cũng không cần tìm anh ta.

Minh Hải đẩy tấm card về trước mặt Kiều Thư, anh nói:

- Minh Tùng đã đưa cho cô một tấm card như thế này, thì nhất định anh ta sẽ không buông tay, sớm hay muộn, anh ta cũng sẽ tìm đến cô. Lúc đó, cô hãy tự mình đưa, nếu muốn.

Đôi môi mất long lanh khẽ nheo lại, khiến đôi môi anh đào tạo thành một đường cong mang sắc thái mỉa mai, Kiều Thư đứng đĩnh, nhìn sâu vào đôi mắt xanh thăm nói:

- Nếu anh ta có ý định ấy, thì nhắc anh ta nhớ rằng, Võ Kiều Thư tôi đã nói là nếu còn gặp lại anh ta, thì dù đánh đổi điều gì, tôi cũng sẽ dụng tâm mà phá hủy.

Sau đó Kiều Thư định đứng lên đi, thì Minh Hải bỗng hỏi:

- Vì sao lại hận anh ta như vậy? Vì yêu anh ta sao?

Vẫn nhìn vào Minh Hải, Kiều Thư không lảng tránh, cô đặt túi xuống bên cạnh rồi trả lời:

- Yêu? Đúng, tôi đã từng yêu anh ta. Nhưng khi nhận ra một người không thành thật, thì bỗng nhiên không thể tiếp tục yêu nữa, có phải hay không?

Minh Hải trầm lắng nhìn Kiều Thư, sâu xa nói:

- Tại sao cô cho rằng anh ta không thành thật, có những điều chưa kịp nói, có những điều không thể nói, có những việc cô chưa hề biết. Phải chăng cô chưa đủ tin tưởng Minh Tùng? Nếu cô biết Minh Tùng có thể vì cô, mà đến danh dự hay mạng sống của mình, đều không cần, thì cô nghĩ sao?

Kiều Thư giật mình vì khuôn mặt Minh Hải trước mắt như chính Minh Tùng đang thổ lộ cùng cô, cô ngắc ngư không thể nói được gì, chỉ muốn nhanh chóng trốn chạy khỏi hiện thực bất đắc dĩ này. Kiều Thư vội vàng đứng lên, thì Minh Hải vươn người ra bắt lấy tay cô, nhưng một luồng điện mạnh xẹt qua, Kiều Thư đứng yên không thể nhúc nhích, dẫn nhìn xuống ánh mắt Minh Hải, cô rùng mình hất tay anh ra hoảng hốt:

- Anh...anh là ai? Minh Hải hay Minh Tùng? Anh là ai?

Thấy Kiều Thư lùi dần về phía góc tường, vì không phải giờ ăn, nhà hàng không nhiều khách, nên cũng ít người chú ý đến dáng vẻ Kiều Thư bây giờ. Minh Hải mang ánh nhìn lo lắng, lần bắt lực nhìn về phía Kiều Thư, cô lắc đầu rồi chạy thẳng ra cửa, hơi dừng lại, cô nói:

- Tôi sẽ cử người đi cùng anh, xin lỗi, gần anh như thế này tôi không thoải mái, tôi sẽ về thiết kế quảng cáo và chuẩn bị sân khấu. Hẹn gặp lại!!!

Rồi vội vàng rời khỏi tầm nhìn của Minh Hải, cô đi thẳng về công ty, khiến anh đứng sững người nhìn theo bóng hình nghiêng ngả kia mà lắc đầu... Kiều Thư phải làm sao để em có thể hiểu anh????

27. Chương 27

Kiều Thư đang miệt mài làm việc, sân khấu và hội trường phải chuẩn bị kỹ càng trong một tuần, quảng cáo cũng cho phát hành, phản hồi khá tốt. Có nhiều công ty liên lạc tới để đặt trước chỗ. Đang cho lắp hệ thống đèn thật hợp lý, không thể quá sơ sài, cũng không thể quá phô trương. Cô chọn đèn chùm cổ điển, không nhiều chi tiết cầu kì, nhưng đủ sang trọng xứng tầm với Tùng_Hải. Bỗng có tiếng nói vang vọng từ cửa hội trường truyền vào:

- TGD Võ Kiều Thư...

Đang chăm chú vào công việc, Kiều Thư quay lại, trên trán còn một tảng mồ hôi mỏng, nhìn thấy Minh Hải tươi cười, ánh mắt dong đưa bắn tứ phía khiến một vài cô nhân viên của mình nhìn không chớp mắt thì Kiều Thư nhũn mày thật chặt. Dù biết đây không phải Minh Tùng, nhưng vì khuôn mặt quá giống nhau, nên khi Minh Hải dong đưa với mấy cô gái khác, khiến Kiều Thư cũng thấy khó chịu...mà khoan, dù có là Minh Tùng thì giờ đã đi hai đường khác nhau...vậy thì tại sao lại phải quan tâm. Cô không nói gì, cầm lấy một chai nước lọc cậu nhân viên đưa cho, uống một hơi, sau đó đi gần lại phía Minh Hải... Hôm nay nhìn anh ta có điểm khác, đôi mắt vẫn rất lãng tử đào hoa, nhưng phong thái không trầm tĩnh sâu sắc, mà hào hoa tao nhã kèm theo chút ngông nghênh bông đùa và bồn chột. Minh Hải tỏ ra vui vẻ, nhưng cô biết anh ta không cười nói như vẻ bề ngoài, vì ở đôi mắt xanh dương kia, có một loại đe dọa muốn dồn ép cô. Kiều Thư nhướn miệng cười, lịch sự gật đầu chào hỏi:

- Làm việc tại hội trường của Tùng_Hải cũng đã ba ngày, hôm nay GD Minh Hải mới bớt chút thời gian quý giá đến đây, là để góp ý, hay chỉ để xem tiến độ công việc?

Minh Hải rất tự tin ngồi xuống một chiếc ghế tựa, vắt chéo chân, từ phía dưới nhìn lên sân khấu, anh nói:

- Tôi muốn nói với TGD Kiều Thư là MC dẫn chương trình khi giới thiệu sản phẩm, bên tôi sẽ lo.

- Không phải tất cả đều do bên tôi sắp xếp ư?

- À, là tôi muốn tự mình chủ trì.

Nghe đến đây Kiều Thư khẽ nhún vai:

- Nếu là GD Minh Hải thì không có lý do gì chúng tôi lại cản trở cả. Khi đó tôi sẽ chuẩn bị chu đáo... Còn vấn đề gì nữa không?

Minh Hải đột ngột đứng lên, đối diện thật gần với Kiều Thư, anh nhìn sâu vào mắt cô mà nói:

- Nếu mời cô một bữa cơm, thì thế nào?

Kiều Thư im lặng mở to mắt nhìn Minh Hải, không có cảm giác như lần trước...vì sao đối diện gần như vậy mà không có cảm giác gì??? Cô còn đang trầm ngâm với suy nghĩ của mình. Thì tiếng Trần Tú vang lên, kêu tên cô thật rõ ràng:

- Kiều Thư.

Kiều Thư như chợt tỉnh, cô giật mình đứng cách xa Minh Hải, nhìn sang Trần Tú trầm ngâm đang đi gần lại phía mình, cô tươi cười. Sau khi Trần Tú tới bên cạnh rồi, cô mới nhìn sang Minh Hải, nói rất bình thản:

- Thật xin lỗi, tôi có hẹn trước...hơn nữa, nếu lần sau làm việc, tôi hi vọng sẽ được bàn công việc với anh, như vậy sẽ rất thoải mái, nhờ anh chuyển lời.

Rồi Kiều Thư kéo tay Trần Tú rời đi, không nhìn lại Minh Hải hai tay giấu trong túi quần, đang tùm tùm cười ở phía sau... Kiều Thư ơi Kiều Thư...còn như vậy thì làm sao có thể thoát ra đây?

Và Trần Tú, anh ngậy ngốc đi theo Kiều Thư, không phải ngạc nhiên vì cô kéo tay mình, mà vì đau đớn nhận ra...Minh Tùng đã hành động...không những vậy, dù Minh Tùng và Minh Hải giống y hệt nhau, thì cô cũng đặc biệt nhận ra được, đâu là Minh Tùng...vậy chẳng phải là do cảm giác mách bảo hay sao? Cô ấy cảm thấy thế nào khi đứng trước Minh Tùng??? Quả thật, bây giờ anh mới thấu hiểu câu nói, yêu một người không yêu mình, như là ôm một cây xương rồng, càng cố gắng ôm lấy, thì trên người càng mang nhiều vết thương...nhưng biết làm sao, khi mà đã quá yêu, thì chỉ cần nhìn cô ấy cười, anh cũng đủ hạnh phúc, vậy làm sao không cố gắng ôm lấy cơ chứ. Trần Tú hơi dừng lại, khiến Kiều Thư cũng dừng theo anh, cô nhìn lại khuôn mặt anh đang không vui, môi mỏng hơi mím, đôi mắt hơi nheo khiến mày kiếm nhíu lại. Kiều Thư nghiêng đầu nghe anh nói:

- Kiều Thư...anh rất đau. Càng muốn giữ lấy em, anh lại càng đau, nhưng vẫn không có khả năng buông tay em ra, lúc nào cũng chỉ muốn nắm thật chặt...anh không thể trả lời được là vì sao? Em có biết không? Có thể trả lời giúp anh không?

Trần Tú nhìn thẳng vào đôi mắt không né tránh của Kiều Thư, đã lâu lắm rồi anh mới bắt gặp ánh mắt này của cô, anh cười nhẹ...là do Minh Tùng hay sao? Trần Tú tiếp tục nói:

- Là do anh yêu em, mà tình yêu thì không thể lý giải được bất cứ điều gì. Anh không thể trả lời vì sao lại yêu em sâu sắc thế, không lý giải được vì sao lại chỉ muốn bên cạnh em, dù đau lòng vì em không thể giành tình cảm cho anh, đau lòng khi em luôn thương nhớ về người khác...thì vẫn không thể nào buông xuống được...

Trần Tú cười yếu ớt mà tiếp:

- Ai cũng cho rằng anh mạnh mẽ, nhưng không ai biết anh yếu lòng hơn bất cứ người nào. Lý trí của anh nói buông tay, nhưng trái tim anh lại vẫn kiên quyết nắm lấy, dù biết chẳng thể có hi vọng...vậy em cho rằng anh dũng cảm, mạnh mẽ, hay yếu đuối không thể dứt khoát đây? Anh không trách em vô tình, mà chỉ có thể trách bản thân không có khả năng, khả năng nắm không đủ, khả năng bỏ lại càng không có...

- Trần Tú...chúng ta thử nhé, chúng ta thử là người yêu của nhau xem, có thể đến được với nhau hay không.

Trần Tú cười cười:

- Em thấy có lỗi với anh?

- Không. Em muốn thử. Muốn thử yêu anh.

Trần Tú nhìn sâu vào đôi mắt phẳng lặng của Kiều Thư, anh hoang mang không biết nên làm như thế nào... Đúng thế, anh chờ đợi suốt bao năm qua, vậy còn lo sợ điều gì? Sợ có rồi lại tuột mất ư? Bản chất chưa khi nào có, vậy cứ thử có một lần xem sao nào... Trần Tú cố gắng cười thật tươi, để Kiều Thư không nhận thấy chính anh thật đau lòng, anh nói:

- Như thế này có được tính là em theo đuổi anh hay không?

Cầm lấy bàn tay Trần Tú. Kiều Thư thành thật:

- Trần Tú, em không khẳng định ngay lập tức có thể hoàn toàn yêu anh, cũng không khẳng định mình có thể khiến anh hạnh phúc...chỉ có điều giờ phút này, em thật lòng muốn bên cạnh anh. Anh đã cố gắng bao lâu, ít nhất...lần này em sẽ cố gắng...được không?

Trần Tú nhìn Kiều Thư thành thật, ánh mắt kiên định nhìn mình, khuôn mặt bừng sáng sức sống, anh hạnh phúc ôm cô vào, ôn nhu xoa đầu cô, giọng trầm ấm vang lên bên vành tai nhỏ:

- Kiều Thư...cảm ơn em!

Kiều Thư thoải mái thả lỏng trong vòng tay Trần Tú, nghe anh nói bỗng nhiên cô thấy thật ấm áp...đúng, người này đã cố gắng bao lâu, chẳng lẽ cô lại không thể cố gắng một lần ư?

Hơi tách người ra, chiều cao của cô so với Trần Tú chênh lệch khá lớn, vãn vòng tay qua người anh, nhìn lên khuôn mặt tươi tỉnh cô khẽ cười mà nói:

- Bây giờ mà không sang ăn cơm, em sẽ không kịp vào làm đâu đấy.

Trần Tú gật đầu, yêu chiều kéo cô qua đường, sang nhà hàng đối diện, cùng cô ăn một bữa ăn vui vẻ, mà có lẽ là bữa ăn hạnh phúc nhất của anh.

Sau khi ăn xong Kiều Thư và Trần Tú ngồi lại một lúc, đưa cô sang chỗ làm rồi, anh cũng ra về. Trần Tú mới mở rộng một chi nhánh công ty du lịch ở thành phố H này, nên công việc cũng tương đối bận rộn, nhưng thời gian giành cho Kiều Thư thì bất cứ khi nào cũng có. Đối với anh, cái tên Võ Kiều Thư đã in quá sâu vào tâm trí, dù làm như thế nào cũng không có khả năng mờ nhạt, vì vậy chỉ cần là Kiều Thư thì cũng là tất cả với anh.

Kiều Thư vừa thở dài, vừa đi vào hội trường, nhân viên của mình đi ăn uống nghỉ ngơi còn chưa quay lại, cô ngồi lặng lẽ ở phía ghế khán giả, nhìn lên sân khấu đang dở dang. Tổ chức lần này, chủ yếu là để thu được nhiều tiền từ thiện, sẽ có các tiết mục của những em thiếu nhi, thanh niên sống tại cô nhi viện biểu diễn. Sau đó Minh Hải sẽ dẫn chương trình đưa ra các sản phẩm đấu giá, quyên góp cho cô nhi viện. Kiều Thư lại thở dài, cô nhớ lại hôm nay lúc gặp Minh Hải...đó mới chính là Minh Hải, còn người cùng cô ăn cơm hôm trước...chỉ là người giống Minh Hải mà thôi. Cô biết điều đó là vì khi đối diện, cảm giác của mình hoàn toàn khác. Hôm trước cô có đầy đủ cảm xúc hờn giận, buồn vui, thân quen, lạ lẫm, hơn thế lại còn luôn run rẩy và rung động mạnh mẽ. Còn hôm nay, đơn giản cô chỉ thấy mình rất bình thản khi nhìn sâu vào ánh mắt Minh Hải, không có cảm giác khó thở, tim đập nhanh và tức giận hoặc mềm yếu. Không những thế...ánh mắt của người hôm trước không bông đùa, dồn ép và thù hằn cô...Kiều Thư biết, tình cảm cô giành cho Minh Tùng còn đủ để rung động khi nhìn thấy anh. Nên cô phải nắm lấy tay Trần Tú, ít nhất cô cần định hình lại, và để định hình lại, chỉ có cách hãy thử một lần, biết đâu cô có thể yêu Trần Tú thì sao? Anh cũng đã giành bao nhiêu công sức cho cô, giành bao nhiêu tình cảm cho cô. Vậy thì vì sao cô không cố gắng một lần.

- Trước cửa công ty tôi, không nên ôm ấp nhau như vậy, tôi rất không thích nhìn những cảnh tình tứ ấy.

Kiều Thư giật mình vì nghe thấy giọng Minh Hải vang lên ở phía sau. Cô quay nhìn lại, Minh Hải đang rất thần nhiên tựa người vào cạnh cửa nhìn cô mà nói.

- Xin lỗi, là tôi không kìm nén được cảm xúc của bản thân, trong thời gian làm việc ở đây tôi sẽ chú ý, không để chuyện này lặp lại thêm lần nào nữa.

Kiều Thư nhanh chóng xin lỗi, chủ ý cắt đứt sự dây dưa của Minh Hải. Nhưng Minh Hải lại cười rất mỉa mai mà hỏi:

- Không kìm nén được cảm xúc? Là thật lòng sao? Kiều Thư...cô không nên tự lừa dối bản thân như vậy.

- Anh hiểu gì về tôi mà nói, tôi không nên tự lừa dối bản thân như vậy?

Minh Hải nhìn về phía khuôn mặt Kiều Thư thật sự xinh đẹp, đang hướng phía mình mà thách thức. Anh liền tiến lại, ngồi xuống ở ghế cạnh Kiều Thư, không nhìn cô nữa, anh nhìn lên sân khấu...nhàn nhạt hỏi:

- Cô luôn đề phòng tôi?

Kiều Thư khoanh tay trước ngực, khuôn mặt vẫn không thay đổi sắc thái cô trả lời:

- Vì sao anh cho rằng tôi đề phòng anh?

- Vì cô luôn cảm nhận thấy sự tức giận, đối đầu của tôi giành cho cô...không phải sao? Hay tôi biểu lộ chưa rõ?

Kiều Thư nhú mày, đôi mắt long lanh dò xét nhìn sang Minh Hải đã ngửa bài. Cô cũng thẳng thắn đón nhận:

- Nếu tôi nhớ không nhầm, thì tôi không hề gây thù hằn gì cùng anh trước đó?

- Phải không?

Minh Hải rất đông đưa nhìn sang Kiều Thư, nhưng ánh mắt lại sâu xa khó đoán khiến Kiều Thư hơi chột dạ, Minh Hải tiếp tục:

- Nếu vì cô mà tôi suýt mất đi người anh trai của mình...cô nghĩ tôi không nên biểu cảm như vậy ư?

Kiều Thư bắt đầu hoang mang, phải chăng cô chưa đủ tin tưởng Minh Tùng, nếu vì cô mà ngay cả danh dự, hay mạng sống...Minh Tùng đều không cần, thì cô nghĩ sao? nếu vì cô mà tôi suýt mất đi người anh trai của mình...cô nghĩ tôi không nên biểu cảm như vậy ư? . Loạt lời thoại như đoạn băng ghi âm chậm chạp đang tua lại trong đầu Kiều Thư, những lời của người giống Minh Hải hôm trước nói, lời của Minh Hải ngày hôm nay...là sao? Còn điều gì cô chưa biết? Có những điều chưa kịp nói, có những điều không thể nói, có những điều cô chưa hề biết, màu đỏ là máu, là sự sống, phải chăng cô là máu, là sự sống của Minh Tùng ??? Rốt cuộc chuyện này là như thế nào?

Kiều Thư vô thức nhìn thẳng vào Minh Hải bằng ánh mắt yếu ớt khiến anh khó lòng tiếp tục cứng rắn...dù sao cũng là do Minh Tùng, chứ thực ra Kiều Thư cũng chỉ là người không biết chuyện mà thôi, cô ấy cũng không phải là không đau khổ...chỉ là anh quá ích kỷ...cũng vì nhìn cô ấy đi cùng Trần Tú mặn nồng, còn Minh Tùng thì khốn đốn. Nhớ lại khi Minh Tùng phải cố gắng vượt qua ranh giới giữa sự sống và cái chết như thế nào, rồi lại phải phục hồi ra sao...anh thật khó kìm nén bản thân mình...Minh Hải lắc đầu, đứng thẳng người lên làm Kiều Thư giật mình, hơi chớp mắt, nhìn lên thấy Minh Hải đang giấu tay trong túi quần, sườn mặt thấp thoáng đáng dấp giống Minh Tùng, Minh Hải mấp máy đôi môi đỏ:

- Cô nên tin Minh Tùng, từng đó thời gian bên cạnh Minh Tùng, chẳng lẽ anh ấy không khiến cô tin tưởng được chút nào hay sao? Cô nên hiểu, Minh Tùng có làm như thế nào cũng là bắt buộc dĩ...mà điểm yếu duy nhất của anh ấy...chính là Kiều Thư cô thôi... Có lẽ Minh Tùng không còn cách giải quyết nào khác, để bảo vệ cô...đó là phương án duy nhất lúc đó... Cô cũng nên biết, khi anh ấy nói sẽ chạy đến bên cô, khi nói cô hãy đợi anh ấy, thì nhất định anh ấy sẽ chạy bằng một tốc độ nhanh nhất có thể, và dù có xảy ra chuyện gì cũng nhất định đến, nhưng nếu không thấy Minh Tùng xuất hiện, thay vì trách móc, mất niềm tin ở anh ấy...vì sao cô không lo lắng một chút...xem Minh Tùng liệu có gặp rắc rối gì không, hoặc có thể anh ấy gặp vấn đề gì trên đường đến với cô rồi, sao không thử tìm xem anh ấy đang phải ở nơi nào? Minh Tùng nhà tôi tuy hơi ngang ngược, nhưng anh ấy rất trọng chữ tín, những gì anh ấy không quan tâm, không yêu thích thì sẽ trực tiếp đá đi ngay từ đầu, chứ cũng không khi nào có hứng thú chơi đùa. Còn những gì đã xác định, thì luôn đi đến bước cuối cùng, sẽ không khi nào bỏ cuộc giữa chừng... Đáng ra tôi không muốn xen vào, nhưng thấy như vậy...thật không vừa mắt...từ sau yêu thương gì thì tránh xa tầm nhìn của tôi ra.

Nói xong mấy lời đó, Minh Hải cũng không nhìn Kiều Thư thêm, chỉ bước nhanh ra phía ngoài, để mặc Kiều Thư ngồi lại với bao suy nghĩ ngổn ngang.

Minh Tùng...Minh Tùng..anh đang ở đâu? Tại sao không xuất hiện giải thích rõ ràng? Như chợt nghĩ ra điều gì...Kiều Thư chạy theo đứng trước mặt Minh Hải, khuôn mặt thanh tú đỏ bừng, cô thở gấp gấp nói:

- Minh Tùng...bây giờ anh ta đang ở đâu?

Vẫn giữ nguyên phong thái nhàn tản, Minh Hải như đã đạt được mục đích. Anh nói:

- Cô cần biết điều đó để làm gì? Tại sao không hỏi câu ấy sớm hơn? Tôi không trả lời đâu...để cô có thời gian suy nghĩ một chút về niềm tin của cô... Liệu Minh Tùng xuất hiện, thì cô có thể thực sự tin anh ấy không? Hay chỉ cần một chút sóng gió...cô đã vứt đi chút niềm tin ít ỏi của mình, quay lưng lại với Minh Tùng. Trước hết thử tự mình tìm hiểu xem sao. Có những điều, người ta cố gắng giấu cô vì không muốn cô bị tổn thương, nhưng theo suy nghĩ của riêng tôi...trưởng thành rồi, cũng nên đối diện với tất cả.

28. Chương 28

Kiều Thư đứng yên tại nơi đó, không biết thời gian trôi qua bao lâu cô vẫn chưa hiểu nổi ý tứ thâm sâu của Minh Hải. Chiều hôm ấy, Kiều Thư không thể tập trung vào công việc của mình được, tan làm cô chạy xe đến nơi bà Thu Nga yên nghỉ. Mặt trời lúc hoàng hôn đỏ hồng khuất sau núi, ráng chiều trầm lắng khiến tâm hồn con người ta cảm thấy cô liêu. Kiều Thư bỗng thấy mình giống như một cánh bướm nhỏ bé duy

nhất, đang lênh đênh giữa đại dương bao la, cứ long dong như vậy, cũng chẳng biết đến khi nào mới cập tới bờ. Cô nhón miệng cười mà nói:

- Mẹ...mẹ có cô đơn không vậy? Con mang hoa hồng trắng tới ẹ ngắm này...mẹ, có phải con đã bỏ qua điều gì hay không? Con đã không suy xét kỹ lưỡng điều gì phải hay không? Vì sao trong lòng con lại trống rỗng đến mức này? Tất cả như chỉ mới xảy ra ngày hôm qua, vẫn rõ ràng như cũ, lúc mẹ ôm con, lúc mẹ âu yếm con, lúc con lạnh lùng với mẹ...lúc mẹ ra đi...mẹ, tại sao tất cả cứ rối tung lên như vậy? Con thật mệt mỏi, nhưng con không thể không quay về, vì có mẹ ở đây đợi con. Con không về mẹ rất cô đơn, rất buồn phải không mẹ? Con vừa nói muốn thử nắm tay Trần Tú, thì lại xuất hiện một vài điều khiến con băn khoăn, con nên tìm hiểu, hay nhắm mắt cho qua, cứ yên vị bên cạnh Trần Tú thôi??? Mẹ nếu có mẹ lúc này mẹ sẽ nói sao? Sẽ khuyên con như thế nào?

Cô xoa xoa vào mặt cổ như nhẹ nhàng động vào thân hình mảnh khảnh của bà Thu Nga trước đây, khuôn mặt luôn cố gắng bảo trì, chỉ xuất hiện đau khổ khi đứng trước mẹ mình, Kiều Thư ngồi tâm sự với bà Thu Nga thêm một lúc mới ra về. Trên đường, cô mua chút hoa quả, rồi tạt qua chỗ Thái Khang và ông Thái Hòa. Từ hôm về tới giờ, đây là lần thứ hai cô đến nơi này. Lần trước không gặp ông Thái Hòa vì ông đi công tác. Lần này đến thấy ông đang uống trà ngoài khuôn viên. Nhìn bóng lưng cô độc của ông không còn phong độ như xưa, sườn mặt cương quyết ngày nào đã nhuốm màu thời gian, ông có vẻ trầm tư điều gì đó, dựa lưng vào chiếc ghế tựa bập bênh, đôi mắt mệt mỏi đã nhắm nghiền, nhưng đôi lông mày hơi nhíu. Kiều Thư lên tiếng khẽ gọi:

- Bố...

Ông Thái Hòa nghe tiếng Kiều Thư, đột ngột mở mắt, nhưng không nhìn cô ngay, ánh mắt xúc động của ông phút chốc được bình ổn lại. Kiều Thư bước chậm chậm đến, ngồi xuống ghế bên cạnh, rót thêm trà cho ông, cũng rót ỉnh một ly. Cô dựa lưng vào ghế, cùng ông Thái Hòa nhìn ra khoảng trời trước mặt, một màu đen tuyền thâm trầm đi sâu vào đáy mắt. Ông Thái Hòa lên tiếng:

- Muộn rồi, sao lại tới giờ này?

- Con đi thăm mẹ, tiện thể ghé vào đây. Từ hôm về, cũng chưa gặp bố.

- Còn nhớ tới ông già này sao?

Kiều Thư thở dài hỏi lại:

- Đạo này sức khỏe bố thế nào? Con nhìn bố hơi gầy, có phải hay không làm việc quá sức?

Ông Thái Hòa cười cười nói:

- Thái Khang cũng về bên này rồi, nên không đáng lo. Công ty đạo này thế nào?

- Con đang cố gắng, hi vọng sẽ không thất bại.

- Có gì cần cứ nói, bố và Thái Khang sẽ ủng hộ.

Kiều Thư hơi giật mình khi nghe ông Thái Hòa nói, cô nhìn sang sườn mặt vẫn bình thản của ông, khẽ cười rồi nói:

- Hôm nay bố hơi khác.

- Sao? Vì quan tâm con ư? Đó không phải việc mỗi ông bố cần làm à?

Kiều Thư cười cười, rồi ngả lưng ra ghế. Ông Thái Hòa đứng lên, xoa xoa đầu cô bảo:

- Trước đây là do bố không quan tâm đến con, hi vọng giờ còn kịp làm điều ấy. Ngồi nói chuyện với Thái Khang nhé, bố đi nghỉ, nếu muộn thì ở lại đây, mai về.

Kiều Thư như bất động bởi lời nói và hành động của ông Thái Hòa, phải hay không đó là ông Thái Hòa đang quan tâm cô...cứ nghĩ rằng cô không cần người bố này, không ngờ...chỉ một cử chỉ quan tâm lại khiến cô bàng hoàng như vậy. Kiều Thư giữ nguyên vẻ mặt ngơ ngác ấy ngay cả khi Thái Khang ngồi gần bên, cô cũng không hề biết. Khiến anh bật cười, vươn người gõ nhẹ trước trán cô, Kiều Thư mới bừng tỉnh. Nhìn sang vẻ mặt hiền hòa của Thái Khang, Kiều Thư hơi nghiêng đầu, cô cười trước dáng vẻ này của anh. Thái

Khang mặc một bộ đồ thể thao thoải mái màu xanh nhạt, tóc đen để tự nhiên lòa xòa trước mặt, anh cười nhẹ nhàng mà thư thái, ánh mắt nhìn cô mang chút gì đó xa xăm. Cô buột miệng:

- Thái Khang...chúng ta có đúng là anh em ruột không vậy?

Thái Khang giật mình, hoang mang nhìn Kiều Thư, khuôn mặt biến sắc rõ rệt, anh vội vàng hỏi lại:

- Em nói lung tung gì thế?

- Sao anh lo lắng quá vậy, em đùa thế thôi, vì nhìn da anh trắng, sao em là con gái mà không trắng như anh, mũi lại thẳng như thế kia...hình như anh lấy hết cái đẹp của em.

Thái Khang thở phào nhẹ nhõm, anh bỗng nghiêm mặt:

- Kiều Thư...nhớ cho kĩ, chúng ta là anh em. Em không hề thua kém anh, chỉ có anh...luôn thấy xấu hổ trước mặt em. Thời gian em không ở đây anh đã suy nghĩ khá nhiều, cũng nhìn lại cách sống của bản thân mình...đúng là anh cần thay đổi rất nhiều để hoàn thiện mình. Buông thả và bất tài đủ rồi, cũng đến lúc anh phải nghiêm túc với cuộc sống của mình.... Kiều Thư...anh muốn được em tôn trọng, đúng nghĩa là một người anh trai.

Kiều Thư kinh ngạc nhìn sâu vào đôi mắt nghiêm túc của Thái Khang...đúng vậy, là cô trước giờ luôn không để Thái Khang vào mắt. Kiều Thư thường quan niệm, chỉ có những người trầm ổn, sâu sắc, làm được việc, thì mới là người có năng lực. Mà với một người như cô, nếu không có năng lực thì không cần phải xét đến. Hơn nữa, trước mặt cô Thái Khang cũng chẳng có gì để mà tự hào...nhưng Thái Khang hiện tại, như gặp phải điều gì đó đả kích thật lớn, khiến anh phải nghiêm túc nói với cô những lời này. Kiều Thư liền ổn định cảm xúc, cô chỉ cười cười đứng lên, nhìn xuống Thái Khang và nói:

- Một năm trôi qua anh cũng thay đổi nhiều, em rất thích phong thái này của anh, em mong chờ một ngày, có thể tôn trọng anh...đúng nghĩa là một người em gái, tôn trọng anh trai mình.

Sau đó Kiều Thư quay lưng đi, Thái Khang không đứng lên, chỉ nhìn theo phía sau cô và trầm thấp nói:

- Kiều Thư...nếu gặp lại Minh Tùng...được hay không...cho anh ta thêm một cơ hội.

Kiều Thư đứng sững lại vì câu nói của Thái Khang...cô quay người, nhíu mày nhìn anh:

- Từ khi nào...anh lại quan tâm đến Minh Tùng?

- Không hẳn vậy...chỉ là...

- Khi em đi đã có chuyện gì?

Thấy Kiều Thư trực tiếp ngắt lời mình, Thái Khang nhìn sâu vào ánh mắt đang dậy sóng của cô...anh thở dài:

- Trên đường tới chỗ em...anh ta bị tai nạn...sau đó như thế nào, anh cũng không rõ lắm, chỉ có điều...anh biết...anh ta cũng vì em không ít...nên...

- Tai nạn?

- Ừm...

- Sao anh biết Minh Tùng bị tai nạn?

- Khi em đi được hai tháng, vợ chồng Kiều Như đến đây, Kiều Như hỏi muốn gặp em phải làm như thế nào, nhưng anh không thể trả lời, vì anh cũng chỉ biết em sang Nhật mà thôi...trước khi đi cô ấy nói, nếu em liên lạc về, hãy nói với em...Minh Tùng gặp tai nạn trên đường tới gặp em, hiện giờ tình trạng vẫn chưa ổn định...

- Vì sao khi em về anh không nói với em?

- Anh không có cơ hội nói. Lần trước em cùng Trần Tú quay về, anh không thể nói như vậy trước mặt Trần Tú, dù sao anh và Trần Tú cũng là bạn, anh cũng rất hiểu Trần Tú cần em như thế nào...anh...

- Được rồi...không cần nói nữa...em phải về...lúc khác em lại tới.

Thái Khang lo lắng nhìn theo bóng dáng lay lắt của Kiều Thư đang đi dần ra phía cửa, anh vội vàng đứng lên đi lấy xe.

Ông Thái Hòa từ trên phòng nhìn xuống qua ô cửa sổ, ánh mắt dịu dàng dõi theo Kiều Thư đang ngồi vào xe, Kiều Thư chưa chạy xe ngay, ông hơi nhíu mày vì thấy chiếc xe quen thuộc còn phân vân hồi lâu. Tay ông vuốt ve quyển nhật kí đã nhuộm màu thời gian. Lật trang đầu ông chăm chú nhìn dòng chữ GỬI BÉ CƯỜNG được viết nắn nót, tiếp trang thứ hai...từng nét từng nét chữ nhòe đi bởi nước mắt khiến trái tim ông đau đớn liên hồi...kể từ ngày Thái Khang đưa cho ông quyển nhật kí được giấu kín bao nhiêu năm của bà Thu Nga...ông đã đọc không biết bao nhiêu lần, nhưng chưa lần nào đủ dũng cảm đọc đến hết... Nhưng có quyển nhật ký này, ông bỗng hiểu hơn vợ mình, dù bà đã không còn, ông cũng hối hận muốn bù đắp cho Kiều Thư...dù cho...

Ông nhìn Kiều Thư lái xe đi, thấy xe Thái Khang tà tà chạy theo sau, liền thở dài, nhìn xuống dòng chữ xiêu vẹo...bé cưng, mẹ thật yêu ông ấy, yêu đến mức chỉ muốn ông ấy có thể nhìn thấy mẹ một chút. Mẹ biết, là do bị ép buộc, nên mới phải cùng mẹ kết hôn, khiến ông ấy bất mãn mà thay đổi tính tình...trước đây ông ấy không hề như vậy. Ông ấy rất tốt, rất coi trọng mẹ...bé cưng...là mẹ sai, đi sai một bước, khiến mẹ có con...mẹ phải làm sao? Bỏ con, mẹ không thể, bỏ ông ấy...lại càng không...vậy mẹ phải làm sao?... Ông Thái Hòa nhắm chặt mắt mình lại, ép một dòng nước đau khổ chảy ra...tại sao khi bà ấy đã đi, ông mới hiểu ra bản thân mình đã yêu bà ấy bao nhiêu. Ông rõ ràng biết, nếu không có chút tình cảm nào với bà Thu Nga...chắc chắn ông cũng không đồng ý kết hôn với bà, hơn thế, ngần ấy năm chung sống, họ dày vò nhau bao nhiêu, nhưng ông cũng chưa từng có ý định buông tay. Ông lấy lý do trừng phạt để giữ bà lại bên mình...không nghĩ tới bà vẫn dứt khoát bỏ ông mà ra đi. Ông thốn thức đau đáu nhìn theo hai chiếc ô tô xa dần...ông có kịp bù đắp cho Kiều Thư hay không? Ông quan tâm đến Kiều Thư bà ấy có thể yên nghỉ hay không???

29. Chương 29

Thái Khang yên lặng đi theo Kiều Thư, khi gần đến nhà cô, thấy chiếc xe thể thao của Trần Tú quen thuộc mang theo dáng dấp chờ đợi, anh mới thở dài quay đầu xe trở về...trước khi đi còn hưởng ánh mắt sang phía gốc tường, nơi có ánh đèn nhật chiếu xuống bóng hình đơn độc khác... Cô em gái này của anh, dù sao vẫn luôn có người sẵn sàng chờ đợi, nhưng...có người thì nhìn thấy được, có người lại cố ý không để nhìn thấy được. Thái Khang còn nhớ, khi anh tìm đến nhà Kiều Thư, thấy cửa không khóa, tưởng rằng cô đã về, không ngờ khi vào nhà lại bắt gặp khuôn mặt nhợt nhạt của Minh Tùng, anh ta còn đang phải bó bột ở chân. Khi nhìn thấy cảnh tượng ấy Thái Khang đã giật mình không thể tin vào mắt mình. Một Minh Tùng luôn chỉnh chu, trầm ổn, mang theo nét đẹp hài hòa của hai châu lục khiến người đối diện bị thu hút...giờ đây không còn chút sức sống nào. Minh Tùng vẫn mặc nguyên bộ đồ bệnh viện, nằm thẫn thờ nơi ghế salon, khuôn mặt chẳng còn sức lực hay sinh khí gì, làm người ta cảm thấy lo ngại. Tuy nhìn thấy Thái Khang, nhưng Minh Tùng cũng không nói năng gì, chỉ nằm đó và nhìn lên trần nhà rất yên tĩnh mà thôi. Thái Khang thở dài anh ngồi đối diện, thành thật nói với Minh Tùng:

- Thực sự tôi cũng chỉ biết Kiều Thư đi Nhật, còn chính xác là ở nơi nào, quả thật tôi không rõ. Minh Tùng...nhưng nếu anh còn như thế này, anh có thể gặp Kiều Thư sao? Anh cần phần chấn lại, và chú ý chữa lành vết thương, tôi không tin, anh không có khả năng tra ra tung tích của Kiều Thư...nhưng để xuất hiện trước mặt con bé...anh phải là Minh Tùng của trước đây đã.

Minh Tùng trầm ngâm, rồi gắng gượng ngồi dậy, nhìn Thái Khang mà nói:

- Tôi đã biết Kiều Thư ở nơi nào.
- Anh đã biết? Vì sao còn ở đây?
- Thời gian qua nếu không ở viện, tôi đều đến đây.
- Tình hình sức khỏe của anh như thế nào?

- Nói chung hiện tại cũng đã ổn định, tôi cần phục hồi chức năng nữa thôi.
- Thật xin lỗi.
- Vì sao lại phải xin lỗi tôi?
- Là do tôi ngăn cản, không cho anh nói rõ với con bé, sự việc mới thành ra thế này.

Minh Tùng nghe vậy vừa lắc đầu vừa nói:

- Không phải do cậu. Ban đầu là do tôi chủ quan, sau đó thì là do tôi không cẩn thận. Nói chung...bản chất tôi cũng không muốn cô ấy biết. Bây giờ tôi không thể xuất hiện trước mặt cô ấy, chỉ có thể từ xa nhìn lại mà thôi. Xuất hiện trước cô ấy, tôi cũng không biết nói gì về chuyện đó. Tôi không thể nói với cô ấy sự thật, cũng không thể nói dối cô ấy.
- Nếu con bé biết anh bị tai nạn, tôi đảm bảo nó sẽ không đi như vậy.
- Tôi biết...nhưng tôi không muốn cô ấy thấy Minh Tùng của hiện tại. Tôi sẽ đợi cô ấy ở đây...sớm thôi, cô ấy sẽ quay lại. Hi vọng đến lúc đó tôi cũng đủ khả năng đứng trước cô ấy.

Thái Khang chỉ còn biết im lặng nhìn Minh Tùng. Anh biết tình cảm của Minh Tùng giành cho Kiều Thư nhiều như thế nào. Thậm chí có lần đến thăm mộ mẹ, anh còn thấy Minh Tùng đứng lặng hàng giờ trước bà...anh biết Minh Tùng đang cầu xin điều gì... Hiện tại, điều duy nhất níu kéo Kiều Thư...chỉ là bà Thu Nga mà thôi... Nhưng anh lại càng không ngờ, khi quay trở về bên cạnh Kiều Thư lại là Trần Tú...vậy là suốt thời gian qua, họ ở bên nhau, và Minh Tùng vẫn yên lặng nhìn điều đó... Quả thật Thái Khang chỉ biết thở dài trong trường hợp này mà thôi. Đại công tử của tập đoàn dầu khí Tùng Hải...lại vì em gái ngốc nghếch của anh mà hi sinh...bản thân anh cũng không biết đây là phúc hay là họa nữa. Anh biết Minh Tùng sẽ không buông tay, nhưng nếu..Trần Tú một công tử của gia đình có quyền có thể cũng không đành lòng bỏ xuống...thì Kiều Thư bị kẹt ở giữa biết phải làm sao? Anh thật lo ngại cho cô em gái này mà...

Nói đến Trần Tú nhìn thấy Kiều Thư về, rồi tình ý thấy xe Thái Khang vòng ngược lại từ từ chạy đi...mấy phần lo lắng trong lòng anh đều buông xuống. Thấy Kiều Thư mở cửa xe bước ra, cô mặc chiếc sơ mi trắng đơn giản và quần jean đen bó sát lúc trưa, nhìn không có gì đặc sắc nhưng thực ra lại cho người ta thấy nét mạnh mẽ tiềm ẩn khi kết hợp cùng đôi bốt ngắn cổ phong cách, tuy vậy thân hình nhỏ nhắn lại có vẻ không vững vàng, anh nhanh chóng đi về phía cô nói nhỏ nhẹ:

- Anh gọi điện mà thấy em tắt máy.

Kiều Thư gượng gạo cười:

- Chắc là hết pin, hôm qua em quên sạc. Anh đợi lâu chưa? Em đi ra chỗ mẹ, rồi về qua nhà một chút.
- Không lâu, chỉ là hơi lo lắng. Từ sau không nên đi muộn quá. Lên nhà thôi.

Trần Tú khẽ cười, choàng tay qua vai Kiều Thư, tự nhiên kéo cô lên nhà. Để lại một ánh nhìn luyến tiếc đằng sau mà Kiều Thư vẫn chưa thể nhìn thấy. Cô tự trấn an lại bản thân, hiện tại người bên cạnh cô là Trần Tú, cô đã vô tình với anh rất nhiều, không thể lại nhấn tâm với anh, cô đã nói là cố gắng một lần, vậy có chuyện gì cũng phải cố gắng hết sức một lần. Kiều Thư thở dài nương theo vòng tay của Trần Tú. Vào đến nhà rồi, cô ngả người xuống salonng một mõi nhắm mắt lại. Trần Tú hơi cười..phải anh thích cái cách Kiều Thư thoải mái trước mặt anh. Trần Tú yên lặng ngồi xuống, nhìn khuôn mặt Kiều Thư thanh tú nhưng mõi mõi, đôi lông mi dài khép chặt khẽ động, che đi cặp mắt chân thật. Chiếc mũi cao nhỏ xinh cùng đôi môi hồng tình tế mím nhẹ. Trần Tú nhẹ nhàng bế Kiều Thư lên, để cô nằm yên ổn trên giường, trong ổ chăn ấm áp, đặt nhẹ một nụ hôn trên trán cô, rồi mới đóng cửa rời khỏi.

Kiều Thư đang mơ màng ngủ thì có một cảm giác như quen thuộc, lại như xa lạ...một chút gì đó mơn trớn trên da mặt cô, rất nhẹ nhàng, yêu thương, lại như phân vân, thương xót... Kiều Thư muốn mở mắt ra để nhìn rõ những gì trước mặt, nhưng dường như càng cố gắng lại càng không thể, cô chỉ lờ mờ thấy dáng hình quen thuộc của Minh Tùng đang ngồi bên cạnh mình, thấy anh nhẹ nhàng vuốt mái tóc cô...là bản thân mình đang mơ sao? Chỉ nghe đến anh thôi đã mơ về anh như vậy ư??? Kiều Thư nhẹ vươn bàn tay của mình ra, chạm nhẹ vào khuôn mặt mờ ảo kia, một cảm giác chân thật sâu lắng đánh thẳng vào trái tim khiến cô nhắm mắt vì chút đau ấy. Một giọt nước khẽ tràn ra khiến hình ảnh trước mắt lại càng nhạt nhòa,

cô nắm lấy bàn tay quen thuộc, nhưng bàn tay ấy lại nhanh chóng thu về, bóng hình cũng rời đi khiến Kiều Thư choáng tỉnh, đưa tay với lấy nhưng không kịp, chỉ thấy nước mắt đã ướt đầm mặt, nhìn lại thì một khoảng gối cũng thấm ướt...là giấc mơ...chân thật đến thốn thức, mờ ảo mà lại như rõ ràng đến đau lòng... Kiều Thư vòng tay ôm chặt lấy đầu gối, thu người lại...Minh Tùng...vì sao không thể thoát khỏi anh, kiếp trước là cô đã nợ anh điều gì ư???

Cũng không ai biết có một người đang thở gấp gấp ở phòng khách nhà Kiều Thư, Minh Tùng mặc một bộ đồ thể thao xám bạc, đang tự mình khôi phục lại lý trí của bản thân...nhưng anh nhắm chặt mắt lại, đau đớn ôm lấy ngực mình ngồi thụp xuống...có ai hiểu được cảm giác của anh khi nhìn thấy Kiều Thư, khi thấy cô ấy vô thức chảy nước mắt...anh đã tổn thương cô đến mức nào đây? Cô đã phải chịu đựng nỗi đau, nỗi mất mát ấy như thế nào? Ông trời...có phải đã quá đùa cợt với tình yêu của anh hay không?

Một người ôm chặt lấy khuôn mặt mình ở trong phòng, còn người bên ngoài lại ôm chặt lấy trái tim mình đang nhức nhối...vậy liệu họ có thể hay không một lần chấm dứt thực tại vô tình này?

30. Chương 30

Hôm sau Kiều Thư cũng trấn định lại bản thân mình, cô đánh răng rửa mặt xong, thì ngồi vào bàn trang điểm, khéo léo dùng kem che khuyết điểm giúp làm mờ đi vết thâm quầng dưới mắt, tô một lớp son màu cam nhẹ nhàng để phù hợp với chiếc áo vest lờ tay, cô hài lòng nhìn lại mình trong gương một lần nữa mới đưa tay ôm lấy bụng đang kêu ột...ột vì đói... Nói mới nhớ tối hôm qua đến giờ Kiều Thư đâu đã có chút gì bỏ vào bụng... Đang vậy thì chuông cửa kêu lên, mở cửa ra Trần Tú ào vào như một cơn gió. Tuy trên người là bộ âu phục đen tuyền lịch lãm và gọn bó, nhưng phong cách của anh vẫn rất phóng đãng và thoải mái. Trần Tú bày lên bàn nào bánh mì, nào bò bít tết...khiến Kiều Thư chưa kịp hiểu gì, đã bị anh kéo lại:

- Ngồi xuống ăn thôi, anh từ nhà đã nghe thấy bụng em kêu ầm ĩ rồi.

Kiều Thư giả bộ ngây ngô đưa hai tai lên ôm lấy khuôn mặt rồi tròn mắt nói:

- Phải không? Trời, em cũng thấy là kêu to rồi nhưng không ngờ lại to đến mức ấy.

Khiến Trần Tú bật cười, anh nhéo nhẹ má cô nịnh nọt:

- Cô nàng ghê ghớm này từ khi nào lại biết bày trò trước mặt anh rồi. Mau lại ăn đi nào.

Kiều Thư nhìn đồ ăn được đẩy tới chỗ mình, còn đang nóng hổi hấp dẫn, lại nhìn về Trần Tú_một thân âu phục phẳng phiu đứng phục vụ mình, khuôn mặt nam tính mang theo nét hài lòng hạnh phúc, nụ cười tươi tắn bừng sáng cả khuôn mặt.... Phải, nhìn Trần Tú như vậy cô cũng thấy rất vui vẻ. Kiều Thư gật đầu như để khẳng định điều gì đó, rồi nói:

- Anh cũng ngồi xuống ăn đi, ngồi gần em này, ăn nhanh còn đi làm.

Trần Tú nhanh chóng ngồi sát bên Kiều Thư, măn nguyện ăn phần của mình, vừa ăn còn vừa chăm chút cho Kiều Thư bên cạnh. Kiều Thư vừa ăn vừa hỏi:

- Sao anh lại làm cảnh sát được nhỉ, gia đình anh ở Nhật cơ mà. Chẳng phải hồ sơ của anh bị loại ngay từ đầu ư?

- Nhà anh sang Nhật cũng chưa lâu lắm, trước đây hoạt động trong nước thôi, khi anh trở thành cảnh sát rồi mới mở rộng thị trường, hơn nữa anh có chú làm trong ngành rồi, cũng có chút chức vụ, nên hồ sơ không quá khó khăn.

Vừa gật đầu Kiều Thư vừa nói:

- May mắn gặp anh nên em mới có thể ở lại Nhật lâu vậy, nếu không chắc cũng sớm bị đuổi về rồi.

- Chỉ cần em muốn, khi nào đi, đi bao lâu đều được, anh lo hết.

Kiều Thư cười hì hì rồi tiếp tục ăn, xong xuôi Trần Tú lại đưa Kiêu Thư đi làm, trước khi về công ty, anh còn dặn dò:

- Tan làm anh đón em, chúng ta đi xem phim.

Kiều Thư gạt đầu rồi mới vào phía hội trường của Tùng Hải. Cũng chỉ còn 3 ngày nữa là đến buổi đấu giá, cố gắng hết 3 ngày này là xong xuôi, không còn vướng mắc gì, mọi chuyện đến đâu tính đến đó vậy. Hít một hơi thật sâu như để lấy tinh thần rồi cô mới tiếp tục tiến về phía trước. Khi Kiêu Thư đến nơi thì nhân viên của mình đang lục đục bỏ dụng cụ ra để làm việc, thấy Kiêu Thư vui vẻ, tươi trẻ như một bông hoa nở rộ bởi chiếc áo sơ mi trắng bên trong, kèm với vest lửng tay màu cam bên ngoài ôm sát thân hình nhỏ nhắn trẻ trung lại lịch sự với quần âu phẳng phiu ống quần hơi loe, che đi phần nào đôi guốc cao gót nhẹ nhàng. Trên tay là chiếc túi xách hàng hiệu màu trắng năng động, Kiêu Thư ào vào như một làn gió trong lành của ngày mới đầy sức sống khiến mọi người đều hào hứng phấn khởi. Nhanh chóng bắt tay vào công việc, cô dự tính hết sáng mai là phải xong xuôi tất cả, chiều mai bổ sung những thứ cần thiết và chạy thử chương trình, như vậy đến hôm sau nữa là chiều ngày thứ 7 có thể tự tin tổ chức được rồi.

Kiều Thư chăm chú làm việc, cũng không để ý đến một đôi mắt xa xăm luôn chân thành dõi theo từng hành động của mình... Rất nhanh đã hết ngày, Kiêu Thư nhanh chóng thu dọn đồ đạc cùng mọi người tan làm, Trần Tú đã đợi sẵn phía ngoài. Anh mặc chiếc quần Jeans cùng áo phông ngắn tay khỏe khoắn màu trắng, tóc gọn gàng và khuôn mặt tươi tắn, nhìn anh khác hẳn với hình ảnh anh cảnh sát nghiêm nghị hoặc giám đốc lịch lãm thường ngày, nhưng đây lại mới chính là phong cách phù hợp với anh. Kiêu Thư hơi cười chậm chậm bước tới:

- Nhìn anh như thế này dù là người buồn phiền cũng thật khó để âu sầu nhỉ?

- Anh chỉ mong em nhìn anh là thấy hết âu sầu thôi à, còn người khác thì anh không quan tâm nha.

Vừa nói anh vừa mở cửa xe để Kiêu Thư ngồi vào, rồi anh mới sang ghế lái điều khiển xe đi. Tới rạp chiếu phim, vì Trần Tú đã mua vé trước, nên hai người chỉ mua thêm ít đồ ăn vào mà thôi. Khi đã yên vị ngồi vào vị trí của mình, Kiêu Thư mới hỏi:

- Anh cho em xem phim gì đây?

- Haizzz... Anh cũng suy nghĩ ghê lắm, phim ma thì em thấy nhàm chán, phim tình cảm thì lại lo em chỉ tập trung vào anh nhân vật chính đẹp trai mà bỏ qua một người chói lóa trong đêm tối như anh, còn xem phim hành động thì em lại không hứng thú, hoạt hình thì cũng không ham...nên anh quyết định tìm bộ phim siêu hài để cho em sáng khoái có được không?

Kiều Thư bật cười:

- Được vậy em cũng chờ xem thể nào.

Nhưng đúng là bộ phim Mr.Bean này, khiến Kiêu Thư không thể nhịn cười nổi. Cô cười nghiêng ngả cùng mọi người trong rạp, có thể nói...cười đến ra nước mắt...và thật sự lúc đó, cô hoàn toàn thoải mái, cũng không còn phải suy nghĩ về bất cứ việc gì cả. Khi ra đến ngoài, gương mặt hoàn hảo bừng sáng vì được thả lỏng và vui vẻ, Kiêu Thư chủ động nắm tay Trần Tú, dựa sát vào người anh, hòa chung vào với dòng người đông đúc...cô nhẹ nhàng nói khẽ, cảm thán từ sâu tận trong lòng mình:

- Trần Tú...cảm ơn anh.

Trần Tú chỉ nhìn cô ôn nhu đầy yêu thương, ánh mắt mong mỏi tha thiết hướng về cô chờ đợi. Đúng thế, người bên cạnh cô lúc này là Trần Tú, tuy anh không chiếm trọn trái tim cô, nhưng cũng không khi nào tổn thương nó. Anh tình nguyện vì nụ cười của cô mà hi sinh biết bao thời gian...vậy cô còn phân vân điều gì nữa...mọi chuyện trong quá khứ, tất cả đã qua...dù cho vì xảy ra tai nạn nên không đến được nơi hẹn, thì cũng là do cô và Minh Tùng không có duyên phận. Rồi gặp Trần Tú giữa đất khách quê người chính là đoạn duyên phận cô và Trần Tú phải đi tiếp...vậy thì cứ tiếp tục đi về phía trước thôi...không cần suy nghĩ quá nhiều, mọi chuyện đều đã được an bài, dù có tính toán cũng không có khả năng thành, chuyện gì đến rồi cũng sẽ phải đến mà thôi.

Xem phim xong hai người kiếm một quán ăn gần đó, ăn thêm chút rồi cùng nhau đi dạo quanh bờ hồ, gió đêm mát lạnh mang theo hương hoa phảng phất chạm vào da mặt thật thoải mái, ánh đèn điện lung linh

lấp lánh phản chiếu trên mặt hồ, khiến con người ta có cảm giác mộng lung mà xa xăm. Một hàng kem dạo đi qua, cô kéo tay anh tới:

- Mua cho em đi.
- Cái này ấy hả?
- Uhm.
- Đau bụng đấy.
- Yên tâm, em tốt bụng lắm, không cần lo đâu.

Nhìn Kiều Thư cười hài hòa, Trần Tú chỉ biết chiều ý cô, cũng mua thêm một cây, rồi cùng cô ngồi nhâm nhi que kem dọc đường trên một ghế đá. Vừa ăn chậm rãi, Kiều Thư vừa nói:

- Thời gian qua nếu không có anh, em không biết khi nào mới nên quay lại. Tuy có thật nhiều thứ níu kéo, nhưng em lại sợ phải đối diện. Thực ra có anh, em dũng cảm hơn rất nhiều. Cái lúc em tưởng mình đã chìm sâu dưới lòng sông lạnh lẽo kia rồi, thì lại cảm nhận được luồng hơi ấm dễ chịu của anh, khiến em lặng lẽ đi vào giấc ngủ yên bình. Nhiều lúc em cảm thấy rất cô đơn và tuyệt vọng, nhưng anh luôn cho em biết, anh vẫn ở bên cạnh em. Nói ra có vẻ buồn cười, nhưng trong lòng em Thái Khang lại không bằng được một phần tình cảm em giành cho anh. Trước đây, trốn tránh anh là em cho rằng bản thân mình không có khả năng yêu thương ai ngoài Kiều Như, đến khi nhận ra mình hoàn toàn có thể, thì trái tim lại hướng về một người khác, dù thời gian anh bên cạnh em cũng không ít ỏi gì. Bị thương rồi lại ôm vết thương ấy đến bên cạnh để anh chữa trị...anh không thấy em đang rất lợi dụng anh hay sao?

Trần Tú tựa hẳn lưng vào thành ghế, anh cũng bình thản mà nói:

- Tính cho đến nay thời gian anh hướng về em cũng phải mười mấy năm rồi, đôi khi anh cũng tự hỏi mình có hối hận hay không khi giành nhiều tình cảm cho em như vậy, nhưng thật lạ kì, khi anh chưa trả lời xong câu hỏi ấy, thì anh đã lại nhìn về phía em mà không thể rời mắt được rồi. Khi anh nghĩ rằng thật sự không thể nhìn em bên người khác được nữa, buông tay để đi tới một nơi không có bóng dáng em. Anh cho rằng chỉ cần không nhìn thấy em, anh có thể dần quên đi bóng hình em. Nhưng sự thật không phải thế, đôi lúc anh lại ước dù em bên người khác cũng được, chỉ cần nhìn em 5 phút thôi, để anh có thể lại tiếp tục công cuộc từ bỏ. Nhưng đau lòng khiến anh không đủ can đảm quay về nhìn em dù chỉ 1 phút, cứ thế từng ngày trôi qua với anh cũng chẳng có ý nghĩa gì. Cho đến khi nhìn thấy em dưới ánh mặt trời đầu ngày lộng lẫy nhưng lại phẳng phất nỗi buồn nào đó, thì anh lại thật sự vứt bỏ tất cả. Cái gì mà từ bỏ, cái gì mà lãng quên...chẳng còn lưu lại chút gì trong tâm trí anh nữa. Nhìn thấy em, như là thấy cả thế giới của mình. Vậy anh có thể quên em hay sao? Có thể anh sẽ quên, nhưng anh cần gấp bao nhiêu thời gian đã hướng về em, thì mới có thể quên đây? Vì vậy, nếu anh có ưu điểm nào để em lợi dụng, thì anh lại cảm thấy mình cũng khá may mắn đấy chứ.

Trần Tú lại nhìn sang khuôn mặt cảm thán của Kiều Thư mà cười rất tự nhiên. Anh khẽ véo nhẹ hai bên má mịn màng của Kiều Thư, yêu thương ôm cô vào rất bao bọc mà tiếp:

- Anh nghĩ rằng, dù bây giờ em bên cạnh anh, nhưng ngày mai rời bỏ anh, thì anh cũng thật khó có biện pháp để quên đi em, hoặc ngay lập tức từ bỏ được em...anh vẫn sẽ ngốc nghếch mà tiếp tục hướng trái tim mình về phía em, cho đến một ngày nào đó có thể bỏ đi tình yêu này...mà bản thân anh cũng không biết...đó thật sự là ngày nào nữa.

Kiều Thư vòng hai tay của mình, siết chặt hơn thân hình rắn chắc đang nhẹ nhàng ôm cô như sợ khiến cô gặp ổn thương gì đó, nên rất cẩn thận mà nâng niu. Tận sâu trong trái tim cô rung động thật mạnh...giờ phút này cô hoàn toàn nghĩ rằng mình có thể yêu người đàn ông này, hoàn toàn cho rằng mình có thể quên đi quãng thời gian trước đây, để bắt đầu một đoạn tình cảm hoàn toàn mới. Tuy nhiên...ông trời thường hay đùa giỡn, nên có lẽ Kiều Thư vẫn còn nhiều điều phải đối diện, hơn là cô tưởng.

31. Chương 31

Khi Trần Tú đưa Kiều Thư về nhà rồi, ngồi lại một lúc, anh cũng ra xe đi về. Trần Tú vừa ra ngoài được khoảng 10 phút, chuông cửa lại kêu, đang dọn dẹp Kiều Thư ra ngoài, vừa mở cửa vừa tươi cười hỏi:

- Anh để quên gì sao? Mới đi đã...cô là....

Kiều Thư bỗng ngừng nói khi phát hiện ra người trước cửa không phải là Trần Tú, dù trời nóng nhưng cô gái này lại mặc một chiếc áo khoác trắng dài tới đầu gối, có mũ trùm lên đầu che đi gần nửa khuôn mặt, nhưng làn da trắng và đôi môi son đỏ khiến Kiều Thư phỏng đoán đây là người phụ nữ xinh đẹp, tuy vậy cô ta lại khiến Kiều Thư dậy lên một cảm giác không an toàn, một điều gì đó nhắm thẳng vào cô lúc này khiến Kiều Thư đề phòng hơi lùi người về phía sau. Định bụng đóng cửa lại, nhưng cô gái kia nhanh chóng giữ lấy, đẩy Kiều Thư vào và cũng lách người vào nhà. Bị bất ngờ Kiều Thư lão đảo suýt ngã, cô phải vội vàng bám vào tường để chống đỡ bản thân mình. Qua đi bất ngờ, Kiều Thư thẳng người, lấy lại bình tĩnh, khoanh tay trước ngực hỏi cô gái lạ:

- Cô là ai? Tại sao lại vào nhà tôi?

- Không còn nhận ra tôi hay sao?

Vừa nhếch đôi môi đỏ rực cười, vừa gỡ bỏ mũ trên đầu... Kiều Thư hơi nhíu mày...cô gái này có điểm quen thuộc...đôi mắt sắc lạnh, đôi môi tô son đỏ...khí chất của một tiểu thư nhà giàu, nhưng lại mang theo nguy hiểm rình rập...

- Thanh Vân?

- Phải, nhớ ra rồi sao? Tôi tưởng cô không khi nào quên nổi tôi chứ?

Thanh Vân cười nham hiểm, nhìn cô ta lần này không chau chuốt như trước, cũng có vẻ mệt mỏi, tóc cắt ngắn không theo kiểu cách gì, gương mặt đánh phấn trắng bóc cũng không che hết vài vết sẹo trên trán. Kiều Thư cười nhẹ nhàng, lấy phong thái của chủ nhà mời cô ta vào trong. Khi cả hai đã ngồi đối diện nhau, Kiều Thư rất thản nhiên nói:

- Thời gian không ngắn, cô thay đổi cũng khá nhiều, tôi phải tốn chút công sức mới nhận ra. Hôm nay cô đến đây giờ này có việc gì?

Cô ta đặt một bì thư vàng nhạt xuống mặt bàn, vẫn cười như cũ mà trả lời:

- Tất nhiên khó nhận ra rồi, tôi cũng không phải Thanh Vân của một năm trước cô gặp.

Kiều Thư nhíu mày khi thấy cô ta rút điện thoại ra, ấn gọi một dãy số...cô ta nói vào điện thoại:

- Còn nhận ra giọng tôi không?

-.....

- Không quên nhanh thế chứ?

-.....

- Ha Ha...đúng Thanh Vân, là Thanh Vân của anh đây.

-.....

- Có việc gì ư? À, đúng là có việc...nếu bây giờ tôi đang ở cùng người mà anh yêu thương mong nhớ thì sao?

-.....

- Tôi đâu dám làm gì cô ta, tôi rất lo sẽ bị anh ra tay. Chỉ có điều mấy ngày nay đi theo cô ta, thấy anh yêu cô ta tha thiết vậy, nhưng cô ta lại mặn nồng với người đàn ông khác, quả là không đành lòng. Nên muốn giúp đỡ anh một chút.

-

- À, giờ tôi không quan tâm lắm đến việc anh và cô ta ra sao. Tôi chỉ muốn anh chứng kiến cô ta đau khổ, và nội tâm cô ta bị giằng xé thôi, là tạm ổn rồi. Có đúng không?

Sau đó cô ta cúp điện thoại, lại nhìn thẳng vào Kiều Thư, Kiều Thư cũng không lảng tránh, vừa cười vừa hỏi cô ta:

- Xem ra cô muốn cho tôi xem gì đó thì phải.

- Vậy cô có muốn xem không?

- Nếu tôi nói không có hứng thú với cô cũng như những gì cô mang đến thì sao đây?

- Ha..ha...tôi nghĩ là không thể nào đâu, cô cũng nên quan tâm một chút tới lý do vì sao năm đó Minh Tùng lại làm như vậy, hoặc ít nhất cũng nên quan tâm đến thân thể của mình chứ nhỉ???

- Thân thể của tôi? Có vấn đề gì liên quan đến cô hay sao?

- Có thể nói vậy không nhỉ? Nếu muốn biết thì xem thử đi...

Thanh Vân chìa ra trước mặt Kiều Thư bì thư màu vàng nhạt kia. Kiều Thư nhú mày, cũng không có nhận lấy. Vẫn giữ tư thế của người ở trên. Cô bình thản nhìn thẳng vào Thanh Vân:

- Tôi không muốn có chút dính dáng gì với cô cả, nhìn thấy cô tôi cũng không thoải mái. Tôi và Minh Tùng cũng chẳng còn liên quan gì tới nhau nữa. Vì thế cô có thể rời khỏi nhà tôi được rồi. Tôi không chào đón, cũng không muốn tiếp chuyện cô.

Kiều Thư đứng lên, bày ra dáng vẻ tiền khách, lại nghe Thanh Vân ở phía sau cười to nói:

- Kiều Thư, nếu tôi nói cho cô biết, trong tập hồ sơ này là bằng chứng cô không phải con gái ruột của TGD tập đoàn Thái Hòa thì sao?

- Cô ở đây nói linh tinh cái gì vậy?

- Chỉ cần cô mở ra sẽ biết tôi nói linh tinh hay không mà. Cô luôn cho rằng mẹ cô tốt đẹp, nhưng qua đây sẽ cho cô biết, người mẹ tốt đẹp của cô, phản bội người cô gọi là bố, đi tăng tị với một người đàn ông khác, rồi sinh ra cô...nói cách khác, cô chỉ là con hoang...con hoang thôi nghe rõ chưa? Ha ha...

- Im miệng!!!!

Một giọng nam quen thuộc cất lên, Minh Tùng sừng sững đứng đó như một vị thần giông tố đang nổi giận. Trên người anh chỉ mặc chiếc áo phông ngắn tay và quần thụng ở nhà thoải mái. Có lẽ vì quá vội vàng nên ngay đến quần áo cũng chưa kịp thay đã lao ra khỏi nhà. Ở giây phút Kiều Thư nhìn thấy một Minh Tùng thực sự, với mái tóc vàng kim rực rỡ mềm mại, nước da trắng điển hình của người Châu Âu, và đôi môi mọng đỏ đầy thu hút, nhưng lại không làm lu mờ đi khuôn mặt góc cạnh ưu tú đầy nam tính, kèm theo ánh mắt gấp gáp tức giận đang hướng về phía Thanh Vân của anh, khiến cô như quên đi tất cả những gì Thanh Vân vừa nói... Minh Tùng mang theo một cỗ nguy hiểm tiến lại gần phía Thanh Vân, bóp mạnh vào hai bên má cô ta, áp chế cô ta vào thành ghế phía sau trong sự ngỡ ngàng của Kiều Thư, Minh Tùng gầm giọng:

- Có phải thời gian trừng phạt cô không đủ nên cô hoàn toàn phát điên đúng không? Cần tôi đưa cô đi chữa trị tiếp tục hả?

Kiều Thư bàng hoàng tiến lại giữ lấy tay Minh Tùng, cô thật tin tưởng nếu mình không ngăn cản thì lập tức Minh Tùng có thể giết Thanh Vân ngay tại chỗ... Cô lên tiếng hét hoảng:

- Minh Tùng...

Bắt gặp ánh mắt khẩn cầu và lo lắng của Kiều Thư, Minh Tùng khẽ giật mình nới lỏng tay, Thanh Vân lập tức thoát khỏi vòng vây của Minh Tùng, chạy lại một góc khác cười điên dại mà gào lên:

- Kiều Thư, cô biết vì sao hôm đó Minh Tùng lại phải nói với cô là kết hôn với tôi hay không? Là do anh ta muốn bảo vệ cô, không muốn tôi nói cho cô biết sự thật này khiến cô bị tổn thương.

Minh Tùng căm thù định tiến lại phía Thanh Vân, thì Kiều Thư giữ tay anh lại. Thanh Vân lại tiếp:

- Nhưng cô có biết sau đó anh ta đã làm gì không? Anh ta sai người nhốt tôi vào nhà thương điên cả năm trời... Ha ha...không nghĩ rằng khi tôi ra ngoài vẫn có thể khiến cô ta tổn thương phải không hả Minh Tùng. Anh có coi thường tôi hay không? Nhốt tôi một năm mà cho rằng tôi ngoan ngoãn ngồi im hả? Kiều Thư tôi cũng nói cho cô biết, anh ta vì chạy đến chỗ cô mà gặp tai nạn.. Ha ha...trời chiều lòng người, anh ta suýt chết, thoát chết thì cũng trải qua thời gian đau đớn phục hồi... Sao Kiều Thư...cô thấy mình nên quay lại với Minh Tùng hay tiếp tục với người đàn ông hôm nay?

- Mục đích của cô là gì? Làm thế này không phải giúp tôi và Minh Tùng hóa giải hiểu lầm sao? (Kiều Thư vẫn tỏ ra bình thản mà hỏi Thanh Vân)

- Tôi nói rồi, tôi không quan tâm anh ta và cô có gương vỡ lại lành hay không, tôi chỉ muốn cô đau khổ, và nội tâm cô thật giằng xé mà thôi. Tôi còn muốn...nhiều nữa...nhưng từ từ thôi, tôi muốn người anh ta yêu phải khổ sở đau đớn hơn tôi gấp nghìn lần.

- Cô định làm gì? (Minh Tùng lạnh lùng nhìn cô ta hỏi)

Thanh Vân cười vang mà trả lời:

- Nếu hôm nay không giết tôi, vậy tôi sẽ còn quay lại...giết cô ta.

Minh Tùng điên cuồng phi lại ép cô ta vào tường, như dùng hết sức lực của mình mà bóp lấy cổ Thanh Vân, khiến cô ta không thở được, hoảng hốt hít lấy chút ít không khí bên ngoài. Kiều Thư vội vàng chạy lại ôm lấy người Minh Tùng:

- Minh Tùng, dừng tay lại, anh làm vậy, cô ta sẽ chết mất, Minh Tùng...em xin anh...

Kiều Thư khóc nức nở sau lưng Minh Tùng khiến anh không đành lòng mà buông tay ra khỏi người Thanh Vân, cô ta lả cả người xuống đất, còn Minh Tùng vì kìm nén mà khuôn mặt bừng đỏ, hơi thở gấp gáp, anh gần từng chữ:

- Mau rút ra khỏi đây, nếu còn một lần xuất hiện, tôi sẽ giúp cả nhà cô không nhận ra cô, đừng nghĩ chọc vào Minh Tùng này là đơn giản, tôi là người như thế nào, chắc chắn cô hiểu. Đừng nói với tôi, cô không biết David Minh Tùng cách đây 10 năm là như thế nào, không nên khiến tôi hành động với cô như vậy. Cút...

32. Chương 32

Có lẽ lần này Thanh Vân thật sự sợ hãi...cô ta lê thân người ra ngoài khó nhọc... Đúng vậy, không phải cô ta không biết David Minh Tùng trước đây như thế nào. Hai công tử của Tùng_Hải không chỉ hào hoa phong nhã, đỉnh đặc chính chu như người ngoài thường thấy, mặt khác, họ còn có một tổ chức ngầm rất hùng hậu, có thể dẹp yên mọi thế lực chứ đừng nói một Thanh Vân hay gia đình cô ta. Chỉ sợ trong một đêm, công ty trang sức của gia đình cô ta cũng không còn thấy bóng dáng đâu chứ đừng nói đến một người tên Thanh Vân. Nếu Minh Tùng không nhắc, có lẽ cô ta cũng quên đi điều này, vì cô biết từ ngày Thanh Lan ra đi, Minh Tùng đã không còn quan tâm tổ chức nữa, hoàn toàn do Minh Hải điều hành...nhưng có lẽ...người còn muốn sống thì không nên chọc vào Minh Tùng. Một khi anh đã nổi điên, thì chẳng có điều gì là không thể cả. Đến giờ phút này, kể cả Thanh Vân hay gia đình cô ta, thì cũng đã không thể dựa vào Thanh Lan mà tránh khỏi sự trừng phạt của Minh Tùng nữa...cả năm ở trong bệnh viện tâm thần, đối diện với bao nhiêu người điên dại, bị bao nhiêu người đánh đập...cô ta cũng không cảm thấy sự chết chóc như giờ phút Minh Tùng ào tới muốn tước đi mạng sống của mình...lúc này, Thanh Vân chân chính hiểu...cô ta không thể động đến Kiều Thư, cũng chưa khi nào đủ bản lĩnh để có thể đối đầu với Minh Tùng. Trước đây cứ nghĩ có thể dựa vào Thanh Lan...nhưng hiện tại...dù Thanh Lan có sống lại cũng khó lòng cứu được cô ta.

Còn lại Minh Tùng và Kiều Thư. Anh biết chắc chắn sẽ có ngày gặp lại cô, nhưng chưa khi nào nghĩ rằng, gặp nhau trong hoàn cảnh như thế này. Nhìn gương mặt thanh tú của cô thất thần, từng bước chậm chạp đi về phía tập hồ sơ trên bàn, anh vội vàng giữ cô lại. Khẽ động người thoát khỏi cánh tay của anh, cô bình thản mở ra...như không tin vào mắt mình, kết quả xét nghiệm ADN...cô không có quan hệ cha con với ông

Thái Hòa, nhưng lại có quan hệ mẹ con với bà Thu Nga.... Như vậy, như vậy là sao...một loạt những tấm ảnh mẹ cô trẻ trung ngồi ăn uống cùng người đàn ông lạ mặt, rồi hai người cùng nhau đi vào khách sạn...rồi những cái gì nữa đây??? Cô không thể tiếp tục nhìn nữa...thân hình mảnh mai đổ gục xuống ghế salon, Minh Tùng vội vàng chạy lại đỡ lấy. Anh đau xót ôm cô vào, như muốn tắt cả những nỗi đau này của cô anh có thể nhận lấy hết... Từng giọt nước mắt trào ra...thì ra...vì không phải con gái ruột, nên ông Thái Hòa mới đối xử với cô như vậy, thì ra vì không hoàn toàn chung một huyết thống, nên Thái Khang mới lo lắng khi cô hỏi chúng ta có phải anh em hay không...thì ra ai cũng biết, chỉ có cô...ngu ngốc sống suốt 28 năm mà không biết chuyện gì... Kiều Thư vùng ra khỏi vòng ôm bao bọc của Minh Tùng, bật người đứng dậy, cô chạy ra ngoài mà không nghe thấy tiếng gọi lo lắng của anh. Bất kịp bước chạy của cô, anh bất đắc dĩ nói:

- Anh đưa em đi.

Sau đó kéo Kiều Thư lại gần xe mình, mở cửa xe, để cô ngồi vào rồi anh mới lên xe, cài dây an toàn cho cả hai, và điều khiển xe đi. Chỉ 30 phút, xe đã dừng trước cửa nhà, cô nhanh chóng xuống xe, nhưng lại không đủ dũng cảm bước vào... Minh Tùng đau xót, nắm chặt lấy tay cô, ấn chuông cửa một lúc, hai người thấy Thái Khang ra mở. Thái Khang ngạc nhiên thốt lên:

- Minh Tùng???

Minh Tùng chỉ nhìn Thái Khang gật khẽ rồi lại hướng ánh mắt đầy ẩn ý sang phía Kiều Thư khiến Thái Khang chột dạ. Kiều Thư vào nhà mà không nói năng gì, đến phòng khách thấy ông Thái Hòa đang xem tivi, cô không chào hỏi, chỉ ngồi đối diện ông. Cô trực tiếp vào đề khiến ông Thái Hòa và Thái Khang giật mình:

- Con không phải là con của bố, nhưng vẫn là em của Thái Khang, phải không?

- Em nói linh tinh gì vậy?

Thái Khang sốt sắng lên tiếng, ông Thái Hòa thì yên lặng, Minh Tùng thở dài, chỉ có Kiều Thư vẫn bình thản với thái độ ban đầu. Kiều Thư lại tiếp tục:

- Vì vậy nên bố luôn đặt con ở ngoài căn nhà này, không khi nào muốn nhìn thấy con, cũng chưa khi nào coi trọng mẹ con con, có phải không?

- Xin lỗi, là bố không đúng...

Ông Thái Hòa cúi đầu xuống, chỉ có thể nói được một câu như vậy. Rồi ông đứng lên đi về phòng. Khi đi ra trên tay ông là quyển nhật kí đã cũ màu, ông đưa ra trước mặt Kiều Thư:

- Đừng oán trách mẹ con, bà ấy rất xứng đáng để con coi trọng. Đây là tất cả sự thật, nhưng bố cũng chưa đủ dũng cảm đi đến cuối cùng... Con cầm lấy đi.

Nói rồi, ông Thái Hòa lại lững thững quay lại phòng của mình, Thái Khang lo lắng nhìn Kiều Thư, rồi lại nhìn sang Minh Tùng...chẳng có cách nào khác Minh Tùng chỉ có thể gật đầu với Thái Khang rồi theo bóng dáng lay lắt của Kiều Thư ra xe. Anh rất hiểu giờ cô đang như thế nào. Anh chỉ im lặng, lái xe tới nơi bà Thu Nga yên nghỉ.

Kiều Thư lững thững đi tới như đứng trước mặt bà mà nói:

- Mẹ, là do con sao, do con khiến mẹ bị bố coi thường, con khiến mẹ sống đau khổ dằn vặt suốt bao nhiêu năm tháng qua, khiến mẹ phải hi sinh suốt bao năm tháng qua phải không? Sao khi đó mẹ không bỏ con đi, chỉ cần bỏ con đi, chẳng phải mẹ sẽ vẫn an nhàn, vẫn hạnh phúc hay sao? Mẹ...con thật hư, không hiểu nỗi lòng mẹ, luôn xa cách mẹ, không biết yêu thương an ủi mẹ, khiến mẹ buồn biết bao nhiêu....

Kiều Thư nằm xuống, yêu thương ôm ấp, nhưng đau khổ vuốt ve nhẹ nhàng trên lớp cổ xanh. Một giọt nước mắt lại tràn ra, khiến Minh Tùng vội vàng lau đi, anh tiến lại gần Kiều Thư, muốn nói một điều gì đó, lại sợ cô nhận ra sự tồn tại của anh mà xua đuổi anh...anh chỉ biết thở dài ngồi xuống, yên lặng ở bên cạnh cô mà thôi. Là anh cũng chưa hiểu cô, anh cho rằng khi cô biết chuyện, cô sẽ thất vọng vì người duy nhất cô tin tưởng là mẹ, lại không thành thật với cô, sợ cô tổn thương vì sự thật này, nhưng không nghĩ đến, Kiều Thư lại chỉ đau khổ trách cứ bản thân, khiến mẹ khổ sở, khiến mẹ phải chịu thiệt thòi. Anh thở dài vuốt nhẹ mái tóc ướt sương của cô. Cho đến rất lâu, có lẽ sương xuống đã rất nhiều, màn đêm cũng đã

lạnh lẽo và đáng sợ, Kiều Thư mới thiếp đi vì quá mệt mỏi. Nước mắt cô đã rơi trong bao lâu chứ, anh ôm cô vào, cảm nhận thân hình đang run rẩy vì lạnh và cô đơn của Kiều Thư, anh vội vàng bế cô ra xe, nhẹ nhàng đưa cô về nhà. Bỏ bớt đi lớp áo bên ngoài, anh bật máy sưởi và cho cô nằm an ổn trong ổ chăn ấm áp.... Minh Tùng không biết, ngày mai khi tỉnh dậy, cô có thể nhớ rằng hôm qua có anh bên cạnh cô hay không...chỉ có điều duy nhất anh muốn làm bây giờ là không để cô lại một mình, không thể xa rời cô lúc này mà thôi. Minh Tùng nhẹ nhàng nằm lên giường, anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô, ôm lấy thân hình đang sợ hãi như đứa trẻ sơ sinh trong bụng mẹ của Kiều Thư, lặng lẽ giúp cô cảm thấy ấm áp và an toàn...hi vọng cô yên tâm để có một giấc ngủ an bình.

Sáng hôm sau khi Kiều Thư tỉnh dậy, thấy mình đã nằm trong phòng, cô ngồi dậy, day day trán, lại ngửi được mùi thức ăn thơm lừng, đứng dậy đi ra phòng bếp, thấy bóng dáng quen thuộc đang chú tâm nấu ăn, cô hơi dụi mắt, rồi tựa người vào cạnh tường, nhìn bóng lưng đã lâu không thấy. Điện thoại của Kiều Thư vang lên, khiến cả cô và Minh Tùng đều giật mình, liếc qua màn hình, Kiều Thư nghe máy:

- Trần Tú...

-

- Uhm, hôm nay em có việc, anh cứ đi làm đi. Em sẽ gọi lại cho anh sau...em cần giải quyết vài chuyện.

-

- Không vấn đề gì đâu, em sẽ kể với anh sau... Uhm...em biết rồi, bye...

Sau khi cúp điện thoại, cô vào đánh răng rửa mặt rồi quay ra, bình thần ngồi vào bàn ăn đã được dọn sẵn. Một bát cháo nóng hổi trước mặt khiến mắt cô hơi cay... Lấy lại tập trung, cô nhìn lên Minh Tùng nói:

- Anh cũng ngồi ăn luôn đi, tiện thể nói chuyện một chút, cũng lâu rồi không gặp nhau.

Minh Tùng khẽ gật rồi ngồi xuống đối diện với Kiều Thư... Một Kiều Thư bình thản như thế này, khiến anh thật lo lắng, cô quá kiên cường lại khiến anh đau lòng. Cả đời anh cũng không quên được ngày hôm qua anh đứng trước mặt cô mà chỉ như không tồn tại, anh bên cạnh nhưng không thể khiến cô hết cô đơn... Minh Tùng thở dài một hơi sau đó cũng ăn phần của mình. Suốt bữa ăn không ai nói gì với nhau, khi xong xuôi, Kiều Thư gọi điện giao công việc cho nhân viên, rồi pha một ấm trà xanh nhỏ, mang ra phòng khách. Ngồi đối diện với Minh Tùng cô cố gắng kìm nén cảm xúc trong lòng mà nói:

- Cảm ơn anh chuyện ngày hôm qua...

Minh Tùng vẫn chỉ nhìn thẳng vào khuôn mặt của Kiều Thư mà bao nhiêu tháng ngày anh mong nhớ, thủy chung không nói gì. Lại nghe cô tiếp:

- Em cũng không nghĩ rằng trước đây là vì chuyện này mà khiến anh như vậy... Ngày hôm qua cũng chẳng suy nghĩ được gì, em cũng cứ hoang mang mà thôi, hôm nay em sẽ suy nghĩ thật kỹ mọi chuyện. Em cũng rất tiếc chuyện anh bị tai nạn. Em không ngờ chuyện ấy lại xảy ra. Nhưng cho đến thời điểm này, em cũng không biết bản thân mình nên như thế nào. Tất cả trước mắt em đều không rõ ràng.

- Anh yêu em...

Minh Tùng đột nhiên tuyên bố ngắt lời Kiều Thư khiến cô choáng váng không biết tiếp tục nói gì. Mặt nạ cứng rắn cô cho rằng rất hoàn hảo chỉ vì một lời nói yêu của anh mà muốn vỡ vụn. Ánh mắt nâu trầm một thời gian dài luôn theo cô đi vào giấc ngủ vẫn cương quyết nhìn cô. Minh Tùng tiếp tục nói:

- Anh không biết nên nói gì, nên giải thích như thế nào. Anh không có khả năng nói cho em nghe sự thật đó, cũng không có khả năng thương tổn em, nhưng chính anh lại gián tiếp và vô tình làm em tổn thương. Anh cũng không có gì để ngụy biện cho bản thân mình cả. Anh chỉ có thể nói một điều là anh yêu em mà thôi. Dù hơn một năm trước, hay hiện tại, thì anh cũng vẫn luôn yêu em. Anh biết trong em bây giờ rất hoang mang. Hôm nay em cứ nghỉ ngơi ở nhà...dừng cầm đọc cho hết quyển nhật ký đó. Khi chưa biết thì không nói làm gì, khi đã đến thì phải đối diện. Chỉ cần em hiểu, mẹ em dù hạnh phúc hay đau khổ, thì với bác...em vẫn là người quan trọng nhất, người mà bác yêu thương lo lắng nhất. Hơn một năm trước đây, anh bên cạnh giúp em vượt qua chuyện đau buồn. Nhưng thời điểm hiện tại, anh biết em đủ cứng cáp để nhìn nhận mọi chuyện. Anh vẫn giúp em nhưng trong lĩnh vực khác. Ngày mai là diễn ra buổi đấu giá, em

không cần lo lắng, anh sẽ hoàn thành nốt những gì còn dở dang. Anh biết em sẽ không đồng ý...nhưng anh chỉ hi vọng, em có thể để anh giúp em lần này...cũng đã hơn một năm, anh không làm gì cho em rồi. Nếu lần này không thể giúp em một chút...anh...

- Công việc cũng không còn nhiều, coi như đã xong xuôi cả, chỉ cần chiều nay anh cho chạy thử chương trình, ghi hình lại rồi cho người mang tới đây em xem xét lại là được. Nếu có gì không ổn, sáng mai em có thể chỉnh sửa, sẽ kịp cho chiều tối mai tổ chức.... Giờ anh về đi, dù mệt cũng cố gắng giúp em hôm nay.

Nghe Kiều Thư nói khách sao như vậy, Minh Tùng cũng chỉ biết gật đầu rồi đứng dậy, trước khi ra về, anh còn tham lam nhìn lại cô một lúc. Nhưng khi ra đến cửa lại nghe Kiều Thư nói:

- Anh bỏ lại thẻ được không, em không thích ai có chìa khóa nhà em.

Minh Tùng khẽ nhắm mắt, rồi rút trong túi ra chiếc thẻ mở khóa cửa nhà Kiều Thư, nhẹ nhàng đặt trên kệ tủ gần cửa. Sau đó anh lững thững bước ra ngoài.

Minh Tùng đi rồi, Kiều Thư mới mang đôi mắt ngấn nước ra gần cửa, nhìn vào chiếc thẻ màu vàng nằm im lìm. Hiện tại cô biết rõ, hôm cô ốm...không phải mơ, mà là Minh Tùng thực sự, khi đó có lẽ anh còn đang trong thời gian trị liệu, nên anh đi lại mới chưa vững vàng như vậy. Cô cũng biết, cách đây mấy hôm người cô nhìn thấy qua làn nước mắt cũng là anh chứ không phải là ảo giác giữa đêm khuya tỉnh giấc. Cô cũng hiểu vì sao khi từ Nhật quay về, liền lập tức nhận ra mùi dầu gội của anh tràn ngập trong phòng, cô cũng biết vì sao cả năm trời cô đi vắng chậu cây xương rồng, vẫn khỏe mạnh mà lớn lên, không hẳn là do thích nghi được với hoàn cảnh khắc nghiệt, mà thật ra vẫn có anh chăm chút thường ngày... Cô đã quên mất rằng, thời gian hai người ở chung, cô đã đưa cho anh một chiếc thẻ khác... Kiều Thư lặng lẽ lau đi giọt nước mắt đang lăn tăn trên má, cô ra cửa sổ khẽ vén nhẹ tấm rèm, nhìn xuống Minh Tùng đứng cạnh xe ô tô nhìn lên hướng cô đứng... Con người này...cô biết phải làm như thế nào đây????

33. Chương 33

Kiều Thư tự trấn định lại cảm xúc, sau đó mới lấy quyển nhật kí Minh Tùng để trên tủ ra đọc. Nước mắt vô thức lăn dài khi Kiều Thư chạm tay vào dòng chữ GỬI BÉ CÙNG...đúng vậy, dù rất đau khổ, dần vật thì mẹ cô vẫn luôn thương yêu cô...lật tiếp vào từng trang, từng trang, Kiều Thư lại càng không ngăn được nước mắt của mình rơi xuống... Thì ra bố mẹ cô là thanh mai trúc mã, hai người lớn lên cùng nhau từ nhỏ, bố cô rất yêu quý mẹ cô, nhưng với ông đó chỉ là tình cảm anh em thân thiết, còn với mẹ cô lại khác...đó là thứ tình yêu dịu ngọt mà bà trân quý...hai nhà đều là hào môn, lại thân thiết, nên sớm đã ưng thuận thông gia cùng nhau, nên dùng mọi cách ép buộc hai người thành hôn... Mà đó cũng là ước nguyện của mẹ cô, vì thế trong một hôm bố cô say rượu, hai người đã đi quá giới hạn, nên mẹ cô đã mang thai Thái Khang, cho tới lúc này thì bố cô mới không còn cách nào chối bỏ trách nhiệm... Và rồi hai người có một hôn lễ đúng như mẹ cô mong ước, nhưng bà lại ngàn lần không thể nghĩ được khi kết hôn xong bố cô lại không coi bà ra gì, ông cho rằng bà đã cố tình có Thái Khang để ép ông. Ông càng ngày càng thành đạt, nhưng cũng ngày càng xa rời bà...sau đêm tân hôn đó, ông không hề động vào bà dù chỉ một lần, mẹ cô luôn phải sống một cuộc sống cô đơn, có chồng mà như không. Chỉ đến lúc nào ông Thái Hòa say rượu, thì ông mới là chồng bà, thời gian còn lại, ông đều ra ngoài bàn chuyện làm ăn và tìm những người phụ nữ khác... Hai năm sau, bà Thu Nga tiếp quản việc kinh doanh của ông ngoại giao cho, bà cũng thường xuyên phải ra ngoài bàn chuyện làm ăn, tiếp khách hàng...có rất nhiều người say đắm sắc đẹp mặn mà gái một con của bà...và có người không tử tế, chuốc rượu bà, rồi giở trò và để lại một mầm mống là Kiều Thư trong bụng bà Thu Nga... Hóa ra cũng đã có thời gian bà phân vân không biết nên bỏ cô đi hay không, nhưng tình mẫu tử khiến bà không thể làm chuyện ấy. Và rồi ông Thái Hòa ngày càng coi thường bà, luôn nhìn bà bằng ánh mắt căm thù dè bỉu, luôn dùng những lời lẽ mỉa mai đay nghiến bà...cho đến khi bà quyết tâm đề nghị ly hôn, thì ông Thái Hòa lại nổi điên lên, cho rằng bà lừa dối ông, sinh ra Thái Khang, bây giờ tìm được tình yêu rồi thì định một nhà ba người cùng nhau sinh sống vui vẻ, ông nói sẽ giam cầm bà cả đời, không khi nào cho bà toại nguyện, con của bà chỉ được phép gọi ông là bố, không được phép gọi ai là bố nữa... Và từ đó, hai người cùng dần vật nhau mà sống, chỉ vì một đứa bé tên Kiều Thư mà họ dần vật nhau bao nhiêu năm trời... Kiều Thư ôm lấy

chiếc gối khóc nức nở...giả như cô đừng sinh ra trên đời này, thì dù có không yêu nhưng ông Thái Hòa cũng không thể coi thường cũng không thể khinh bỉ bà Thu Nga...phải hay không???

Lau vội đôi mắt đầy nước, để nhìn tiếp vào những dòng chữ đã nhuốm màu thời gian.... Kiều Thư, hôm nay là sinh nhật 15 tuổi của con, mẹ muốn chúc mừng con thật nhiều, muốn yêu thương con thật nhiều...chỉ có điều...con mạnh mẽ quá, mẹ thật mong có thể mạnh mẽ như con, bé cưng ạ. Thật xin lỗi vì bố không về chúc mừng con...Thêm tuổi mới mẹ chúc bé cưng của mẹ luôn khỏe mạnh, vui vẻ, và thành công nhé. Mẹ yêu con!. Nước mắt chảy dài, Kiều Thư nhớ lại sinh nhật lần thứ 15 của mình, cô nhớ chưa một sinh nhật nào bố cô có mặt chúc mừng cô. Hôm đó Kiều Thư dứt khoát, nếu bố không về, cô sẽ không tổ chức sinh nhật ở nhà. Và khi đó ông Thái Hòa đi công tác tận trời tây, một cú điện thoại cũng không có, Kiều Thư không nói năng gì, hẹn bạn đi ra ngoài tổ chức sinh nhật, đến tận 2h đêm mới về nhà, cũng không nói năng gì với ai, chỉ im lặng đi về phòng, đến sáng hôm sau thì mọi việc vẫn bình thường diễn ra như mọi ngày. Bây giờ cô mới hiểu, mẹ đau khổ nhường nào, và vì sao người cô gọi là bố luôn xa lánh cô.

Kiều Thư, con đã lớn rồi, ra ở riêng rồi, sinh nhật 20 tuổi, mẹ muốn con thành một thiếu nữ thật xinh đẹp, lộng lẫy như một cô công chúa thực thụ có được không. Chiếc váy này rất phù hợp với con nhé! Chúc con sinh nhật vui vẻ

Kiều Thư của mẹ...mẹ thật không muốn phải xa con, thời gian mẹ con mình bên nhau thật ít quá, giả như mẹ còn nhiều thời gian hơn để bên cạnh con nhỉ. Kiều Thư, mẹ muốn con luôn vui vẻ, dù không có mẹ bên cạnh... Xin lỗi con, vì mẹ còn giấu con quá nhiều việc. Mẹ sắp ra đi rồi, thật muốn cho con biết tất cả. Nhưng không biết bắt đầu như thế nào, phải bắt đầu từ đâu...mẹ phải làm sao đây?

Kiều Thư vuốt ve những dòng chữ của bà Thu Nga, cô khẽ thì thầm:

- Mẹ...thật ngốc, sao lại tự dần vặt mình như vậy, là do con không ngoan, đâu phải do mẹ không tốt, mẹ yên tâm...con sống tốt, sống vui vẻ, luôn yêu thương mẹ, không trách mẹ...con trưởng thành rồi mà. Mẹ thật mất nhiều công sức với con, bảo con làm sao phụ lại tấm lòng ấy???

Kiều Thư nhắm chặt mắt lại, ép cho những giọt nước mắt đau khổ trôi ra hết, khóc ẹ, khóc cho cô, chỉ một lần này...khóc thật thoải mái cho cuộc đời bất công, bắt mẹ cô khổ cực như vậy biết bao nhiêu năm.

Bỗng nhiên chuông cửa vang lên, Kiều Thư nhẹ lau đi khuôn mặt mình rồi đứng lên...mở cửa... Cô giật mình khi thấy người trước mắt:

- Kiều Như???

- Phải, là mình, cậu không mời mình vào nhà hả?

- À...cậu vào đi.

Vừa đi vào Kiều Như vừa cười tươi vừa nói:

- Hay cậu cứ gọi mình là Andy cũng được, mấy năm qua cũng quen dần với tên này rồi.

Kiều Thư cười gượng gật đầu:

- Cậu...có em bé hả?

Vừa nhìn vào bụng Andy đã nhô lên Kiều Thư vừa hỏi, cũng ngạc nhiên nhìn vào khuôn mặt phúng phính trắng hồng của Andy, khiến Andy càng buồn cười hơn, Andy nói:

- Uhm...khi cậu đang vi vu ở Nhật, mình đã kết hôn rồi, với Jacky, cũng có bầu được mấy tháng, không ghen, nên ăn uống tốt lắm.

Kiều Thư hơi cúi đầu, Andy lại vỗ nhẹ vào vai cô nói:

- Mình muốn ở nhờ mấy hôm, có được không?

Kiều Thư tròn mắt nhìn Andy vứt túi du lịch xuống ghế salong, rất thoải mái mà ngồi xuống, Andy nói:

- Mình cãi nhau với chồng, tức khí bỏ ra ngoài mấy hôm cho biết mặt... Cho từ Pháp về đây tìm mình, để lần sau chừa luôn đi.

- Cậu đi một mình, từ Pháp về đây?
- Ủ. Không sao mà, em bé khỏe lắm, không lo.
- Cậu về nhà chưa?
- Về gì mà về, mẹ mình mà thấy mình vác bụng bay về đây một mình...chắc không tha ình nổi đâu.

Kiều Thư bỗng bật cười hỏi:

- Cậu nổi loạn như thế này từ bao giờ vậy?

Andy cười rất hồn nhiên mà trả lời:

- Có lẽ là từ khi lấy chồng, được chiều quá đâm ra quen.... Nhưng sao mặt cậu lại thế kia? Mắt mũi kiểu gì mà sưng húp lên thế hả?

34. Chương 34

Andy nhanh chóng thay đổi sắc mặt thăm dò Kiều Thư. Kiều Thư cười nhẹ, mang theo chút yếu ớt nhìn Andy, cô không nghĩ tới có lúc hai người lại ngồi lại với nhau, như những người bạn thân thật sự, chỉ cần lướt qua là có thể biết đối phương vui hay buồn. Kiều Thư ngồi xuống bên cạnh Andy, bình thần nói:

- Nhiều chuyện lắm...từ từ kể mới hết, cậu cứ nghỉ ngơi trước đi.

Andy thấy vậy, cũng không nói thêm nhiều, chỉ đứng lên đi vào rửa mặt thay bộ đồ bầu thoải mái rồi kéo tay Kiều Thư:

- Đi thôi, cùng nghỉ ngơi nào.

Hai người vào phòng ngủ của Kiều Thư cùng đặt lưng xuống giường, Andy nhìn lên trần nhà, khẽ chớp đôi lông mi dài mà nói:

- Lâu rồi mới có cảm giác như thế này, yên bình với nhau thật là tốt.
- Xin lỗi...do mình mà mọi chuyện mới thành ra như vậy.
- Qua rồi, nhắc lại làm gì. Mình còn phải cảm ơn cậu ấy chứ. Nếu năm đó, kết hôn với Văn Quốc...thì mình đã bỏ qua Jacky, mà nếu bỏ qua anh ấy thì cuộc đời này chắc là thiếu sót lắm.
- Nhưng nếu năm đó cậu đến với Văn quốc, thì cậu cũng vẫn sẽ hạnh phúc thôi. Khi ấy hai người thực sự rất yêu nhau.
- Tất cả mọi chuyện là duyên phận. Không đến với Văn Quốc là mình và anh ấy nợ nhau đến đó thôi. Nhìn ra Jacky đó là đoạn mà mình phải đi tiếp. Mình rất hài lòng với cuộc sống hiện tại... Còn cậu?
- Mình không biết nên hài lòng hay nên oán thán. Cuộc đời dường như trêu đùa mình hơi nhiều.o_o. Nhưng cũng chẳng có biện pháp, đến thì phải đối diện vậy thôi.
- Cậu biết vì sao mình khá quen thuộc nhà cậu không? Vì trong khoảng thời gian cậu ở Nhật, mình có đến đây vài lần cùng Jacky, Minh Tùng khi không ở viện đều đến đây...
- Mình quả thật không biết anh ấy lại trải qua giai đoạn như vậy...
- Khi vừa cấp cứu dậy, điều duy nhất anh ấy làm là sống chết đòi ra sân bay, khiến mọi người hoảng hốt ngăn cản anh ấy, nhưng không có cách nào giải quyết, Minh Hải và Jacky phải cùng dàn bác sĩ, y tá đưa anh ấy đến sân bay bằng xe cứu thương. Ra tới nơi anh ấy cũng không tìm cậu, chỉ nhìn xung quanh rồi ngồi ở đó hàng giờ, cho đến khi không chịu nổi nữa, mọi người mới kéo anh ấy về.

Nghe Andy kể, nước mắt của Kiều Thư bỗng thì nhau rơi xuống. Trong đầu cô hiện lên hình ảnh tiêu tụy của Minh Tùng khi ấy mà bỗng đau lòng không thôi. Anh đã phải trải qua quãng thời gian ấy như thế nào chứ?

Kiều Thư lại nghe tiếng Andy nhỏ nhẹ tiếp tục:

- Khi thoát khỏi tay thần chết, anh ấy cũng không phải hồi phục ngay. Chân của anh ấy quá yếu, hoàn toàn không thể tự đi lại hay hoạt động gì được. Phải mất vài tháng ngồi xe lăn, sau đó mới bắt đầu tiến hành phục hồi chức năng. Nói chung mình có nói cậu cũng không tưởng tượng nổi tình thế lúc đó đâu. Đôi khi cảm giác Minh Tùng sẽ từ bỏ nhưng những tin tức về cậu luôn khiến anh ấy cố gắng hơn. Cũng chẳng giấu gì cậu, nhìn anh ấy cực khổ, mình cũng không biết đã khóc bao nhiêu lần trên vai Jacky rồi. Anh ấy không cho ai được phép tìm cậu, anh ấy cũng chỉ đứng thật xa nhìn về phía cậu và Trần Tú. Đôi khi mình không hiểu vì sao anh ấy có thể chịu đựng được, nhưng Jacky nói ỉn biết. Minh Tùng muốn là Minh Tùng của trước đây rồi mới xuất hiện trước mặt cậu. Minh Tùng không muốn cậu có bất cứ một suy nghĩ nào day dứt về anh ấy, vì anh ấy biết rõ, không phải do cậu, nhưng nếu biết anh ấy đang trong tình trạng như vậy, cậu chắc chắn sẽ tự trách bản thân. Haizzz...mình cũng chẳng biết nói như thế nào.

Kiều Thư khẽ động, quay lại ôm lấy Andy, vùi mặt vào bờ vai cô mà khóc, nước mắt nặng trĩu không thể kìm lại được. Andy cũng chỉ nhẹ nhàng xoa lưng Kiều Thư, như thể đây là động tác an ủi hữu hiệu nhất áp dụng được lúc này...bởi vì mọi lời nói đều là vô nghĩa...tất cả chỉ có thể im lặng mà thôi.

Hai người ngủ thiếp đi một hồi, tỉnh dậy vì nghe tiếng chuông cửa, nhìn đồng hồ cũng đã 3h chiều, Kiều Thư ra mở cửa thì thấy cậu nhân viên của mình mang đĩa tới, nhận đĩa rồi cô vào xem lại, thấy không có vấn đề gì nữa, sân khấu ổn, hội trường ổn, các tiết mục cũng hài hòa. Dặn dò cậu nhân viên chút rồi cũng để cho cậu ấy về. Trước khi đi cậu nhân viên còn đưa cho Kiều Thư tấm thiệp mới:

- Giám đốc Minh Hải gửi thiệp mời cho công ty chúng ta, anh ấy còn nói Giám đốc phải tham gia và ủng hộ. Em cũng đã sắp xếp xong bộ phận giám sát và bảo vệ. Chị cứ yên tâm.

Kiều Thư gật đầu nhận lấy tấm thiệp, khi cậu nhân viên đi rồi mới đóng cửa lại. Cô thở dài một hơi rồi đi rửa mặt...hôm nay phải có biện pháp nào đó với đôi mắt sưng húp này, chứ không thì làm sao dám gặp ai chứ.

Thấy Kiều Thư đang soi gương nhìn vào đôi mắt mình mà thở dài, Kiều Thư khẽ cười mở tủ lạnh, thấy có quả dưa chuột, liền lấy ra cắt thành vài lát mỏng, rồi kéo Kiều Thư lại ghé salon, vừa làm vừa nói:

- Yên tâm, không cần lo lắng để mình giúp cậu, đảm bảo mắt cậu lại hai mí như thường.

Trong lúc Kiều Thư còn chưa hiểu gì, Andy đã đặt hai lát dưa chuột lạnh buốt lên mắt Kiều Thư khiến cô đang nằm cũng phải kêu lên và muốn bật dậy. Nhưng Andy nhanh tay giữ lại, rồi chỉ khoảng 1 phút sau Kiều Thư bỗng cảm thấy mắt mình thoải mái, dễ chịu, và đỡ nhức hơn hẳn. Cô cười cười mà nói:

- Tưởng cậu lấy chồng được cười nhiều, chứ hóa ra cũng khóc lắm hay sao mà phải tìm tòi mấy biện pháp này?

- Hì hì...em chồng mình cũng hay khóc lắm, cãi nhau với bạn trai xong là khóc, mỗi khi khóc xong là làm như thế này, chẳng thấy mắt sưng gì nữa. Hiệu quả lắm đấy. Thế nên từ giờ cậu cứ khóc thoải mái, xong thì lấy dưa chuột đắp lên là ok rồi.

Kiều Thư bật cười vì nghe Andy nói hồn nhiên, Kiều Thư lại hỏi:

- Cậu với em chồng có vẻ hài hòa nhỉ?

- Cũng may là có quen nhau từ trước nên không vấn đề gì. À mà bạn trai của cô bé ấy là Minh Hải đấy.

- Em trai Minh Tùng ấy hả?

- Ủ...hai người cứ như trẻ con vậy, buồn cười lắm.

- Nghe cậu kể...mình mới hiểu vì sao Minh Hải luôn không hài lòng với mình.

- Cậu không cần nghĩ nhiều, chẳng qua là Minh Hải thương Minh Tùng thôi, chứ không có ác ý gì đâu.

- Mình biết điều đó mà.

Kiều Thư lại thở dài một hơi, Andy ngập ngừng hỏi tiếp:

- Thế bây giờ...cậu định như thế nào?

- Mình cũng không biết nữa...mọi thứ rồi tung cả lên, mình chưa sắp xếp lại được.

Andy hiểu ý, cũng không hỏi thêm nhiều, cô đứng lên vào bếp xem có gì ăn được không, nhưng chẳng còn gì, cô đành hút tạm hộp sữa tươi để chống đói. 30 phút sau, Kiều Thư cũng đắp được mấy lát dưa, thư giãn cũng đủ, cô ngồi dậy dọn dẹp thì chuông cửa lại vang lên. Andy ra mở cửa thì thấy Trần Tú xách một túi đồ ăn vào, Andy mừng quýnh lên vì cô và em bé đang đói. Trong sự ngỡ ngàng của Trần Tú, Andy nhanh chóng đón lấy túi đồ ăn rồi nhanh nhẩu mời Trần Tú vào nhà gặp Kiều Thư ở phòng khách, còn cô thì vội vàng vào phòng bếp bày đồ ăn ra bàn.

35. Chương 35

Trần Tú nhìn thấy Kiều Thư liền lập tức hỏi:

- Là Kiều Như phải không?

Kiều Thư cười cười trả lời:

- Phải, nhưng anh cứ gọi là Andy cho tiện, cô ấy đang có bầu, nhanh đói, nhìn thấy anh tiếp tế lương thực, chắc đang mừng lắm đấy.

- Cô ấy kết hôn rồi sao?

- Uhm...cũng cả năm rồi ấy chứ. Anh ngồi đi.

- Em đói không? Chắc chưa ăn gì hả?

- Hay là vào ăn cùng đi, em cũng hơi đói.

Trần Tú khẽ gật đầu, anh không phải không nhận ra đôi mắt Kiều Thư có vẻ mệt mỏi hơn thường ngày, thân hình cô cũng có vẻ yếu ớt hơn, như thể cô vừa trải qua chuyện gì đó mà anh chưa biết. Trần Tú một thân ầu phục đen cao lớn đi cùng Kiều Thư vào phòng ăn. Vừa ăn Kiều Thư vừa hỏi:

- Anh từ công ty tới thẳng đây à?

- Ừ...mua ít đồ ăn rồi anh qua đây luôn.

- Ăn xong Andy giúp mình dọn dẹp nhé. Mình ra ngoài với Trần Tú một chút.

Andy vẫn không tập trung lắm, chỉ gật gù đầu trả lời:

- Ừ...khi về nhớ mua thêm đồ ăn nhé. Mẹ con mình đói.

Kiều Thư vừa cười vừa lắc đầu, chưa ăn xong đã lại lo ăn tiếp rồi, đã bao giờ cô nghĩ Andy lại có lúc như thế này cơ chứ.

Trần Tú và Kiều Thư nhanh chóng xong xuôi, cùng nhau đi bộ xuống khuôn viên phía dưới, ngồi lại ở một ghế đá. Kiều Thư tựa người vào thành ghế, nhìn lên sắc trời đã xế chiều, mặt trời cũng chỉ còn lại những tia nắng yếu ớt. Trần Tú nhíu mày hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì sao?

-Em là em gái của Thái Khang...nhưng lại không phải con gái của ông Thái Hòa.

Gương mặt nam tính rắn rỏi của Trần Tú xẹt qua một tia ngạc nhiên, rồi nhìn lại Kiều Thư đang bình thản bên cạnh mình mà cố gắng trấn tĩnh. Anh muốn ngay lập tức ôm lấy cô vào vòng tay mình nhưng cánh tay anh dừng lại ở không trung thật lâu khi nghe thấy cô tiếp tục:

- Minh Tùng khi ấy vì không muốn em biết sự thật này nên bị cô gái kia uy hiếp, phải làm tổn thương em bằng cách khác.

Trần Tú chẳng biết làm gì ngoài im lặng nghe Kiều Thư nói.

- Trên đường ra sân bay gặp em, Minh Tùng gặp tai nạn, trải qua ranh giới sống chết, sau đó phải mất cả năm làm phục hồi chức năng. Em cũng mới biết chuyện này. Hôm nay em đã ngồi đọc nhật ký của mẹ, viết từ khi em còn chưa thành hình hài gì, cho đến ngày mẹ rời xa em, em đã biết nhiều chuyện, hiểu nhiều điều... Vì sao bố em luôn không coi trọng em, vì sao luôn ra ngoài vui vẻ không để tâm đến mẹ, vì sao Thái Khang lại lo lắng khi em buột miệng hỏi liệu chúng ta có phải là anh em ruột hay không...

Kiều Thư cười nhạt một cái rồi lại nói:

- Hóa ra mọi người đều biết, chỉ có em sống 28 năm mà chẳng biết bất cứ việc gì... Lại nói đến, khi em gặp chuyện gì, đều thấy Minh Tùng góp mặt. Anh thấy em có đáng thương hay không?

- Kiều Thư...

Trần Tú đau lòng nhìn vẻ mặt không tỏ ra điều gì của Kiều Thư, một người như cô, lại hỏi anh thấy cô đáng thương hay không, đủ biết cô thất vọng đến mức nào... Trần Tú thở dài nói:

- Anh chưa từng nghĩ đến nhiều chuyện như vậy, anh không nghĩ bác gái sẽ ra đi sớm như vậy, anh cũng không nghĩ đến tình huống nức cười này...em và Thái Khang lại là anh em cùng mẹ khác cha... Anh cũng càng không tưởng tượng nổi mỗi lần em gặp những chuyện ấy, anh đều không hề biết, không hề có mặt... Và hiện tại anh cũng không biết nói sao. Nói gì đây? Khi anh biết mọi lời nói giờ phút này đều không ý nghĩa gì cả. Anh chỉ có thể nhìn em như thế này, không hơn không kém. Muốn ôm em vào, che chở cho em, thì lại cảm thấy mình không đủ sức lực...cảm giác bất lực này cũng chỉ có em mới mang lại cho anh mà thôi. Phải chăng vì vậy mà anh không thể ngừng yêu em?

- Ngày mai em phải tham gia buổi từ thiện ở Tùng Hải, anh đi cùng em nhé... Có anh, em thấy mình dũng cảm hơn.

Kiều Thư vẫn nhìn lên nền trời đã nhuộm sắc màu u ám chậm chậm nói. Cô nghe loáng thoáng bên tai tiếng ừ rất nhẹ của Trần Tú...

Trần Tú cái tên này chắc chắn sẽ là nút thắt mãi mãi trong lòng mà cô không thể gỡ ra được. Nói không yêu anh thì không hẳn, mà nói yêu anh thì cũng chưa đạt, nhưng đau lòng và cảm động vì anh thì hoàn toàn có, thậm chí là rất nhiều, đi một vòng quá lớn nhưng rồi cũng chưa đến được đâu, chỉ có anh...thật quá vất vả để chịu đựng...

36. Chương 36

Khi Kiều Thư xách vài túi đồ lớn nhỏ quay về, thì Andy đang nằm đắp mặt nạ ở ghế salon. Andy mặc một chiếc đầm bầu hoa thoải mái và xinh xắn, mặt thì đắp thứ gì đó vàng vàng. Kiều Thư bật cười nói:

- Từ khi lấy Jacky, cậu đúng là biết hưởng thụ hơn hẳn.

- Cậu không biết đâu, vì khi mang bầu da xấu lắm, không làm gì thì phải chăm sóc sắc đẹp chứ. Bọt nghệ này là em chồng chuẩn bị ỉn đấy.

Kiều Thư lắc đầu, đặt đồ ăn vào tủ lạnh. Cô lại hỏi:

- Cậu về đây Jacky không tìm cậu hả?

- Anh ấy dám không tìm chắc. Anh ấy biết mình ở đây rồi, nhưng mình không cho anh ấy đến.
- Anh ấy nghe lời như vậy ư?
- Tất nhiên là không, anh ấy có đến, nhưng mình bảo đến cũng được nhưng không được xuất hiện trước mặt mình.
- Cậu đúng là...ghê ghớm như vậy từ bao giờ.
- Hì hì...chắc là từ lúc ở chung với cô em chồng không nhẽo kia. Được truyền cho chút bí kíp.
- Cô bé tên là gì?
- Thiên Kim. Tên đã thấy tiểu thư rồi phải không?
- Ủ...thế Minh Hải ở đây mà Thiên Kim không sang à?
- Hì hì...mình về đây là con bé có lý do để sang rồi đấy.
- Thì ra là thế.o_o
- Ngày mai mình cũng tham gia từ thiện ở Tùng- Hải, cậu đi chứ?
- Phải đi chứ, mình đi cùng Trần Tú. Cậu đi với Jacky hả?
- Ủm...chứ chẳng lẽ lại không?

Kiều Thư bật cười khi nghe thấy giọng điệu bất mãn nhưng pha chút không nhẽo của Andy...cô nàng này, từ khi nào lại có những biểu hiện như vậy không biết!!!

Rất nhanh đã đến lúc tham gia buổi tiệc. Jacky lái xe đến đón Andy, rồi cùng cô ấy đi chọn đồ và trang điểm. Nhìn hai người một màn không nhẽo hạnh phúc...áy náy trong lòng Kiều Thư cũng giảm đi rất nhiều. Dù sao, Andy cũng tìm được người thật sự yêu cô ấy, giờ cũng không gặp thẳng trầm gùi nữa, như vậy là cô yên tâm rồi.

Kiều Thư cũng đi vào chuẩn bị, khoảng 1 tiếng nữa Trần Tú sẽ đến đón cô. Cần nhanh một chút, nếu không lại để anh phải đợi lâu. Khi chuông cửa vang lên, cũng là lúc Kiều Thư hoàn thành bước cuối cùng, cô nhanh chóng ra mở cửa thì thấy Trần Tú một thân áo thực xám trắng tắp, ưu tú và mạnh mẽ đứng trước mặt. Cô nhẹ mỉm cười cũng khiến lòng anh xao xuyến... Hai người cùng nhau đi tới bữa tiệc. Kiều Thư đi một vòng xem xét lại mọi thứ. Không có gì vướng mắc cô mới trở lại trung tâm buổi tiệc.

Hôm nay Kiều Thư mặc một chiếc đầm trắng mềm mại cúp ngực dài tới gót chân, cô đi đôi guốc cao nhỏ xinh phù hợp, tóc dài gọn gàng vấn lên phía sau cổ định bằng một chiếc cặp hình chiếc lá đẹp mắt, chỉ có vài sợi vô tình rơi trên khuôn mặt thanh tú mịn màng, được trang điểm nhẹ nhàng, không cầu kì nhưng lại rất tinh tế. Trên người cô không dùng trang sức gì đặc biệt, chỉ có hàng đá quý trắng lấp lánh ở viền váy trước ngực, nhưng lại vô tình khiến cô thuần khiết, đơn sơ như một đóa hoa bách hợp cao quý đang tự nhiên nở rộ giữa không gian sang trọng. Đôi môi như cánh anh đào mang theo nụ cười dịu dàng khiến cho người đối diện luôn cảm nhận được không khí thoải mái, trong lành và dễ chịu. Thật khó có ai đó chỉ mặc trên người một chiếc váy trắng đơn giản, mà lại có thể toát ra được khí chất mị hoặc, kiêu hãnh đến như vậy. Vì thế chẳng khó khăn gì để Kiều Thư bỗng trở thành tâm điểm, hấp dẫn ánh mắt của bao người.

Một cô gái phong thái tự tin đến thần nhiên, lại mang chút gì thần bí qua ánh mắt đen nháy trong sáng, tưởng chừng như đây là một bông hoa đơn giản xinh đẹp, ngọt ngào, nhưng thực chất lại là loài bách hợp tuy chân thành hòa hợp, cũng không thiếu đi sang trọng quý phái, khó có thể đến gần mà tiếp cận. Dù vậy, chỉ cần ở xa mà ngắm nhìn, lòng người ta cũng cảm thấy nhẹ nhàng nhưng đầy hứng khởi và ngập tràn sức sống.

Trần Tú mang đến cho cô một ly rượu đỏ, Kiều Thư hơi nghiêng đầu cười mà nhận lấy. Khi hai người đang đứng cùng nhau gần cửa sổ, thì Jacky và Andy tiến lại gần. Đây đúng là đôi kim đồng ngọc nữ, khiến người ta khó có thể rời mắt được. Khí chất mạnh mẽ lại mang hơi thở lạnh lùng tỏa ra từ một thân áo phục đen tuyền cao lớn của Jacky, hòa quyện cùng sự mềm mại, êm ái từ Andy. Cô ấy chọn một chiếc đầm dạ hội màu đen huyền bí, ôm lấy ở phần dưới ngực, rồi nhẹ nhàng rủ dài xuống tận chân, khéo léo che đi phần bụng đã nở ra của mình. Nhìn Andy yêu kiều khoác tay Jacky đi tới, Kiều Thư chỉ khẽ mỉm cười. Cô nhận thấy

nét mặt điển trai của Jacky chẳng mấy hảo cảm khi nhìn vào Trần Tú cũng không kém cạnh đang đứng bên cô. Khó trách được Jacky, vì anh và Minh Tùng là bạn thân của nhau, lại nhìn thấy cô vui vẻ ở bên Trần Tú như vậy, sao mà thoải mái như thường được...mới chỉ vô tình nghĩ đến, nhưng Kiều Thư đã thoáng xao động trong tâm trạng vốn phẳng lặng của mình... Haizzzz Minh Tùng...

Andy khẽ kéo nhẹ tay Jacky, anh nở một nụ cười lãnh đạm bắt tay với Trần Tú, cũng cẩn thận đánh giá con người này. Đây quả thật là một người đàn ông rất ưu tú, ở Trần Tú có một phong thái điềm đạm, đứng mực, lại mạnh mẽ, nam tính...cũng rất biết giới hạn, khiến người đối diện nhanh chóng có cảm tình. Kiều Thư và Andy tách ra một chỗ đứng nói chuyện. Còn lại Jacky và Trần Tú ở lại với ly rượu trên tay. Trần Tú lên tiếng trước:

- Anh rất khó chịu với tôi?
- Chỉ một chút, anh không cần tính đến.

Trần Tú nhàn nhạt cười, định nói thêm một câu gì đó nhưng lại thôi, Jacky vẫn nhìn thẳng phía sân khấu đang có dàn nhạc hòa tấu nói:

- Anh nên biết, tình yêu duy nhất chỉ có thể dành ột người. Nhưng có lẽ, người đó chưa hẳn là anh.

Trần Tú cũng không nhìn lại Jacky, anh vẫn duy trì nụ cười thường trực, khẳng khái nói:

- Nếu tôi không nhầm, đoạn thời gian anh theo đuổi vợ mình cũng rất lâu. Tình cảm của tôi cũng vậy. Tình yêu không phân biệt điều gì, anh không thể vì Minh Tùng là bạn anh mà coi trọng tình cảm của anh ấy và coi thường tình cảm của tôi được.
- Tôi không coi trọng tình cảm của Minh Tùng, cũng không coi thường tình cảm của anh. Chỉ có điều tôi nhìn thấy sự hi sinh của Minh Tùng mà thôi.

- Anh ở bên Minh Tùng đương nhiên nhìn thấy sự hi sinh đó, nhưng anh cũng không thể cho rằng tôi không hề hi sinh. Tôi ở phía sau Kiều Thư đã mười mấy năm, anh có biết điều đó hay không? Tôi giành cho cô ấy tình cảm như thế nào, anh có thể cảm nhận được không? Minh Tùng được nhiều người giúp đỡ và ủng hộ, đó là may mắn của anh ấy, tôi không có may mắn như vậy, nhưng tôi cũng không muốn bỏ cuộc và không thể bỏ cuộc. Dù chỉ là một cơ hội nhỏ nhoi, tôi cũng luôn cố gắng nắm lấy. Tôi bên cạnh cô ấy cũng rất đoàng hoàng, quang minh chính đại, không làm điều gì hổ thẹn, vậy tại sao lại không thể. Nếu là anh liệu anh có bỏ qua người mà anh yêu hay không?

Nói rồi Trần Tú rất lịch sự cười nhẹ, gạt đầu rồi sải bước đến bên cạnh Kiều Thư, để lại Jacky dăm chiêu ở phía sau... Đúng vậy, nếu là anh, chẳng lẽ anh có thể buông tay hay sao??? Người đàn ông này...có thể khiến anh không đủ lời lẽ mà trả lời...Minh Tùng, chỉ có cách là cố gắng thôi. Nghĩ lại Trần Tú và anh thật giống nhau, luôn dùng thời gian của mình để đi theo người mình yêu, chỉ khác nhau ở chỗ, ông trời không bạc đãi anh, còn Trần Tú...có lẽ đúng như Trần Tú nói...anh ta không phải người may mắn, khi trái tim người con gái kia...thật sự không ở trên người anh ta.

Trong góc phòng tiệc, Minh Tùng và Minh Hải đang đứng cạnh nhau. Minh Tùng với mái tóc vàng kim tự nhiên tay cầm ly rượu đỏ hơi lắc lắc, mắt vẫn nhìn về phía Kiều Thư lên tiếng:

- Giúp anh giải quyết một người.
- Thanh Vân?
- Em đã biết?
- Em biết từ lúc cô ta tìm tới nhà Kiều Thư.
- Vậy vì sao không ra tay?
- Tại sao phải ra tay? Minh Tùng, anh nên hiểu, đó là chuyện Kiều Thư cần biết, không sớm thì muộn cô ấy cũng phải biết. Anh không có quyền che giấu sự thật đó, cuộc đời của cô ấy, cô ấy phải đối diện và làm chủ.

37. Chương 37

Minh Hải nhìn thẳng vào đôi mắt nâu đen thâm trầm của Minh Tùng, rất thẳng thắn mà nói khiến Minh Tùng hơi cúi đầu. Đúng là như vậy...chỉ có điều, anh quá yêu Kiều Thư...không muốn cô ấy phải chịu bất cứ tổn thương nào. Thoát khỏi sự chững chạc vừa rồi, Minh Hải với mái tóc vàng kim vuốt cao lên kiểu cách, cùng đôi mắt xanh biếc đào hoa lại trở về với con người vốn có của mình. Ánh mắt đong đưa lãng tử nhìn Minh Tùng, đôi môi mọng đỏ hơi hé:

- Và em rất vui, khi không cần phải xịt keo màu nâu lên tóc. Anh biết mà, em rất thích mái tóc vàng của chúng ta.

Sau đó Minh Hải tiến vào bên trong, chuẩn bị cho buổi tiệc, nhìn Minh Hải rời đi, Minh Tùng khẽ mỉm cười, đúng vậy, thời gian qua, Minh Hải giúp anh thật nhiều. Vì Minh Tùng muốn hạn chế bớt đi sự đau lòng của Kiều Thư khi bắt gặp một người giống anh, nên đã yêu cầu Minh Hải mỗi khi gặp Kiều Thư thì thay đổi màu tóc một chút.... Haizzz không biết khi nào Minh Hải mới thành thật là con người thực của mình, rũ bỏ đi vẻ ngoài chơi bời và bất cần kia nữa. Thực ra Minh Hải cũng là một người rất sâu sắc, chỉ là không khi nào muốn biểu hiện ra mà thôi.

Một lúc sau, buổi tiệc bắt đầu, trước tiên là những tiết mục trình diễn của các em trong cô nhi viện, được mọi người nhiệt tình hưởng ứng và đón nhận. Sau khoảng 2 tiếng, tất cả các tiết mục đã trình diễn xong, Minh Hải mặc một bộ âu phục đen xuất hiện trên sân khấu.

- Xin chào tất cả mọi người. Tôi là Minh Hải GD của Tùng-Hải, hôm nay tôi sẽ chủ trì buổi đấu giá. Mong mọi người nhiệt tình ủng hộ.

Nói xong, Minh Hải đưa mắt nhìn khắp phòng một lượt, vừa như kiểm tìm bóng dáng ai đó, nhưng lại hơi dừng trước ánh mắt ngạc nhiên của Kiều Thư đang nhìn mình.

Kiều Thư lên tiếng hỏi Andy bên cạnh:

- Andy, không phải Minh Hải tóc đen hay sao?

- Không, Minh Tùng và Minh Hải chỉ khác nhau màu mắt thôi.

Kiều Thư khẽ nhủ mày khi nghe Andy trả lời...tại sao lại phải cố tình thay đổi. Khi nhìn thấy Minh Hải, Kiều Thư cũng vô thức nhìn quanh phòng tiệc một lượt...nhưng dường như không thấy người cần tìm, cô hơi cụp ánh mắt thất vọng xuống, lại nghe Trần Tú bên cạnh nói:

- Kiều Thư, em thử xem chúng ta nên mua cái gì nào?

Khi ấy cô mới hướng ánh mắt lên trên, nhìn thấy khoảng 5 chiếc tủ kính phía bên trong đang trưng bày những đồ vật có giá trị. Minh Hải lại lên tiếng:

- Chắc hẳn quý vị ở đây đã nhận ra đồ vật đầu tiên mà Tùng-Hải muốn đấu giá. Chiếc bình cổ này có đến 300 năm tuổi, được làm từ thời vua Ung Chính, hoa văn trên bình là 8 con dơi đang vờn mây, vờn hoa. Nếu có được chiếc bình cổ này trong nhà, xét về phong thủy, quý vị sẽ may mắn về tiền tài, thăng quan tiến chức. Đây cũng là sản phẩm đắt nhất trong buổi đấu giá ngày hôm nay. Giá khởi điểm là 2 triệu USD.

Một trận xôn xao khi mọi người thấy chiếc bình cổ quý giá mới có tin tức không lâu từ phía Trung Quốc mới giám định, hôm nay đã có mặt ở đây...thật rõ ràng, Tùng-Hải là một công ty như thế nào. Nhưng cũng rất nhanh, qua một hồi tranh đấu, chiếc bình cổ đã tìm được chủ nhân của mình. Sản phẩm thứ hai là bộ trang sức nữ, gồm dây chuyền, lắc tay, nhẫn và hoa tai nam kim cương đặc sắc của Frost of London với giá 500 nghìn USD cũng nhanh chóng được Jacky đấu giá tặng cho bà xã.

Tiếp theo là chiếc đồng hồ nam, sản phẩm có hạn của Frost of London, được Kiều Thư để mắt tới. Chiếc đồng hồ này rất hợp với Trần Tú, màu trắng bạc sáng chói, khỏe khoắn với viên đá trắng bao bọc bên ngoài, mặt kính mượt mà, phía trong là 3 chiếc kim đều bằng vàng, ở giữa là một viên kim cương nhỏ xinh lấp lánh. Kiều Thư lập tức lên tiếng ra giá, có vài người cũng trả giá cao hơn, nhưng vì quyết tâm mua cho bằng được, vậy nên Kiều Thư không ngại ngừng đưa ra giá gấp 6 lần giá khởi điểm. Cả phòng im lặng, khi Minh Hải tuyên bố chiếc đồng hồ thuộc về Kiều Thư, Trần Tú đứng bên cạnh mới ghé tai cô thì thầm:

- Anh không nghĩ chiếc đồng hồ đó hấp dẫn em như vậy.

- Vì em muốn tặng anh. Quả thực rất hợp với anh.

Kiều Thư cười nhẹ trước ánh mắt ôn nhu của Trần Tú, nhưng cô cũng không hề biết, trong lòng anh lại không giống như vẻ ngoài bình thản và thích thú kia, một thoáng trái tim anh thật sự trùng xuống... Kiều Thư...là em muốn trả lại cho anh thời gian sao???

Khoảng hai tiếng sau thì bữa tiệc cũng thực sự kết thúc, Minh Hải trực tiếp mang đồng hồ đến cho Kiều Thư. Anh nhàn nhạt cười:

- Thật cảm ơn TGD Kiều Thư, có thể ra giá thoải mái như vậy.

- Không có gì, chỉ là hợp ý, hơn nữa cũng chỉ là một hình thức từ thiện.

Cô đưa tay nhận lấy chiếc hộp từ tay Minh Hải, cũng không nói gì hơn, chỉ khẽ gật đầu, tỏ ý tạm biệt rồi quay bước ra phía cửa. Minh Hải từ phía sau lên tiếng:

- Hôm nay rất thành công, cảm ơn cô, ngày mai tôi sẽ cho người đến giải quyết nốt công việc với công ty cô.

Nhìn lại phía Minh Hải, Kiều Thư nhẹ nhàng cười, dưới ánh đèn vàng chói lóa, nụ cười ấy của Kiều Thư nhàn nhạt mang chút gì đó yếu ớt, xa xôi, lại như một cơn gió xuân thoảng đến, phút chốc quyến rũ khiến Minh Hải kinh ngạc, cô nói:

- Tôi mới là người phải cảm ơn...cảm ơn anh...về tất cả.

Nói xong, thân hình mảnh mai bước thẳng ra ngoài cửa, lên xe của Trần Tú, rời đi...để lại một ánh nhìn luyến tiếc, sâu thẳm ở phía sau.

Nhìn Minh Tùng ngẩn ngơ, Minh Hải vỗ mạnh vào vai anh, rồi đặt vào tay Minh Tùng chiếc chìa khóa, Minh Hải nói:

- Còn không mau đi, cả một buổi tối anh lãng phí thời gian chưa đủ hả? Xe ở ngoài, anh còn không hành động, khẳng định cả đời anh chỉ có thể đứng từ xa nhìn lại như thế này mà thôi.

Nói rồi Minh Hải quay đi, sau đó thở dài một hơi...cô gái này...mãi mãi sẽ là điểm yếu của Minh Tùng.

Minh Tùng nắm chặt chìa khóa trong tay, anh không biết nếu bây giờ xuất hiện trước Kiều Thư thì phải nói gì, làm gì...một bác sĩ tâm lý như anh, khi phải giải quyết việc của chính mình, thì lại không có khả năng. Minh Tùng lặng lẽ ra xe, chạy về hướng nhà Kiều Thư. Khi anh tới nơi, chỉ thấy Kiều Thư mỏng manh trong bộ lễ phục màu trắng thanh khiết, khoác hồ hững chiếc áo vest đen ngắn, đang đứng đối diện cùng Trần Tú. Ánh đèn mạnh mẽ hắt lại, in bóng của hai người họ xuống mặt đường lạnh ngắt, cũng như in vào trái tim đau nhức của Minh Tùng hình ảnh Kiều Thư đưa ra trước mặt Trần Tú chiếc hộp đồng hồ mà cô đã cố gắng giành giật kia.

- Em cố gắng như vậy, là muốn tặng anh chiếc đồng hồ này, anh nhận chứ?

Kiều Thư tươi cười nhìn Trần Tú, anh thâm tình nhìn sâu vào đôi mắt đen lấp lánh của cô đang phản chiếu duy nhất bóng hình của mình mà hỏi:

- Vì sao em cho rằng chiếc đồng hồ này hợp với anh?

- Em cũng không biết, chỉ là khi nhìn thấy, đã rất muốn tặng anh mà thôi.

Trần Tú cười hiền, nhận lấy chiếc hộp tinh xảo:

- Được, vậy nếu anh từ chối thì thật là bất lịch sự đúng không? Vì là tâm ý của em, nên anh sẽ giữ gìn rất cẩn thận. Em lên nhà nghỉ đi.

Trần Tú yêu thương xoa đầu cô, Kiều Thư nhẹ nhàng hỏi lại anh:

- Anh không lên nhà thật sao? Hay lên uống cafe rồi về.

- Thôi anh còn chút việc, em cũng mệt rồi, mau lên thay đồ rồi đi nghỉ.

Kiều Thư gật đầu nói:

- Vậy thôi em lên trước, mai em gọi cho anh. Ngủ ngon nhé.

- Ủm...em cũng vậy.

Trần Tú nhìn Kiều Thư đi rồi, mới lấy ra một điều thuốc, châm lửa hút... Đang trầm ngâm thì có cảm giác ai đó tới gần. Quay sang thì thấy Minh Tùng giấu hai tay trong túi quần, chăm chăm đi lại. Nhìn Minh Tùng lúc này vẫn kiêu ngạo như một người quyền quý, nhưng ánh mắt nâu đen sáng lên trong đêm tối cũng không giấu đi được vẻ phức tạp.

38. Chương 38

Minh Tùng đối diện với Trần Tú, nhìn sâu vào vẻ mặt bình thản nhưng mang chút gì đó ảm đạm. Anh nói:

- Anh và tôi lại có cơ hội nói chuyện với nhau lần nữa.

Trần Tú đưa điều thuốc lên môi, hít thêm một hơi rồi vút đi xa, cười cười mà đáp lại:

- Nếu như chúng ta còn hướng về cô ấy, thì cơ hội nói chuyện cùng nhau cũng còn rất nhiều.

Minh Tùng cười miễn cưỡng, đứng về cùng chiều với Trần Tú, dựa lưng vào xe của Trần Tú, anh nói:

- Lần này đối diện với anh thật khác. Trước đây tôi luôn tự tin và kiêu ngạo, nhưng giờ lại không thể như vậy.

- Nếu muốn anh vẫn có thể như trước, tôi cũng không có để bụng.

Hai người đàn ông quay sang nhìn nhau bật cười, Minh Tùng hỏi:

- Đi uống chút gì nhé?

- Không vấn đề.

Sau đó Minh Tùng và Trần Tú cùng nhau thả bước đi về phía quán bar của khu nhà.

Khi đã yên vị ngồi một góc với hai ly rượu ngoại, hai người đàn ông ưu tú đều trầm ngâm khiến không gian dỗi lại là một mảnh tĩnh lặng khó chịu. Rồi Trần Tú cũng lên tiếng phá vỡ bầu không khí quý dị, anh nói:

- Tôi đã nghe Kiều Thư kể chuyện của anh, quãng thời gian đó chắc là anh đã rất khó khăn.

- Cũng không có gì, may là tôi vẫn có thể ngồi đây cùng anh thưởng thức rượu, không phải sao... Ủm tôi biết là không phải việc của mình, nhưng dù sao cũng rất cảm ơn anh thời gian đó đã bên cạnh Kiều Thư. Không có anh, có lẽ cô ấy cũng không nhanh chóng bình ổn lại như vậy.

Nét mặt của Trần Tú bỗng ánh lên nét cười trào phúng:

- Anh biết không, dù tôi là người đến với cô ấy trước anh, nhưng người có được trái tim cô ấy lại là anh. Dù thời gian đó tôi khiến cô ấy bình ổn lại, nhưng là bình ổn lại vì không có anh. Còn thực tế, khi cô ấy cần nhất, người bên cạnh cô ấy lại là anh. Lúc cô ấy hoang mang không hiểu bản thân mình...là anh giúp cô ấy. Khi mẹ cô ấy qua đời, tưởng chừng như không thể bước ra khỏi vực thẳm đó...thì anh cũng khiến cô ấy nhìn thấy ánh sáng. Tuy rằng vì anh, Kiều Thư mới phải đối diện với sự thật ấy, nhưng đó là điều cô ấy cần phải biết, sớm muộn gì cũng cần phải biết...nhưng anh cũng chưa một lần để cô ấy một mình. Khi nào anh cũng ở bên cạnh cô ấy đúng lúc nhất. Tôi cũng biết, anh thật sự hi sinh cho cô ấy rất nhiều.

- Nếu anh gặp phải những tình huống đó, anh cũng tự nhiên sẽ hành động như tôi thôi. Chẳng qua là tôi may mắn hơn anh, có cơ hội bên cạnh cô ấy đúng lúc.... Tôi biết, tình yêu anh giành cho Kiều Thư không hề ít hơn tôi.

Minh Tùng đưa ly rượu lên môi nhấp một ngụm, vị đắng chát lan tràn khắp khoang miệng, ắt hẳn bây giờ Trần Tú cũng đang cảm nhận được tư vị này giống anh. Anh cũng hiểu, Kiều Thư hẳn đang thật khó xử, dù đối diện với anh hay với Trần Tú, thì cô ấy cũng thật vất vả để vẹn toàn.

Khi Trần Tú về rồi, Minh Tùng mới lặng lẽ bước vào khu nhà, đứng trước cửa nhà Kiều Thư, anh không ấn chuông, cũng không gõ cửa, vì căn bản anh không biết khi gặp cô anh cần nói gì, cần làm gì... Đơn giản, anh chỉ muốn ở gần cô hơn một chút, nhìn cô lâu hơn một chút mà thôi.

Khoảng chừng 30 sau, khi Minh Tùng đang định quay về thì cửa bỗng mở ra. Minh Tùng nhìn sâu vào ánh mắt đang thẳng tắp hướng về phía anh của Kiều Thư. Tất cả cảm xúc như lắng lại ở một chỗ, anh cũng như bất động khi đối diện khuôn mặt quen thuộc của cô.

Giọng nói thanh thuần của Kiều Thư cất lên:

- Tới rồi tại sao không vào nhà??? Mau vào đi, anh đứng đây cũng đủ lâu rồi đó.

Rồi Kiều Thư xoay người, đi vào phòng khách, ngồi xuống ghế salong, Minh Tùng lững thững theo sau, anh cũng ngồi xuống đối diện với cô. Kiều Thư rót một ly trà, đẩy tới trước mặt Minh Tùng:

- Em pha từ lúc anh tới, giờ cũng không còn nóng như lúc nãy nữa.

- Em biết anh tới sao?

- Từ lúc anh và Trần Tú đứng với nhau, em đã nhìn thấy rồi. Em cũng mới lắp camera ở trước cửa được vài hôm.

Minh Tùng bỗng ngạc nhiên nhìn lên khuôn mặt đã được tẩy bỏ lớp trang điểm mỏng của Kiều Thư. Lúc này Kiều Thư đang mặc bộ đồ ngủ thun trắng đơn giản, tóc đen dài tùy tiện buộc lại ở phía sau. Ánh mắt đen tròn đang nhìn anh rất bình thản, đôi môi mỏng tinh tế cũng kéo lên một nụ cười nhẹ nhàng, chiếc mũi nhỏ nhắn thẳng tắp tô điểm cho khuôn mặt vline tự nhiên. Nhìn Kiều Thư của hiện tại mỏng manh mà lại mạnh mẽ tự tại, khiến Minh Tùng càng luống cuống hơn... Nghĩa là từ lúc anh đứng ngoài cửa trầm ngâm, cô đã biết, đã thấy.... Minh Tùng lại càng giật mình khi nghe Kiều Thư nói:

- Để đề phòng có ai đó vào nhà mà em cũng không hay biết, nên lắp cho an toàn.

Minh Tùng cúi đầu thấp hơn chút nữa, anh biết...Kiều Thư ở đây là đang ám chỉ anh thường thoải mái ra vào nhà cô mà không cần cô cho phép đây mà.

Kiều Thư nhìn Minh Tùng vẫn nguyên bộ âu phục trắng vừa vặn với dáng người, cô cười cười nhìn vào ngũ quan ưu tú mà nói:

- Anh là từ bữa tiệc tới thẳng đây?

- Ừm....

- Thời gian gần 2 năm...có vẻ như anh thay đổi thật nhiều.

Minh Tùng nhìn lên Kiều Thư, nhàn nhạt cười, nhưng lại vô tình lộ rõ sự gấp gáp vội vàng. Khiến Kiều Thư bật cười vui vẻ nói:

- Trước đây anh luôn ngồi tựa lưng vào thành ghế, phong thái ung dung nhàn nhã, chưa khi nào có vẻ căng thẳng hay vội vàng như hiện tại. Đối mặt với em khó khăn đến thế sao?

- Không phải, không phải...là tự anh...anh cũng không biết...chỉ là...

- Được rồi, được rồi, anh uống nước đi.

Kiều Thư ngắt lời Minh Tùng đang lắp bắp, cô cười cười nhìn Minh Tùng...quả thật, một Minh Tùng như thế này...rất đáng yêu, nhưng là cô chưa có quen.

- Tại sao lần đó lại giả làm Minh Hải?

- Chỉ là...anh muốn gặp em, nói chuyện cùng em thôi.

- Anh mặc âu phục rất hợp.

- Xin lỗi, đã nói dối em.

- Nói dối những gì? Có phải anh nên thành thật với em nhiều hơn hay không?

- Anh...
- Anh biết từ khi nào? Chuyện em không phải con gái của bố em?
- Hôm tết cùng em về nhà, nge Thái Khang nói, có điểm không hợp lý, anh liền điều tra một chút.
- Vì sao không nói với em?
- Xin lỗi...anh tự cho rằng như vậy là bảo vệ em...
- Dù sao anh cũng làm đến cùng công cuộc bảo vệ em mà anh cho rằng đó là hợp lý. Nhưng tại sao không tìm em? Anh không muốn em cùng anh chia sẻ lúc khó khăn hay sao?
- Không phải...anh...
- Nếu lúc đó anh cho em biết anh tai nạn, đang phải trải qua giai đoạn vất vả như vậy, anh không nghĩ chúng ta sẽ hiểu nhau hơn hay sao? Nếu anh có thể cho em thấy được suy nghĩ của anh, không phải chúng ta mới có thể cùng nhau vượt qua khó khăn hay sao?
- Là...anh không muốn trở thành gánh nặng cho em, anh không muốn em nhìn thấy anh trong tình trạng ấy, vì anh biết, em sẽ rất đau lòng, anh không muốn em đau lòng.
- Vậy anh nghĩ em cứ ra đi như vậy thì sẽ không đau lòng? Anh nghĩ khi gặp lại anh em sẽ không đau lòng? Khi biết mọi chuyện em sẽ không đau lòng?
- Anh...xin....lỗi...
- Tại sao cứ luôn miệng xin lỗi em? Anh có thể hỏi em...vì sao không quay lại tìm anh, vì sao thấy anh không xuất hiện liền bỏ đi, không nghĩ một chút đến lý do khiến anh không tới.... Không cần phải xin lỗi em như vậy....nhìn anh như thế này, em thật không tiếp nhận nổi.
- Anh rất yêu em. Anh không có khả năng trách em không quan tâm đến anh, bởi anh luôn cho rằng vì anh nên mới khiến em đau buồn như vậy. Thời gian không có em bên cạnh, anh chỉ có thể cố gắng, tìm chế bản thân từ xa nhìn lại em mà thôi. Động lực của anh cũng chỉ có em. Khi biết em quay về, anh lập tức tìm thời cơ đến nhìn em, nhưng em bị ốm, anh muốn bế em vào phòng mà không có khả năng. Anh tự thấy bản thân bất lực đến tột cùng...vậy làm sao có thể xuất hiện trước mặt em? Đứng trước em rồi, anh cũng không thể nói, Thanh Vân lấy thân thể của em ra để uy hiếp anh, nó lại càng khiến anh hận hơn nữa vì sự bất lực ấy...anh không bảo vệ nổi người con gái của mình, khiến cô ấy phải chịu tổn thương. Vậy em bảo anh phải làm sao? Khi nhìn em vừa ngủ vừa chảy nước mắt, anh tự hỏi mình anh đã khiến em tổn thương đến mức nào, vậy anh phải làm gì? Khi anh nghe Thanh Vân nói đang ở chỗ em, anh cũng không nghĩ thêm bất cứ điều gì mà điên cuồng chạy đến đây, cuối cùng, vẫn không thể ngăn cản nỗi cô ta. Đành rằng sớm muộn gì em cũng phải biết, nhưng anh thật không muốn em biết trong hoàn cảnh như vậy. Kiều Thư...vậy em nói anh phải làm sao?

39. Chương 39

Nghe Minh Tùng nói, Kiều Thư bỗng nhiên thấy mũi mình cay cay, anh mạnh mẽ trước mặt cô, nhưng có bao nhiêu phần đau đớn và yếu đuối, cô làm sao biết? Anh vì cô suy nghĩ bao nhiêu, cố gắng bao nhiêu, và cô biết được bao nhiêu?

Vẫn nhìn sâu vào đôi mắt long lanh đang cố kìm lại những giọt nước mắt của Kiều Thư, Minh Tùng đau lòng đứng lên đi lại phía bên Kiều Thư đang ngồi, khẽ vươn người ra, vòng tay vững chắc ôm lấy thân hình nhỏ bé anh thầm mong nhớ, ôn nhu vỗ về cô như trước đây. Bỗng nhiên ở trong vòng tay của Minh Tùng, cảm xúc và những kỉ niệm trước đây mạnh mẽ ùa về, đan xen cùng những yêu thương, nhưng nhớ, những lo sợ, tổn thương, khiến Kiều Thư khóc òa lên như một đứa trẻ chịu đựng lâu ngày, đến giờ mới có một nơi tựa vào mà trút bỏ mọi phiền lo trong lòng. Minh Tùng chỉ lặng lẽ ôm lấy người con gái trong lòng mình mà yêu thương bao bọc, nghe cô thổn thức nói từng từ:

- Anh...xấu xa...từ sau không được vội vàng...không cần dọa em sợ...
- Rồi rồi, anh biết rồi, anh hứa không dọa em sợ...được chưa...
- Còn nữa...không được giấu em điều gì...phải nói hết, không được một mình giữ lấy...
- Được được, em muốn gì anh đều nghe, đều làm....đừng khóc nữa...em như vậy...anh rất đau lòng...

Kiều Thư vẫn còn nỉ non trong lòng Minh Tùng, anh thở dài vừa như sốt ruột, nhưng cũng như trút đi gánh nặng trong lòng...dù sao, Kiều Thư như thế này, vẫn là chịu nhìn nhận anh đi...

Một hồi, khi Kiều Thư đã bình tĩnh lại, cô sụt sịt, hít hít cái mũi nhỏ đã đỏ chót của mình, rồi nhìn lại một khoảng áo vest trắng tinh của Minh Tùng đã ngả màu vì nước mắt của cô. Kiều Thư nhanh chóng nghiêm mặt, nhìn vào Minh Tùng mà nói:

- Muộn rồi, anh mau về đi, không cần ở đây nữa...

Thấy Kiều Thư bỗng dưng thay đổi, Minh Tùng thoáng ngạc nhiên, nhưng cũng hiểu chuyện, đứng lên rất thân sĩ mà nói:

- Vậy em nghỉ sớm không mệt, mai anh lại tới.

Rồi nhanh chóng rời khỏi, khi chỉ còn lại một mình Kiều Thư giữa không gian im lặng, cô khẽ so vai, thở dài một hơi... Đúng là không có tiền đồ, cứ đối diện với Minh Tùng là loạn cả lên, chẳng đâu vào đâu cả... Mai phải cư xử như thế nào? Còn Trần Tú thì sao đây?

Lại thở dài, lắc đầu, Kiều Thư đi rửa mặt, rồi lấy vải lát dưa chuột đắp lên mắt, nhưng mệt mỏi khiến cô ngủ quên lúc nào cũng không biết. Mãi cho đến khi ánh sáng đầu ngày mạnh mẽ chiếu tới, cô mới dụi mắt tỉnh dậy, đồng thời làm rơi cả dưa chuột trên mặt. Khẽ nhú mày, cô nhìn lên đồng hồ, còn hai tiếng nữa là đi làm rồi.... Kiều Thư ngồi dậy, vươn vai một cái, rồi đi đánh răng rửa mặt, vừa xong thì chuông cửa vang lên. Ra mở cửa thì thấy Trần Tú âu phục phẳng phiu, khuôn mặt rạng rỡ tươi cười, có vẻ hơi đối lập với Minh Tùng mặc đồ thể thao xám bạc, vẻ mặt không được thoải mái cho lắm. Kiều Thư ngạc nhiên lên tiếng hỏi:

- Sáng sớm các anh làm gì ở đây?

- Anh đến đưa đồ ăn sáng.

Cả hai đồng thanh trả lời... Kiều Thư nín cười nói tiếp:

- Được, vậy đưa cho em, các anh về đi.

Sau đó cô vươn người, cầm lấy hai túi đồ ăn sáng, rồi tiễn bờ tiễn khách, hai người lại nhìn nhau cùng nói:

- Nhưng mà anh chưa ăn, ăn cùng được không?

Kiều Thư có vẻ định đóng cửa, nhưng còn tiện thể trêu đùa:

- Hai người dắt nhau đi ăn là được rồi.

Trần Tú và Minh Tùng không ai bảo ai, cùng nhau chen người qua cửa nhà Kiều Thư, cũng cầm lại túi đồ ăn trong tay cô, vội vàng vào bếp bày biện ra. Nhìn hai người đàn ông cao lớn đang chen chúc trong bếp... Haizzz số cô đến cùng là may mắn hay bất hạnh cũng không biết nữa....

Cho đến khi một bàn đủ món ăn, Kiều Thư mới kinh ngạc ngồi vào, rồi cũng ngáy ngẩn mà hỏi:

- Đây là bữa sáng hả? Ăn cho cả ngày luôn hay sao?

- Bữa chính mà, em mau ăn.

Trần Tú nhiệt tình nói, rồi ngồi vào ăn, Minh Tùng cũng gật gật đầu rồi ngồi vào theo. Kiều Thư ăn một chút đã no, nhưng không ngờ hai người này lại thi nhau chiến đấu, quét sạch không còn để lại thứ gì, khiến Kiều Thư tròn mắt lên tiếng hỏi:

- Các anh là dân năm 45 đấy hả, sao có thể ăn tàn bạo như vậy chứ?

Minh Tùng cười nhẹ mà trả lời:

- Từ hôm qua anh không có ăn gì.

- Anh cũng vậy.

Trần Tú thêm vào. Kiều Thư lắc lắc đầu, đứng lên lấy túi xách chuẩn bị đi làm.

- Anh đưa em đi.

Cả hai lại đồng thanh nói. Kiều Thư nhìn một lượt rồi quyết định:

- Được, Minh Tùng....ở nhà dọn dẹp hết đồng này cho em, Trần Tú đưa em đi làm.

Sau đó cô bước thẳng ra ngoài không nhìn lại, sắc mặt hí hửng rồi lại cụt hứng của Minh Tùng, còn Trần Tú thì nhìn Minh Tùng cười có ý đắc chí rồi sải bước theo Kiều Thư.

Trong khi Minh Tùng hậm hực dọn dẹp nhà cửa, thì Kiều Thư đã yên vị trên xe của Trần Tú. Gương mặt không biểu cảm gì, Trần Tú tỏ ra tập trung cao độ khi đang lái xe. Kiều Thư liếc sang, nhìn nửa khuôn mặt nam tính góc cạnh của Trần Tú nén lại tiếng thở dài... Không khí im lặng bỗng chốc bao trùm không gian chật hẹp khiến Kiều Thư khó chịu. Như ý thức được không khí không thích hợp, Trần Tú với tay lấy một đĩa CD, mở lên là bài nhạc phim vui nhộn. Anh cũng lên tiếng, âm trầm mà sâu kín:

- Anh nhớ trước đây khá lâu, bản thân mình có xem một bộ phim của Trung Quốc, Như Ý – Cát Tường... Em có xem qua chưa?

Kiều Thư vẫn nhìn chăm chú vào sườn mặt anh mà nhún mày, bài hát cùng lời nói của Trần Tú khiến cô mang máng nhớ một chút về nhân vật. Lại nghe Trần Tú tiếp:

40. Chương 40

Bộ phim kể về một đại thiếu gia con nhà giàu Xuân Dền, vướng vào mối tình tay ba cùng hai cô gái xinh đẹp Như Ý- Cát Tường. Mới đầu khi xem phim anh thật thích Như Ý, cô ấy vừa xinh đẹp, thông minh, lại rất cá tính. Tuy Cát Tường không xinh đẹp bằng Như Ý, không biết chữ hơn nữa còn rất hung dữ, nhưng thật ra lại là cô gái thiện lương và rất bản lĩnh. Lúc đầu Xuân Dền gặp và có rất nhiều tình cảm với tiểu thư danh giá là Như Ý, nhưng tình cảm của Xuân Dền lại không được cô ấy coi trọng vì cô ấy thấy anh ta chỉ là công tử con nhà giàu, mồm mép và đào hoa, không có tài cán gì. Ngược lại, Cát Tường có khá nhiều tình cảm với Xuân Dền nhưng lại không dám để anh nhìn ra. Cho đến một ngày kia, thế sự hoàn toàn thay đổi khi biến cố ập tới cho gia đình Xuân Dền, khiến anh mất đi tất cả, người cha của mình, gia sản của mình, ngay đến tự trọng của bản thân cũng hoàn toàn mất đi, khiến Xuân Dền rơi vào trạng thái u mê, ngơ ngẩn. Lúc đó người trong gia đình không ai biết làm như thế nào để anh tỉnh ngộ, nhưng may là có Cát Tường, cô đau lòng nhìn tình trạng của Xuân Dền ngày này qua ngày khác, cho đến một hôm, cô dứt khoát ra tay đánh cho anh tới tấp, khiến mọi người nhìn vào cũng phải hồn bay phách lạc. Nhưng không ai ngờ trận đòn nhớ đời đó lại khiến Xuân Dền tỉnh ngộ, anh trưởng thành hơn và tu chí học hành...còn nhiều lắm, nhưng ý nghĩa ở đây là do Cát Tường nên Xuân Dền mới vượt qua được thăng trầm trong cuộc đời. Nhưng cho đến một ngày, khi Xuân Dền đỗ đạt, muốn hoàn thành lời hứa với Cát Tường là lấy cô làm vợ thì lại nhận hung tin là cô đã chết trên đường tới kinh thành gặp anh. Một lần nữa Xuân Dền rơi vào trạng thái u mê ngơ ngẩn, không ăn uống ngủ nghỉ, không làm việc, hoạt động gì, chỉ ngày ngày tha thẩn tự dày vò bản thân. Và đúng lúc đó, Như Ý lại khiến anh tỉnh ngộ, một lần nữa trở lại cuộc sống bình thường và trả thù cho Cát Tường. Thêm một thời gian bên nhau, thì Xuân Dền và Như Ý cũng nảy sinh tình cảm, quyết định thành thân... Nhưng không ngờ Cát Tường lại xuất hiện khiến đám cưới không thành và cư nhiên đẩy ba người vào vòng luẩn quẩn. Chính Xuân Dền cũng không biết nên cư xử như thế nào, buông ai và chọn ai, ai cũng đều có một chỗ đứng nhất định trong lòng anh, khiến anh thật sự đau đầu. Nhưng trong một lần, khi đang bên cạnh Như Ý, Xuân Dền phải đối diện giữa sự sống và cái chết, anh lại vô tình gọi tên của

Cát Tường. Vào giờ khắc đó, Như Ý thất thần, dù vậy vẫn tận lực cứu sống Xuân Dàn, nhưng sau đó, cô ấy đã tự động buông tay, để tác hợp cho Xuân Dàn và Cát Tường.

- Nãy đến giờ, anh nói những điều này là có ý gì?

- Khi xem phim anh luôn cho rằng cả Như Ý và Cát Tường đều là nhân vật chính. Cho đến tận cùng anh vẫn không đoán được ai sẽ là người Xuân Dàn chọn, nếu chọn cả hai thì thật mất công anh theo dõi tới cùng. Nhưng đến khi Xuân Dàn trong vòng tay Như Ý gọi tên Cát Tường, thì anh hoàn toàn hiểu lý do vì sao lại là cô ấy. Còn em...em nghĩ lý do là gì?

Trước câu hỏi của Trần Tú, Kiều Thư vẫn duy trì trạng thái im lặng thường trực, vì cô biết anh là đang muốn nói cùng cô. Trần Tú khẽ nhướn miệng cười, nhìn sang khuôn mặt bình thản của người con gái anh yêu thương, anh nói:

- Bởi vì, người chân chính khiến Xuân Dàn vượt qua bóng tối là Cát Tường, còn Như Ý...cũng khiến anh ấy đứng lên, nhưng lại là đứng lên vì suy sụp khi anh ấy mất đi Cát Tường...vậy tất nhiên người thực sự đứng vững trong lòng Xuân Dàn nhất, đương nhiên là Cát Tường rồi...

Trần Tú bỗng nhìn thẳng phía trước, xuất ra một nụ cười trào phúng, khiến Kiều Thư lơ mơ nhận ra điều anh muốn nói, cô hơi cúi đầu muốn gọi tên anh, nhưng hình như Trần Tú không muốn để lý trí bị lay chuyển, anh nhanh chóng tiếp tục.

- Khi em mê man, ở trong vòng tay anh gọi tên Minh Tùng, anh liền ngay lập tức nhớ đến bộ phim ấy mà tự cười bản thân mình, nhưng lúc đó anh chưa buông em ra được vì Minh Tùng còn chưa có trở về. Bây giờ, anh ấy đã trở về, có lẽ cũng là lúc anh phải buông tay. Khi ánh mắt của em vô thức kiếm tìm Minh Tùng, hay đơn giản em chỉ cần nhìn qua liền nhận ra đâu là Minh Hải, đâu là Minh Tùng...thì anh đã biết mình thật sự chỉ có thể đi được đến đây. Thực ra dù tình yêu của anh giành cho em tuyệt đối không ít hơn của Minh Tùng giành cho em, nhưng Minh Tùng giống như Cát Tường vậy, anh ấy khiến em nhận ra chính mình, khiến em vượt qua nỗi đau, và cũng luôn bên cạnh em đúng lúc nhất, bảo vệ em hết mức có thể. Còn anh, dù yêu em bao nhiêu thì cũng chỉ giống Như Ý, chỉ có cơ hội vực em đứng dậy vì em không có Minh Tùng mà thôi. Có lẽ là do anh chưa đủ may mắn, hoặc duyên phận anh và em chỉ đến vậy. Nhưng em có thể tin tưởng, nếu như em gặp những tình huống ấy khi bên cạnh anh, anh cũng luôn sẵn sàng làm tất cả vì em.

Trần Tú quay sang nhìn thân hình mảnh mai của Kiều Thư khẽ gồng mình lên để chống đỡ, anh liền đau lòng vươn người ra ôm lấy cô mà an ủi:

- Đừng khóc, anh rất tự nguyện bên cạnh em, không chỉ vậy, anh còn rất hạnh phúc và vui vẻ khi được chăm sóc cho em. Tất nhiên anh muốn được bên cạnh em nhiều hơn nữa, hơn nữa, nhưng anh cũng hiểu, tình cảm càng gò ép, lại càng khiến con người ta đau khổ. Em không cần áy náy bất cứ điều gì hết. Anh buông tay là để em thoải mái, mà anh cũng được thoải mái. Coi như anh hi sinh một chút, giải thoát cuộc tình tay ba này, như vậy chẳng phải cũng là một lựa chọn tốt sao.

Minh Tùng nói rất tự nhiên và vui vẻ, cố tình che giấu từng đợt sóng đau đớn trong lòng mình.

- Em đừng bận tâm bất cứ điều gì, trước đây gặp nhiều thăng trầm rồi, hiện tại hãy thả lỏng tâm tình mà vui vẻ sống đi. Những gì em nợ anh, em đều đã trả đủ. Tình yêu anh giành cho em, em cũng cố gắng đón nhận, tạo cơ hội cho anh, chẳng qua là đoạn duyên phận này hơi ngắn mà thôi. Còn quãng thời gian dài anh giành cho em, em cũng đã tặng anh một chiếc đồng hồ mà anh rất thích rồi. Vì vậy, em đừng suy nghĩ bất cứ điều gì. Buông tay em, anh nhất định tìm một mảnh ghép thực sự giành cho anh. Anh cũng nhất định hạnh phúc. Nhưng anh cũng luôn sẵn sàng bên cạnh em, nếu em cần. Được không?

Kiều Thư vô lực xụi lơ trong lòng anh, chỉ có thể thút thít không nói được lời nào. Vì cô biết, tìm mình không cách nào thực sự trao cho anh hoàn toàn...không thể đáp trả được khối tình cảm này của anh... Kiều Thư cảm nhận bàn tay Trần Tú khẽ vuốt tóc mình yêu chiều mà nín thở:

- Đừng khóc nữa, nếu không anh làm sao đành lòng buông xuống, hơn nữa cũng đã đến công ty em rồi, em không nghĩ chút nữa vào mọi người thấy mắt em đỏ hoe, sưng húp, lớp trang điểm nhòe nhoẹt hã. Vậy nên đừng khóc nữa.

- Anh...anh...đi đâu?

Kiều Thư thút thít hỏi Trần Tú khiến anh bật cười kéo cô ra, nhìn sâu vào khuôn mặt thanh thuần, chỉ một lần này nữa...anh sẽ khắc sâu khuôn mặt này, đôi mắt, đôi môi, chiếc mũi, còn cả chiếc cằm kiêu ngạo này và sâu trong tim mình, rồi khóa thật chặt lại, để không khiến anh nhức nhối nữa. Anh nhẹ nhàng nói:

- Anh sẽ sang Nhật, dù sao ba mẹ anh cũng đang ở đây, công ty bên này cũng đã đi vào quỹ đạo ổn định rồi... Anh cũng thích Nhật hơn. Khi nào muốn ngắm hoa anh đào, em có thể đến ngôi nhà đó, lúc nào nó cũng chào đón em.

Kiều Thư lại òa khóc lên, ôm chặt lấy Trần Tú, như không muốn buông anh ra, vì nếu buông anh ra, chỉ một khắc này, cô sẽ hoàn toàn mất đi anh, cũng biết anh đau đớn như thế nào. Tuy không hoàn toàn yêu anh, nhưng tình cảm giành cho anh không phải ít ỏi gì... Nếu nói cô không đau thì hoàn toàn là dối trá, nói cô không nuối tiếc lại càng dối trá hơn nữa. Nhưng lại không biện pháp đặt anh vào trái tim đã trót trao đi của mình. Nên chỉ có thể đau đớn cùng anh lúc này mà thôi. Nếu có thể quay lại. Cô nguyện ý, không cùng anh đi tiếp đoạn duyên phận đã đứt quãng khi ở Nhật...có lẽ như vậy, anh chắc cũng đã quên cô, và cô cũng không đau lòng như hiện tại.

- Anh hôm nay đưa em đi làm, cũng là muốn chia tay em tại đây, chút nữa anh sẽ rời thành phố này, nhưng quả thật, không dám đối diện với em ở giây phút mình rời khỏi. Vì anh sợ không thể buông tay ra được, cũng sợ đoạn đường rời đi, anh sẽ khó bình ổn tâm trạng của bản thân. Vì vậy, chúng ta chia tay ở đây nhé. Khi anh tới Nhật anh sẽ báo cho em. Em cũng yên tâm, anh đã nhắc nhở Minh Tùng rồi, nếu không yêu thương trân trọng em cho tốt, anh nhất định quay lại, không để anh ta ức hiếp em.

Kiều Thư khóc nức lên, vùi mặt mình vào khuôn ngực vững chắc của anh mà thổn thức:

- Trần Tú...em...xin lỗi...

- Ngoan, nghe lời anh, anh nói rồi, em không có lỗi gì hết, tại sao cứ phải xin lỗi. Chỉ cần em sống thật tốt, anh đã thật vui vẻ rồi. Hiểu chưa?

Kiều Thư gạt đầu dấn dờ:

- Hứa với em, luôn giữ liên lạc, không được đi rồi là hoàn toàn bỏ rơi em.

Trần Tú khẽ cười, vừa ôn nhu vuốt tóc cô, vừa nhẹ nhàng nói:

- Anh hứa....

Chỉ một câu này, nhưng Trần Tú tự thấy rằng...thời khắc này, mình đã thật sự buông ra, thật sự bỏ xuống, trong lòng anh không biết là tư vị gì, chỉ là tất cả đều mơ hồ, không rõ ràng mà thôi.

41. Chương 41

Cả một buổi sáng Kiều Thư không sao tập trung nổi vào công việc được, nhìn đồ hồ...từ giờ đến khi Trần Tú lên máy bay còn khoảng 1 tiếng nữa... Cô nhanh chóng với lấy chiếc túi xách...lao người ra ngoài, đứng bên vệ đường muốn bắt taxi. Nhưng đợi vài phút, cô tưởng chừng như thời gian đã trôi qua vài tiếng, mà vẫn không bắt được xe. Luống cuống nhìn đồng hồ, mới nhớ đến việc gọi cho tổng đài... Nhưng vừa rút điện thoại ra, thì chiếc xe thể thao của Minh Tùng dừng trước mặt, không nói thêm gì, cô lập tức mở cửa xe ngồi lên và gấp gáp nói:

- Ra sân bay...

Minh Tùng nhìn vẻ mặt có phần hoảng loạn của Kiều Thư, anh cũng biết hôm nay Trần Tú đưa cô đi nhất định sẽ nói tạm biệt cô. Anh lại càng biết tình cảm cô giành cho Trần Tú không phải là ít, nhưng hoàn cảnh như thế này...không phải là Trần Tú ra đi rồi, Kiều Thư mới hiểu là cần anh ta chứ??? Minh Tùng nén tiếng thở dài...lái xe hướng sân bay đi tới. Chừng 30 sau, đứng ở sân bay, nhìn ánh mắt cô cuống cuống tìm

bóng dáng Trần Tú, một cổ chưa xót trào lên trong Minh Tùng...nếu thật sự Trần Tú mới là người khiến Kiều Thư hạnh phúc...anh sẽ phải làm như thế nào??? Bất chợt Minh Tùng thấy Trần Tú đang chuẩn bị đi vào phòng chờ, liền vội vàng kéo tay Kiều Thư định đi về phía đó, nhưng cô đứng sững lại...đơn giản là ngây ngẩn nhìn Trần Tú đang mặc tây trang khi sáng, trên tay cầm hộ chiếu, đang đứng cuối cùng theo hàng người đi vào...

Trần Tú sẽ đi, quyết định buông tay cô, chấp nhận bỏ đi hết những gì mình đã hi sinh, thời gian mình đã chờ đợi... Sống mũi cay cay, nước mắt bỗng nhiên tràn ra đầy khuôn mặt nhợt nhạt mà cô không thể kìm nén...người đàn ông này, dù không thể chân chính cùng cô đi suốt cuộc đời, nhưng cô cũng nhất định không khi nào quên đi anh...cô sẽ nhớ mãi lúc anh gấp gấp kéo cô vào vòng tay của mình, khuôn mặt anh sợ hãi khi thấy cô sắp lao mình xuống lòng hồ. Cô nhớ mãi lúc anh đi theo sau cô từng bước chân, từng đoạn đường, nhớ lúc ở Nhật chăm sóc cô từng chút từng chút một, lúc anh an ủi cô, anh bên cạnh cho cô thêm can đảm... Trần Tú, là em nợ anh...rất nhiều...em hi vọng, có thể nhìn anh rời đi, hi vọng anh sẽ tìm được người thật sự khiến anh hạnh phúc...

- Em còn đứng đây làm gì? Nhanh đi lại phía đó đi...

Minh Tùng vội vàng nói, định tiếp tục kéo tay cô đi, nhưng Kiều Thư vẫn thủy chung im lặng đứng đó, ánh mắt nhìn chăm chú vào dáng người quen thuộc kia, nhưng thực ra chỉ toàn là hình ảnh nhạt nhòa qua làn nước mắt trong suốt. Khi Trần Tú đi vào rồi, cô đã hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng anh, Kiều Thư mới lặng lẽ cúi đầu xuống, cô nấc lên một tiếng rồi quay ra phía cửa, chậm chậm bước...trong lòng lặng lẽ gào thét...xin lỗi, xin lỗi anh...Trần Tú...

Minh Tùng đi phía sau cô, nhìn bóng dáng mảnh mai khẽ lay động, anh hiểu...cô lựa chọn để Trần Tú ra đi, chỉ có điều, cô đau lòng và vẫn còn nuối tiếc...anh cũng biết, tuy Trần Tú không bên cô lúc cô cần nhất, nhưng ít ra...khi anh khiến cô thất vọng, cũng là Trần Tú giúp cô đứng dậy...Minh Tùng bước lên hai bước dài...thân hình cao lớn bao trùm lấy cô, như muốn ôm trọn hết những day dứt trong lòng cô... Để cô dựa tấm lưng vào ngực mình, trong lòng anh khẽ thì thào...cảm ơn anh Trần Tú, tôi nhất định, nhất định sẽ làm tốt.

Khi Minh Tùng đưa Kiều Thư về đến nhà, tâm tình cô cũng ổn định lại rất nhiều. Vào tới nhà rồi, Minh Tùng để Kiều Thư nằm nghỉ ở salon, còn anh đi thẳng vào bếp hâm lại thức ăn. Qua một giờ đồng hồ, Minh Tùng xong việc, lặng lẽ nhìn Kiều Thư đang say ngủ, đôi lông mày khẽ nhíu lại, anh khẽ chạm vào khuôn mặt mịn màng của cô, yêu thương nhẹ nhàng mà nâng niu người con gái này...Kiều Thư hơi cọ má mình vào bàn tay ấm áp quen thuộc, rồi mở mắt, đôi mắt đen như được bao trùm bởi một tầng mơ hồ, nhưng lại trong sáng như vừa được gột rửa kĩ lưỡng, khiến Minh Tùng hoảng hốt trầm luân trong ánh nhìn ngây ngô ấy.. Anh khẽ thở dài, anh cũng rất hiểu tính tình Kiều Thư, cô không lựa chọn Trần Tú, nhưng không có nghĩa cô chấp nhận anh ngay lập tức...có lẽ anh còn cần thêm thời gian nữa để giải quyết vấn đề đây.

Bỗng nhiên. Minh Tùng cười với dáng vẻ nham hiểm, nhìn Kiều Thư trước mắt, anh liền gõ vào vầng trán xinh đẹp của cô, khiến Kiều Thư giật mình kêu á... một tiếng. Qua hết giai đoạn ngẩn người, Kiều Thư xoa trán tức giận nhìn anh, đôi mắt trong sáng quật cường phát ra vài tia đe dọa, lại khiến tâm tình Minh Tùng phần khởi bật cười. Anh nói:

- Cũng hai năm trôi qua, không nghĩ tới bộ dạng em khi ngủ dậy vẫn là như thế này.

- Anh có ý gì?

- Ý là...anh...rất...thích.

Nói rồi Minh Tùng cười lớn hơn, đứng lên, xoa đầu Kiều Thư khiến mái tóc dài mượt của cô rối bù, anh nói:

- Mau đi rửa mặt, đã quá giờ cơm bao lâu rồi.

Kiều Thư hậm hực đứng lên, đi về phía phòng tắm, cũng không quên liếc Minh Tùng đang rạng rỡ cười thêm mấy cái.

Đang định vào bếp, chuông cửa lại đột ngột vang lên, Minh Tùng hơi nhíu mày, đi ra mở cửa. Nhìn thấy người ngoài cửa, cũng không mấy ngạc nhiên, Minh Tùng chỉ gạt đầu, rồi đứng tránh sang một bên, biểu thị ý mời vào.

Kiều Thư vừa ra liền nhìn đến Thái Khang đang ngồi đối diện Minh Tùng thì cũng không tỏ thái độ gì, cô ngồi xuống gần Minh Tùng, nhìn Thái Khang một hồi, muốn nói gì đó lại thôi. Minh Tùng thở dài lên tiếng:

- Hai người ngồi nói chuyện nhé, tôi ra ngoài mua ít đồ. Chút nữa cậu ở lại đây dùng cơm đi, tôi chuẩn bị xong cả rồi.

Thái Khang nhìn Minh Tùng đứng lên, khẽ gật đầu với anh. Rồi Minh Tùng yên tâm thong dong đi ra ngoài. Anh biết, lúc này anh không nên có mặt, đôi lúc Kiều Thư cũng cần tự mình nói chuyện. Hơn nữa đây cũng là chuyện hai anh em Kiều Thư, anh không nên can dự vào, và anh cũng tin tưởng, Thái Khang không khi nào muốn tổn thương Kiều Thư cả.

Nhìn đến Kiều Thư đang âm trầm trước mặt mình, Thái Khang bắt đầu dỗi lên tiếng:

- Anh...xin lỗi, không nên giấu em lâu như vậy.

- Anh cũng là muốn tốt cho em thôi, cũng đâu phải chuyện hay ho gì.

- Không giận anh chứ?

- Sao lại giận anh, anh cũng đâu muốn mọi chuyện như thế này, em cũng phải cảm ơn anh...đã bảo vệ cho em lâu như vậy.

Thái Khang khẽ cúi đầu xuống mà nói:

- Anh biết vì tình cờ nghe bố mẹ nói chuyện cùng nhau. Còn quyển nhật ký...là khi mẹ ra đi, anh tìm thấy trong hòm di vật của mẹ. Đáng ra anh phải đưa cho em luôn, nhưng lại không có dũng cảm làm điều ấy. Khi đọc xong, anh liền đưa cho bố...từ đó, ông ấy cũng suy sụp nhiều. Việc công ty, hiện tại cũng chỉ mình anh lo, có lẽ ông ấy không còn đủ sức nữa. Trước đây Minh Tùng đã từng muốn giải thích rõ với em, nhưng là anh không đành lòng, nên đã ngăn cản anh ấy, khiến mọi chuyện thành ra rắc rối như vậy... Thật xin lỗi...

- Anh chẳng làm nên chuyện gì mà trách móc anh, em cũng nghĩ thông cả. Anh không cần lo lắng...qua một hai hôm nữa em sẽ trở về thăm bố...em được chào đón chứ?

Kiều Thư cười thật tươi mang theo thành thật và chút gì đó cô liêu. Thái Khang cũng biết, cô đang cảm giác thế nào...nhưng là chỉ cần thời gian ngắn..cô sẽ lại khôi phục mà thôi, vì cô là em gái của anh mà.

42. Chương 42

ng may thôi à...

- Không may???

Kiều Thư nhìn cánh tay mình đầy bọt xà phòng, lại nhìn đến Minh Tùng cười cười nhún nhún vai, cô nhún mày, đứng gần lại Minh Tùng hơn, đem cánh tay đầy bọt cọ vào người anh, khiến chiếc áo thun trắng của Minh Tùng lại được ít bọt dính vào. Anh hờ hững nói:

- Em biết không? Áo này khá đắt đấy, mà quan trọng là chỉ có một chiếc duy nhất thôi đấy.

- Không phải chứ? Chỉ là đi kèm cùng bộ đồ thể thao thôi mà....mới không gặp 2 năm, anh từ khi nào thì ki bo như vậy thế? Em nhớ là lúc em mua cho anh quần áo, cũng không có tính toán kĩ lưỡng như vậy đâu nhé.

- Em...

Minh Tùng chỉ biết hậm hực nhìn Kiều Thư nhún vai bất chước lại động tác khiêu khích của mình khi nãy, mà không có biện pháp nói lại... Nhưng bỗng gương mặt anh tươi tỉnh hẳn...ha ha...đúng rồi:

- Anh bỗng nhớ ra...

- Chuyện gì?

- Là anh còn nợ em năm năm nhá...nghĩa là anh phải ở cùng em năm năm, chăm sóc em, dọn dẹp nhà cửa, nấu cơm cho em.

Kiều Thư lau tay đầy nước của mình vào chiếc khăn trắng. Rồi vừa đi ra ngoài vừa nói:

- Bây giờ anh mới nhớ ra à? Chứ anh nghĩ vì sao sáng nay Trần Tú chở em đi làm, còn anh ở nhà dọn dẹp. Chứ anh nghĩ vì lý do gì mà em để anh ở trong nhà em nấu cơm, rửa bát???

Minh Tùng lại thêm lần nữa nhìn khuôn mặt bình thản, như không có chuyện gì của Kiều Thư mà ngạc nhiên:

- Em cho anh ở lại đây hả?

- Tất nhiên là không, xong việc rồi giờ anh có thể về.

- Là sao?

- Là sáng anh đến làm việc, hết ngày thì đi về. Giờ em biết rõ anh rồi, anh tưởng em vẫn ngây thơ nghĩ anh là Minh Tùng không có nhà, không có việc của 2 năm trước hả?

- Ô thế nếu đêm em đói thì ai dậy làm đồ ăn cho em?

- Vậy giờ anh có thể làm trước để vào tủ lạnh, còn nếu không...đêm em có thể tự lo.

Minh Tùng chỉ còn cách buồn buồn cúi đầu mà nói anh biết rồi sau đó lại vào bếp tiếp tục công việc của mình vì sợ đêm đến Kiều Thư bị đói.

Xong việc, Minh Tùng ra ngoài thì thấy Kiều Thư đang chăm chú vào màn hình laptop, anh liền gạ gẫm:

- Đi ra ngoài đi, em ở trong nhà mãi không chán à?

- Không, em có thấy chán nản gì đâu?

- Thì đi chút thôi, lâu rồi...cũng không có cùng nhau đi dạo mà...

Nghe Minh Tùng ngập ngừng, Kiều Thư mới nhìn lên...đôi mắt cô chớp chớp, rồi cũng gật đầu, đứng lên đi thay đồ.

10 sau Kiều Thư ra ngoài. Cô mặc trên người một bộ đồ thể thao trắng, Minh Tùng nhìn lại bộ thể thao gió của mình, bày ra vẻ mặt nuối tiếc...biết thế hôm nay mặc bộ thun, vậy chẳng phải thành một đôi sao...

Kiều Thư cùng Minh Tùng đi từng bước thật chậm trên vỉa hè, hai bên đường là hai hàng cây thẳng tắp xen kẽ cũng những cột đèn cao áp, gió mùa thu mát mẻ mang theo chút hơi lạnh thổi lại, không khí trong lành khiến con người ta cảm thấy thoải mái, tâm tình cũng nhẹ nhàng hơn. Thỉnh thoảng có mấy cặp đôi chở nhau bằng xe đạp đôi lướt qua, tiếng cười giòn tan hòa vào trong không gian của đêm tối làm Kiều Thư cũng muốn có được tiếng cười vô tư lự như vậy. Bỗng nhiên, Kiều Thư nhẹ nhàng lên tiếng hỏi:

- Lúc đó anh đã phải cố gắng như thế nào?

Minh Tùng hơi dừng bước, nhưng nhanh chóng định hình lại, anh khẽ cười, thâm trầm nói:

- Khi anh vội vàng lái xe ra sân bay, không cẩn thận, va chạm với một chiếc Audi. May là bảo hộ bật lên, nhưng do không cài dây bảo hiểm nên thương tích hơi nặng. Anh ở trong phòng phẫu thuật bao lâu thì anh không rõ, nhưng khi tỉnh lại, cũng đã là 3 ngày sau... Rồi anh lại thấy hai chân anh không thể cử động như lúc trước, khi đó anh thật hoảng loạn...không hiểu vì sao mình lại rơi vào tình huống này. Anh chưa thể tiếp nhận nổi, nhưng một thời gian, khi có tin tức về em...nhìn em trong ảnh đang mặc một bộ đồ trắng, đội mũ len đỏ, thêm đôi boots nâu đang đi bộ trên tuyết, em không mang theo chút muộn phiền nào, cũng không mang theo niềm vui vẻ nào, chỉ đơn giản là rất xa xăm, em nhỏ bé giữa một không gian rộng lớn lạnh lẽo, trong lòng anh cũng lạnh đi vài phần...anh muốn được đi cùng em, được bên em để em không cô đơn. Nên anh bắt đầu tập phục hồi chức năng. Thời gian đầu, quả thật là quá khó khăn và đau đớn.... Ba mẹ anh, hay Minh Tùng và Jacky, Andy đều lo lắng anh không thể tiếp tục. Nhưng chỉ cần nhìn bóng dáng em như một điểm duy nhất sáng lên giữa không gian đầy tuyết trắng, anh lại có thể gắng gượng thêm một chút.

Minh Tùng hơi cười, rồi lại tiếp:

- Khi anh có thể đi lại, nhưng chưa hoàn toàn cân bằng, anh đã nhất định sang Nhật, nhìn em cùng Trần Tú đi bộ giữa tiết trời thu, gió đang cuốn những chiếc lá phong đỏ lìa xa khỏi cành cây. Em mặc chiếc váy màu thiên thanh rất nhẹ nhàng, đội chiếc mũ trắng rộng vành, nhìn em tinh khiết như bông lục bình, cứ hờ hững trôi mà không màng mọi chuyện xung quanh. Tuy vậy, anh lại cảm nhận rõ nét cười ưu tư của em...khiến lòng anh nhói lên từng hồi... Thực ra anh điều trị ở thành phố H vì muốn có thể về nhà của em, có thể cảm nhận chút hơi ấm của em. Nhưng khi biết em ở Nhật, anh lại muốn chuyển qua một bệnh viện ở Nhật để điều trị, chỉ mong có thể thật gần, thật gần với em... Nhưng nghĩ đến thì ra là không thể, vì anh sợ mình không có khả năng kiềm chế bản thân, sợ rằng anh sẽ bất ngờ chạy ra và ôm lấy em... Mà anh không thể xuất hiện trước em với tình trạng chật vật như vậy được. Nên vẫn là phải cách xa em một chút. Khi em quay về, anh chỉ muốn lập tức có thể nhìn thấy em, nhưng cũng không thể cứ vậy đứng trước mặt em được. Nhìn em mê man nằm ở salon, anh chỉ biết lẩm bẩm cảm ơn mẹ của em, có thể những lời anh cầu xin trước mộ bác, bác đã nghe thấy, và đáp ứng anh. Khiến em quay trở về nơi này, anh biết lý do là vì em không khi nào để mẹ ở đây một mình, cũng không nỡ bỏ đi công ty mà mẹ em đặt bao tâm huyết vào, để giành tặng em. Nhưng anh hận bản thân mình, không có khả năng...anh không thể làm gì ngoài việc lấy một chiếc khăn đặt lên trán em, và chiếc chăn đắp cho em...nhìn em thêm chút rồi tập tễnh, lặng lẽ rời khỏi...

- Khi Minh Hải gặp em, hay anh gặp em với vị trí của Minh Hải, đều phải đổi màu tóc nâu, vì muốn hạn chế tối đa nỗi giằng xé trong lòng em. Có thể là anh tự tin, tự tin rằng em vẫn nhớ anh, khi thấy anh em cũng đau lòng giống anh vậy, nên anh mới làm như thế. Anh cũng không biết tả như thế nào khi đối diện với em, trong vị trí của Minh Hải, nhìn em ngạc nhiên, ngỡ ngàng, chỉ một tia biến đổi trong mắt em thôi cũng khiến anh vui mừng. Nhưng khi nhìn em vội vã chạy khỏi anh, anh không biết mình xuất hiện là đúng hay sai nữa... Cũng có thể anh ích kỷ, dù biết Trần Tú trong em đã luôn có một vị trí nhất định, nhưng khi thấy hai người tay trong tay, hoặc ôm nhau, trong anh lại trào lên tư vị chua xót.

43. Chương 43

- Tối hôm trước, khi anh và Trần Tú ngồi uống rượu cùng nhau, nghe Trần Tú dặn là phải chăm sóc em, không để em bị tổn thương, anh đã biết Trần Tú có ý định ra đi. Anh nói với Trần Tú không cần phải như vậy, anh sẽ đấu rất công bằng cùng anh ta. Nhưng...Trần Tú lại nói một câu khiến anh suy nghĩ mãi, anh ta nói: anh đã vì cô ấy rất nhiều, coi như lần này, hãy để tôi hi sinh vì cô ấy. Lúc đầu anh chưa hiểu hết ý nghĩa của câu nói ấy, nhưng Trần Tú lại kể anh nghe một câu chuyện, mà từ lâu rồi anh cũng không có nhớ đến. Anh ta nói: ngày xưa có một cậu bé, được hai người phụ nữ nhận làm con, mà đến chính cậu cũng không biết ai mới là mẹ thật của mình. Không thể giải quyết, ba người đưa nhau lên quan huyện. Trước mặt quan, cả hai người phụ nữ đều quyết liệt nói rằng, cậu bé là con trai mình, ai cũng khóc lóc kêu than. Cho đến khi quan huyện nói, hai người phụ nữ, ai giành được cậu bé thì cậu bé là con trai của người ấy. Và thế là hai người phụ nữ cứ mỗi người một bên, kéo cậu bé về phía mình, qua vài lần như vậy, tưởng chừng như không khi nào dứt thì đột nhiên một người phụ nữ buông tay, bỏ cuộc. Quan huyện hỏi vì sao, thì người phụ nữ đó nói, bà không muốn tổn thương cậu bé, cứ giằng co qua lại, cậu bé cũng rất đau, bà chỉ muốn cậu bé sống vui vẻ hạnh phúc, không có bất cứ tổn thương gì mà thôi. Lúc đó, bỗng nhiên quan huyện cười vui vẻ và kết luận, người buông tay mới là mẹ ruột của cậu bé, vì không một người mẹ nào nỡ nhìn con mình bị giằng co, lôi kéo đau đớn như vậy cả.

- Tiếp đó Trần Tú lại vừa cười vừa nói với anh: vì thế, tôi buông tay, chính là tôi yêu Kiều Thư hơn anh. Yêu cô ấy đến mức từ bỏ để cô ấy không cần day dứt, không cần phân vân, không cần lựa chọn, không cần phải suy nghĩ ngày đêm. Buông tay để cô ấy không bị giằng co, để cô ấy có thể hạnh phúc mà sống. Như vậy, lần này là tôi hi sinh cho cô ấy, chứ không phải anh. Khi đó anh mới hiểu rõ ràng câu nói kia của Trần Tú...anh cũng không biết phải nói thêm gì. Anh có thể hi sinh rất nhiều, nhiều nữa vì em, nhưng nếu buông tay là một sự hi sinh...thì có lẽ anh không thể, nếu từ bỏ là một sự hi sinh...anh cũng không thể. Anh ích kỷ chỉ muốn cùng em đi đến cuối chặng đường này, ích kỷ muốn được ôm em trong vòng tay mình mãi mãi, ích kỷ muốn em là của riêng anh, muốn em không khi nào tách rời khỏi anh, muốn chăm sóc em ngày ngày,

muốn nhìn thấy khuôn mặt em ngày ngày, muốn nụ cười của em là giành cho anh, hay kể cả nước mắt của em cũng là do anh lau khô đi... Vậy anh làm sao để hi sinh như vậy. Anh cho rằng những gì anh đã làm cho em, trước đến giờ, không phải là hi sinh, mà điều Trần Tú làm hiện giờ...đó mới thực sự là hi sinh. Vì đó là điều anh không khi nào làm được.

Sau đó Minh Tùng nhìn sang Kiều Thư, đèn đường trên cao chiếu xuống khiến những giọt nước mắt của cô lấp lánh, nặng trĩu mà trong suốt như những giọt pha lê xinh đẹp. Minh Tùng đưa tay chạm nhẹ vào những giọt nước mắt long lanh ấy, khiến chúng tan đi như bong bóng diệu kỳ. Anh ôm cô vào, ôn nhu mà nói:

- Đừng khóc, mấy hôm nay chẳng phải em đã khóc rất nhiều hay sao. Từ giờ có thể ở bên anh mà không cần khóc được hay không. Anh sẽ bảo vệ em, sẽ dùng tận lực mà che chở cho em, không khiến em đau buồn hay tổn thương, được không? Tất cả mọi chuyện đã qua rồi. Chỉ cần bên cạnh anh thôi...còn mọi chuyện...cứ để anh lo...được không o_o ???

Kiều Thư khẽ bật cười:

- Chỉ cần bên cạnh anh thôi, còn mọi chuyện cứ để anh lo , từ khi nào mà anh hội nhập với giới trẻ nhanh như vậy thế hả?

Sau đó Kiều Thư khẽ đẩy Minh Tùng ra, ngược nhìn lên khuôn mặt với ngũ quan ưu tú, đôi mắt nâu đen thâm trầm đang ôn nhu bao bọc hình dáng cô, mái tóc vàng rực rỡ hơn cả ánh đèn chói lóa phía trên, cô nói:

- Anh đừng cho rằng Trần Tú đi rồi thì ngay lập tức em đón nhận anh...ít nhất em cũng phải xem biểu hiện của anh như thế nào đã. Nghe rõ chưa?

- Rõ, anh sẽ cố gắng PR bản thân thật tốt, để em biết anh là một sự lựa chọn hoàn hảo mà em không nên bỏ qua nhất...o_o

Kiều Thư nhìn sắc thái vui mừng tràn ngập đôi mắt nâu đen, hạnh phúc bao trùm khuôn mặt bởi nụ cười lấp lánh của Minh Tùng, cô cũng nhẹ cười cảm thấy lòng ấm áp và thật thanh thản...

Bản thân cô hiểu, cô yêu người đàn ông trước mặt mình bây giờ, nhưng nếu khiến Trần Tú tổn thương thì cô cũng không thể hạnh phúc và vui vẻ được. Vì vậy, thật sự...Trần Tú chấp nhận buông tay, là điều khiến cô nhẹ nhàng nhất, khiến cả ba người bọn họ thoát khỏi vòng tròn luẩn quẩn này, cũng chính là cho cả ba người bọn họ một cơ hội hoàn toàn mới. Tuy hiện tại Trần Tú là người đau lòng nhất, nhưng cô cũng rất hiểu tính anh. Trần Tú chấp nhận bỏ xuống, nghĩa là anh đã suy nghĩ kĩ, anh rất thanh thản mà buông tay, không gượng ép bản thân, hơn nữa chắc chắn anh cho rằng đây cũng là một biện pháp không làm đau chính mình. Trần Tú...em hi vọng, anh có thể gặp được một nửa thực sự giành cho anh, một mảnh ghép thật sự phù hợp với anh...một người thật lòng nắm lấy bàn tay anh... Cảm ơn anh, Trần Tú!

Khi Kiều Thư về đến nhà, bật laptop cô nhận được tin nhắn trên facebook: anh đã tới nơi o_o rất an toàn, vui vẻ, và nhẹ nhàng... Nhớ nhé, chúng ta đã từng là người yêu, cũng không có chia tay, mà là...anh buông tay... Coi như lần này là anh bỏ rơi em nhé.o_o. Được rồi, hẹn gặp lại em, Kiều Thư

Kiều Thư mỉm cười, đóng laptop, cô nằm trên giường, khép lại đôi mắt mệt mỏi... Ngủ thôi, mọi chuyện rồi sẽ ổn.

Ở một phương trời nào đó, Trần Tú khi gửi xong tin nhắn cho Kiều Thư, anh thở dài một hơi. Nhìn lại xấp hình Kiều Thư và anh chụp cùng nhau khi ở Nhật, rồi Trần Tú cất vào trong một chiếc hộp nhỏ, khẽ vuốt tay lên nắp hộp, như một vật trân quý nhất...Trần Tú tự hỏi, liệu đây có phải là quyết định đúng đắn hay không? Hình như anh rất nhất gan, anh sợ đến lúc Kiều Thư đối diện với anh, nói xin lỗi anh, nói người cô ấy yêu thực ra là Minh Tùng...anh rất sợ khi phải nghe cô ấy thú nhận như vậy. Trần Tú trào phúng tự cười bản thân mình, anh biết...buông tay, không chỉ là giải thoát, mà thực ra còn là tự bảo vệ chính bản thân anh, khỏi tổn thương sâu sắc nhất... Kiều Thư, hạnh phúc nhé!

44. Chương 44

Hôm sau là ngày nghỉ, định ngủ thêm chút nữa, thì chuông cửa lại vang lên khiến Kiều Thư giật mình, nhưng nhìn sang màn hình camera chiếu đến, cô mơ màng thấy Minh Tùng đang đứng ngoài cửa, nên lại nhắm mắt vào ngủ tiếp. Qua một hồi, lại thấy chuông điện thoại reo ầm ầm, không còn cách nào khác, Kiều Thư đành phải ra khỏi giường, vẫn nguyên mơ màng như vậy đi mở cửa...Minh Tùng hí hửng đưa ra trước mặt Kiều Thư một bó hoa hồng đỏ đẹp mắt để chào ngày mới, nhưng vì chưa trở về trạng thái bình thường, nên cô chẳng để ý gì, mắt nhắm mắt mở quay về phía ghế salong, đổ người xuống và nhắm mắt ngủ tiếp...khiên khuôn mặt Minh Tùng đang phấn khởi cũng không khỏi trầm mặc...anh lắc đầu, đi vào lấy chiếc chăn đắp lên người cho cô, rồi ngậm ngùi đi làm đồ ăn sáng.

Khi Kiều Thư tỉnh lại, cũng đã hơn một tiếng sau đó. Nhìn đến bó hoa hồng được cắm ngay ngắn trong chiếc lọ để trên mặt bàn...một chuỗi hành động khi sáng dần dần tua lại trong đầu, khiến Kiều Thư khẽ cười đưa tay ra vuốt ve những cánh hoa mềm mại mỏng manh. Cô đi dần vào bếp, thấy Minh Tùng đang lúi húi làm món ăn. Anh mặc chiếc quần jeans đen đơn giản, áo thun ngắn tay màu trắng vừa vặn với thân hình, phía trước còn mặc chiếc tạp dề hình chuột Micky...một đoạn kí ức trước đây lại ùa về, khiến Kiều Thư thấy mắt mình hơi cay cay. Bỗng Minh Tùng nhìn lên, thấy Kiều Thư đang lơ ngơ dựa người vào tường mà thất thần, anh liền lấy chiếc muỗng đang nấu canh, gõ vào nồi trên bếp, tạo ra tiếng beng... chói tai, cũng khiến Kiều Thư giật mình mà tập trung trở lại. Nhìn đến nụ cười ôn nhu hiền hòa quen thuộc của Minh Tùng, cô tự lẩm nhẩm: thật sự...đã quay trở lại rồi...

- Mau đi đánh răng rửa mặt, không là nguội hết bây giờ.

Giọng nói trầm ổn của Minh Tùng vang lên, khiến Kiều Thư hài lòng, mỉm cười rồi gật đầu, bước nhanh vào phòng đánh răng rửa mặt và thay đồ. Khi bóng dáng Kiều Thư đã không thấy đâu, Minh Tùng lại lắc đầu lẩm nhẩm:

- Đúng là...cô gái này không thể tỉnh bằng hoa hồng lãng mạn, mà chỉ tỉnh bằng nồi niêu xoong chảo thì phải...haizzz...

Khi Kiều Thư xong xuôi, cũng là lúc Minh Tùng bày một bàn đầy thức ăn. Anh cười cười mà trêu:

- Anh rút kinh nghiệm rồi, từ mai mà tặng hoa em buổi sáng, anh phải cầm theo một chiếc muỗng, một chiếc nồi. Trước khi tặng phải gõ muỗng vào nồi cho em tỉnh lại đã...ai đời...được một nam nhân đẹp như tranh vẽ tặng hoa mà lại hồ hững, không thèm đếm xỉa, đi về phía salong nằm vật ra, ngủ không biết trời đất ở đâu cơ chứ. Em không thấy quá mâu thuẫn và vô tình à?

- Mâu thuẫn? Mâu thuẫn điều gì? Mà cái gì nam nhân đẹp như tranh vẽ thế? Anh không muốn cho em ăn cơm hả...

- Haizzzz....

Nghe Minh Tùng thở dài Kiều Thư lén cười rồi cúi xuống, chăm chú ăn, không để ý anh thêm nữa. Được một lúc anh lại nói:

- Kể ra...trước đây yêu em, nhưng cũng chưa làm điều gì lãng mạn cả.

Kiều Thư vừa ăn vừa tỉnh bơ nói:

- Xem bắn pháo hoa này, đi picnic này, mang đồ ăn đến công ty này, đi dạo chợ hoa này...đó đều là những điều rất ý nghĩa...nhưng nếu anh muốn tặng hoa cho em, em cũng không ngại...mỗi ngày một loại nhé.

Sau đó Kiều Thư nhìn lên gương mặt Minh Tùng cười một cái rồi lại cúi xuống tiếp tục ăn...haizzz lâu rồi không có được ăn đồ ăn anh nấu, giờ phải tranh thủ ăn thôi.

Minh Tùng bật cười, rồi cũng bắt đầu ăn.

Xong xuôi, Kiều Thư đi thay đồ. Minh Tùng thấy cô buộc tóc cao lên, mặc một chiếc quần Jeans xanh đơn giản bó sát, cùng chiếc áo thun trắng, rồi nhẹ nhàng khoác chiếc áo jeans ra ngoài, tay cầm chiếc túi xách nhỏ, chân mang giày lười năng động, khiến anh đang ngồi xem tivi liền đứng bật lên hỏi:

- Em đi đâu thế?

- Đi thôi, em muốn ra chỗ mẹ.

Nói rồi Kiều Thư nhanh chóng ra khỏi cửa, còn Minh Tùng vội vàng với lấy chiếc áo khoác mỏng vắt ở thành ghế, chạy theo sau.

Trên đường hai người tạt vào hàng hoa, mua một bó hồng trắng. Khi tới nơi, Kiều Thư cúi người đặt bó hoa xuống trước mộ bà Thu Nga, sau đó đứng thẳng tắp, kiên định, như thể đang thực sự đứng đối diện với mẹ của mình mà nói:

- Mẹ, con đã biết tất cả, cũng hiểu tất cả những gì mẹ đã trải qua...thật buồn phải không mẹ. Đáng ra mẹ nên nói với con, có phải con sẽ hiểu, sẽ chia sẻ với mẹ hay không, như vậy...mẹ sẽ bớt cô đơn, bớt đau khổ phải không. Mẹ, con yêu mẹ, dù chuyện gì xảy ra con cũng hiểu mẹ yêu và lo lắng cho con như thế nào. Mẹ, con và Kiều Như cũng đã quay trở lại là những người bạn của trước đây. Con rất vui vì điều đó. Mẹ, con cũng hiểu ra rất nhiều chuyện, cũng đã trưởng thành, sóng gió nào cũng sẽ qua đi, mẹ có thể yên tâm mẹ nhé.

Nhìn Kiều Thư nhẹ cười, mà nụ cười bừng sáng lên giữa không gian tĩnh mịch, như một bông hoa mảnh mai hòa trong màu xanh của cây cối, vươn mình đón ánh nắng vàng ươm đầy sức sống. Một cơn gió thu thổi qua, làm những ngọn tóc mỏng manh bay bay, đôi mi dài khẽ chớp, khiến Kiều Thư đứng đó, quỵn với màu sắc của thiên nhiên, như một bức tranh đẹp đến dung dị, vì vậy người ta không thể nào rời mắt. Một cô gái mang theo khí chất quật cường, mạnh mẽ, nhưng cũng không mất đi vẻ mềm mại vốn có, khiến Minh Tùng không thể cầm lòng, tiến lại vài bước, rồi cũng đứng trước mộ bà Thu Nga... Anh cúi người, như hành lễ biểu thị sự kính trọng và nghiêm túc trước bà, rồi đứng thẳng người lên, cẩn thận nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Kiều Thư mà nói lên nỗi lòng mình:

- Bác gái, trong thời gian Kiều Thư không có ở đây, con đã đến với bác rất nhiều lần, xin bác giúp con không đánh mất đi cô ấy. Hôm nay, Kiều Thư đã thật sự, thật sự cùng con đứng trước bác. Bác gái, con cảm ơn bác, cảm ơn bác rất nhiều. Con cũng muốn nói với bác... Lần này có thể cầm tay con gái bác, cầm tay Kiều Thư, con nhất định sẽ không khi nào buông ra nữa, cũng không khi nào khiến cô ấy buồn đau, hay tổn thương. Con sẽ cố gắng bảo vệ cô ấy hết mức có thể. Sẽ cố gắng chỉ khiến cô ấy cười mà thôi, nếu lỡ có khóc thì cũng hi vọng đó là những giọt nước mắt hạnh phúc. Bác gái, xin bác lần này hãy yên tâm giao Kiều Thư cho con, con nhất định cả đời này, chỉ yêu và che chở cho cô ấy, sẽ thực hiện lời hứa con đã hứa với bác từ trước đến giờ...bác gái, đây là lời nói, lời hứa, của một người đàn ông, luôn chịu trách nhiệm, một người con trai, luôn kính trọng bác như những bậc sinh thành ra mình...xin bác tin tưởng con, làm chứng cho con...

Nói rồi, Minh Tùng quay sang Kiều Thư, chạm ngón tay của mình lên khuôn mặt cô, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt long lanh kia. Rồi lại cho tay vào túi, lấy một chiếc hộp nhung đỏ, lấy ra chiếc nhẫn lấp lánh bên trong...dưới sự chứng kiến của bà Thu Nga_người quan trọng nhất của Kiều Thư, và sự ngỡ ngàng của cô...Minh Tùng xỏ chiếc nhẫn vừa vớt vào ngón không tên của Kiều Thư...anh nhẹ nhàng hôn lên chiếc nhẫn đã tìm thấy chủ nhân, đơn giản nói:

- Chỉ cần bên cạnh anh, mãi mãi không rời xa anh thôi...còn mọi chuyện...cứ để anh lo...được không?

Khiến Kiều Thư bật cười, nhìn anh hồi hộp, chỉ đơn giản nói:

- Đồ ngốc...

Minh Tùng cười hiền hòa, ôm lấy cô trọn vẹn trong vòng tay mình, anh nói:

- Giờ chúng ta sẽ không xa nhau, sẽ không tách rời, có được không?

- Còn phải xem xét thái độ đã.

Minh Tùng nhẹ kéo Kiều Thư ra mà hỏi:

- Đây nhé, anh có tiền, có công việc, lại đẹp trai, biết làm việc nhà, giỏi chăm sóc người khác, vậy lý do gì để em từ chối đây?

- Em cũng có tiền có công việc, cần bản không cần tiền và công việc của anh. Anh đẹp trai thì rất nhiều cô theo. Việc nhà em có thể thuê người, muốn có người chăm sóc em cũng có thể thuê người, vậy lý do gì để

em không từ chối anh đây?

Vừa nói Kiều Thư vừa xoay người, khiến Minh Tùng vừa đi theo vừa nói phía sau:

- Này, em có nên suy nghĩ một chút không? Nếu là anh thì em sẽ có n người trong một không phải sao?
- Căn bản là em không có cần n người không phải sao???

Hai người cứ tranh cãi mãi cũng không dứt, cho đến khi xe dừng ở trước cửa nhà ông Thái Hòa. Thái Khang ra mở cửa, thấy Kiều Thư vào trước, còn Minh Tùng thì túi to túi nhỏ theo sau. Thái Khang liền hỏi:

- Nhiều đồ vậy?

Kiều Thư nhún nhún vai nói:

- Không có bao nhiêu đâu, bố ở phòng nào vậy?
- Đang ngồi trong thư phòng.

Kiều Thư gật đầu, nói với Thái Khang:

- Anh đưa Minh Tùng vào bếp đi, hôm nay hai người trở tài nhé. Em lên nói chuyện với bố, khi nào được đồ ăn thì gọi.

Sau đó cũng không quay lại nhìn Minh Tùng thêm lần nào, Kiều Thư đi thẳng lên tầng, hướng về thư phòng, để lại Thái Khang chưa hiểu gì và Minh Tùng hậm hực đứng đó.

45. Chương 45

Kiều Thư gõ cửa phòng, giọng nói khàn khàn của ông Thái Hòa vang lên:

- Vào đi.

Kiều Thư mở cửa, lách người vào, rồi nhẹ giọng:

- Bố...

Ông Thái Hòa nhìn lên khuôn mặt nhỏ nhắn, mang chút ngại ngùng của Kiều Thư, ông hơi sững sốt một chút, nhưng rồi cũng nhanh chóng bình ổn lại, gấp tài liệu vào rồi hỏi:

- Con mới đến?
- Vâng, con mới đến, mang theo một đầu bếp đến nấu ăn cho bố.

Kiều Thư kéo chiếc ghế gỗ ra ngồi đối diện với ông Thái Hòa, nhìn thẳng vào tầm mắt ông mà không lảng tránh:

- Con mới ở mộ của mẹ về.

Thấy ông Thái Hòa hơi cúi đầu, Kiều Thư cũng im lặng...cô thật muốn hận người đàn ông này, nhưng đây lại là người mà mẹ cô cả đời muốn yêu thương, vậy thì thử hỏi cô làm cách nào mà hận cho nổi...hơn thế, ông cũng có lý do để tức giận với hai mẹ con cô...chuyện qua rồi, cứ để nó qua đi thôi...cô lại hòa hoãn lên tiếng:

- Hôm nào đó cả nhà mình cùng ra thăm mẹ nhé, con nghĩ mẹ sẽ rất vui khi thấy ba bố con mình.

Ông Thái Hòa ngạc nhiên nhìn lên Kiều Thư, run run hỏi:

- Con...con không giận bố sao?
- Sao lại giận bố cơ chứ? Mẹ yêu bố như vậy, giờ mẹ không còn nữa, con sẽ yêu thương bố thay mẹ... Cuộc đời, không dài mà cũng chẳng ngắn, ai biết được ngày mai mọi chuyện sẽ ra sao...con chỉ hi vọng chúng ta

cùng nhau sống tốt hôm nay là được rồi. Con nghĩ đó cũng là nguyện vọng lớn nhất của mẹ. Bố sẽ cùng con thực hiện chứ?

Không cầm nổi nước mắt...một người đàn ông bao nhiêu năm chinh chiến ở thương trường, cũng bật khóc trong vòng tay của con trẻ, ông đề nén giọng nói nghẹn ngào mà thổn thức:

- Xin lỗi, thật xin lỗi con, bố sai rồi...

Kiều Thư từ khi nào đã đứng bên cạnh, ôm lấy thân hình già nua, suy sụp vì nghĩ ngợi, tự trách móc quá nhiều, cô xoa xoa tấm lưng gầy của ông mà nói:

- Không có gì, tất cả qua rồi, chúng ta là người một nhà mà.

Thái Khang đứng ngoài cửa, chỉ hé một khe nhỏ, đủ để nhìn vào và nghe thấy những gì diễn ra bên trong, vài giọt nước mắt cũng lặng lẽ vô thức trào ra...Thái Khang nhẹ tay đóng cửa lại, bỗng thấy một bàn tay rắn rỏi đặt lên vai mình từ phía sau, và giọng nói trầm ồm quen thuộc vang lên:

- Cô ấy đã thực sự trưởng thành, cậu cũng có thể yên tâm rồi.

Vội lau đi khuôn mặt mình, khi quay lại Thái Khang đã giữ sắc thái bình thường mà nói:

- Dù cảm ơn anh rất nhiều, nhưng tôi để ý thấy tay con bé có vật thể lạ...anh có cho rằng chúng ta nên đổi cách xưng hô hay không đây?

Sau đó Thái Khang lại đập tay mình lên vai Minh Tùng, cười cười rồi đi xuống phía dưới. Minh Tùng khẽ kéo đôi môi đỏ lên, tạo thành một đường cong hoàn hảo trên khuôn mặt, anh nói thầm:

- Có lẽ đúng là cần thay đổi thật. o_o.

Sau đó Minh Tùng giấu hai tay vào túi quần, lững thững theo Thái Khang xuống bếp, tập trung vào nhiệm vụ.

Khoảng hơn một tiếng sau, bốn người đã yên vị ngồi ở bàn ăn. Một bàn đầy thức đẹp mắt nóng hổi khiến tâm tình Kiều Thư vui vẻ hẳn lên, cô cười nói nhiều hơn, gấp đầy thức ăn vào bát ông Thái Hòa và Thái Khang...một cảm giác thật sự là gia đình tràn ngập trong lòng cô. Nhưng khi nhìn qua vẻ mặt tối sầm của Minh Tùng, cô lại nhoen miệng cười, tỏ ra hào phóng gấp cho anh một miếng sườn...khi ấy mới thấy Minh Tùng tươi tỉnh lên một chút. Ăn uống xong xuôi, mọi người cùng nhau ra phòng khách nói chuyện. Minh Tùng rót trà mời ông Thái Hòa và Thái Khang xong, ngồi đối diện hai người liền đồng dục lên tiếng:

- Bác trai, hôm nay tới thăm bác, cũng là muốn xin phép bác, cho cháu và Kiều Thư qua lại với nhau.

Nhìn khuôn mặt kiên định của Minh Tùng, ông Thái Hòa tỏ ra vẻ hài lòng, Kiều Thư ngạc nhiên véo nhẹ vào cánh tay anh, còn Thái Khang thì khẽ háng giọng. Minh Tùng tiếp tục trình bày:

- Cháu và Kiều Thư nói hiểu hết nhau thì không hẳn, nói thời gian bên nhau quá dài cũng không đúng...chỉ là đoạn tình cảm này, cháu muốn nghiêm túc phát triển.

- Gia đình cậu thì sao?

- Về phần gia đình cháu, đều hiểu tình cảm cháu giành cho Kiều Thư như thế nào. Nhân đây cháu cũng muốn xin phép bác, cho cháu đưa Kiều Thư qua pháp một thời gian, gặp ba mẹ cháu.

Ông Thái Hòa tình ý nhìn sang gương mặt thanh tú đã nhiễm một tầng đỏ rục của Kiều Thư, đồng thời cũng thấy chiếc nhẫn lấp lánh bắt mắt trên ngón áp út của con gái mình. Ông cười nhẹ rồi nói:

- Trước giờ tôi chưa quan tâm con bé được nhiều, nếu cậu có thể đảm bảo không khiến nó chạy về ôm tôi khóc lóc kể lể, thì tôi có thể nghiêm túc suy nghĩ vấn đề của cậu.

Minh Tùng tự tin cười mà nói:

- Xin bác yên tâm, cháu không dám nói dùng tính mạng để yêu thương cô ấy, nhưng có thể cam đoan dùng tất cả trái tim để yêu cô ấy, tất cả sức lực để bảo vệ cô ấy.

Ông Thái Hòa nén cười, nhìn Minh Tùng rồi lại nhìn qua Thái Khang đang nhún nhún vai, sau đó lại nhìn Kiều Thư đang cúi gằm mặt mà nói:

- Khi nào đi thì nhớ báo, tôi sẽ cho người đưa ra sân bay.

- Bố...

Kiều Thư tỏ vẻ phản đối lên tiếng gọi. Ông Thái Hòa lại cười, đứng dậy nói tiếp:

- Cũng muộn rồi, mấy đứa ngồi chơi một lúc rồi tiễn khách. Phòng của Kiều Thư đã dọn sạch sẽ, cứ ở lại đây nghỉ ngơi. Còn Minh Tùng...mai có thể đến đây ăn cơm.

- Thế cháu cũng ở lại đây có được không ạ?

- Lung tung nhà em đâu nhiều phòng thế.

Kiều Thư phản bác lại thấy Thái Khang lên tiếng chống chế:

- Hình như phòng khách nhà mình cũng dọn dẹp cẩn thận rồi phải không bố?

Ông Thái Hòa nhún mày, rồi thông thả nói:

- Nếu vậy Thái Khang sắp xếp nhé, thỉnh thoảng mới có khách ở lại, nhớ tiếp đãi cẩn thận.

Sau đó ông Thái Hòa chậm chậm đi lên phòng, để lại ba người trẻ tuổi:

- Cháu cảm ơn bác. (Minh Tùng vui vẻ lên tiếng)

- Con biết rồi thưa bố. (Thái Khang ngoan ngoãn tuân lệnh)

- Bố... (chỉ có Kiều Thư là hậm hực ở phía sau)

Vừa đi ông Thái Hòa vừa mỉm cười mãn nguyện...hương vị gia đình...ấm áp như thế này, ông đã bỏ qua biết bao nhiêu lâu??? Thật là hối hận mà, giá như bà còn sống...có phải cũng sẽ cảm thấy ấm áp, vui vẻ như tôi không...thật xin lỗi, đáng ra chúng ta đã có gia đình trọn vẹn...chỉ là.... Ông Thái Hòa thở dài, rồi vào phòng đóng cửa lại...tự nhủ... đi hết gần một đời người, sai lầm không biết kể sao cho hết, thật cảm ơn ông trời...còn cho tôi phúc phận như vậy...bà yên tâm, con gái chúng ta...tôi sẽ giao cho người thực sự yêu thương nó.

Thái Khang đưa Minh Tùng tới phòng cạnh phòng Kiều Thư rồi nháy nháy mắt:

- Nếu gọi tôi là anh, tôi sẽ đặc biệt chú ý...sao, có ổn không?

Minh Tùng không nghĩ quá 2 giây trực tiếp cung kính:

- Anh, hi vọng anh chiếu cố. Hôm nào có thời gian, chúng ta cùng nhau uống một ly gia tăng tình hữu nghị được không? Em mời...

Thái Khang ra vẻ rất đàn anh mà cười vang rồi vỗ vai Minh Tùng:

- Haha, tốt...biết nhún nhường như thế này, tôi rất thích. Tối nay ngủ ở đây, ngủ muộn muộn chút, phòng Kiều Thư ngay bên cạnh...vậy nhé.

Sau đó Thái Khang vui vẻ đi xuống nhà, còn Kiều Thư thì lườm nguyệt:

- Anh bán cả em gái mình...

Thái Khang lại tiếp tục nhún nhún vai, tỏ vẻ không hiểu gì, sau đó vào phòng, im lặng đóng cửa. Phía sau cửa phòng Thái Khang thở dài một hơi... gia đình như thế này, mẹ thấy an lòng chứ? Minh Tùng là người có năng lực, cũng hiểu trước biết sau, con tin chắc đây là người đàn ông tốt, sẽ yêu thương bông hoa nhỏ nhắn của gia đình mình...phải không mẹ???

46. Chương 46

Kiều Thư nặng nề đi lên phòng...vừa đi vừa than thở: thật đáng ghét, mới có một buổi mà mua chuộc hết cả nhà luôn, nếu ở luôn mấy hôm, chắc hai người đàn ông trong nhà này bán mình luôn dù không được giá quá...huhu...mẹ ơi, làm chủ cho con....

Vừa tới trước cửa phòng, ngẩng nhìn lên đã thấy Minh Tùng khoanh tay mang dáng vẻ chờ đợi đứng đó. Kiều Thư tỏ vẻ chán ghét mở cửa phòng bước vào. Nhưng khi vào đến phòng, nhìn cách bài trí trong phòng...vẫn nguyên vẹn như lúc cô ra đi. Một cảm giác thân thương trào lên khiến đôi mắt đen nhanh chóng ngập nước. Đã bao lâu rồi cô không bước vào căn phòng này...nguyên vẹn như vậy...mẹ...là mẹ luôn giữ lại một nơi cho con có phải không?

Kiều Thư chạm tay vào từng đồ vật tự thời còn đi học, chạm tay vào chiếc đèn ngủ thân quen, mở cánh cửa tủ ra là những bộ quần áo xưa kia cô đã mặc, nhưng bộ quần áo từ khi cô còn là một bé con, đến khi học cấp 1, cấp 2, cấp 3...được sắp xếp cẩn thận, treo móc theo thứ tự...cô yêu thương muốn ôm lấy tất cả những kỉ niệm xưa cũ vào lòng...bỗng nấc lên một tiếng...mẹ, thật cảm ơn... Cô đã không biết mẹ yêu thương mình như vậy, nâng niu mình như vậy. Đã bỏ qua biết bao nhiêu rồi...tại sao bao nhiêu năm, từ khi ra ở riêng, không một lần nào quay về? Nếu trở lại sớm một chút, có phải đã hiểu lòng mẹ sớm một chút hay không??? Kiều Thư cúi đầu, từng giọt, từng giọt nước mắt thi nhau rơi xuống. Minh Tùng từ phía sau xoay người Kiều Thư lại, ôm lấy cô, cảm anh tựa lên đầu cô, ôn nhu mà nói:

- Anh thật ghen tỵ với em, có một người mẹ yêu thương em đến như vậy... Từ bây giờ phải sống thật tốt, vì mẹ sống thật tốt, thật vui vẻ, và thật yêu thương gia đình...em hiểu không??? Anh sẽ cùng em làm tất cả, được chứ.

Kiều Thư vẫn nấc lên trong lòng Minh Tùng, vô thức gập đầu... Đúng thế, cô phải sống tốt gấp đôi, gấp ba...phải sống cả phần của mẹ nữa....

Một lúc sau Kiều Thư đã ngồi ở giường bình tĩnh lại, Minh Tùng đưa cho cô ly nước. Nhấp một ngụm Kiều Thư liền nói:

- Cũng đã gần chục năm em không bước vào căn phòng này rồi... Anh biết không, chiếc bàn này là Thái Khang và em tranh nhau chọn đấy. Nhưng vì em đánh đá hơn nên Thái Khang cũng đành chịu, nhường cho em. Đèn ngủ kia là Andy tặng em khi sinh nhật năm học lớp 8. Mấy con búp bê Nga kia là khi hai đứa trốn nhà đi du lịch đã mua về làm kỉ niệm.

Minh Tùng cùng ngồi trên giường với cô để cô dựa vào, vuốt nhẹ mái tóc cô mà nói:

- Bức ảnh kia là năm em học lớp mấy?

Minh Tùng chỉ vào một tấm hình treo trên tường, khi cô và Andy khoác trên người bộ đồ tú tài, đầu đội mũ tú tài, ôm lấy nhau, cười tươi tỉnh mà chụp. Cô nói:

- Năm tốt nghiệp cấp hai, khi ấy mới 15, 16 tuổi, nhìn trẻ nhí, không giống bây giờ.

- Rất xinh...

Minh Tùng nhìn cô bé có đôi mắt đen biết nói đang lấp lánh, làn da mịn màng, chiếc mũi nhỏ nhắn kiêu hãnh, đôi môi tinh tế cười tươi tắn, chiếc cằm vline như nhân vật hoạt hình anh ưa thích mà say đắm cười... Mái tóc Kiều Thư lúc đó ngắn đến vai, nhưng có thể nhìn ra rất mượt mà, anh lại tiếp tục vuốt mái tóc cô mà nói:

- Em còn nhớ hôm dự tiệc Tùng-Hải, lần đầu tiên em gặp Minh Hải không? Hôm đó em cạo tóc cuốn lên, anh đã không biết là tóc em dài như vậy rồi, cho đến khi Minh Hải với tay gỡ bỏ chiếc cặp lấp lánh, tóc em vô tình xỏa tung ra, khiến anh ngây ngẩn nhìn em...quả thật lúc ấy anh nghĩ... em có thể đi quảng cáo cho hãng dầu gội ấy chứ...

Đang nghiêm túc bỗng nhiên Minh Tùng bỗng đùa khiến Kiều Thư bật cười thoải mái:

- Qua lời nói của anh, em sẽ suy nghĩ thêm về ý tưởng đó.

Minh Tùng liền với tay lại chỗ áo khoác trên ghế, lấy ra chiếc cặp tóc lấp lánh hình trái tim khi đó, khiến Kiều Thư ngỡ ngàng nhìn không chớp mắt:

- Không phải khi nào anh cũng mang theo đây chứ?

- Nếu anh nói đúng vậy thì em có tin không?

- Anh...

- Anh đã phải mua lại chiếc cặp đặc biệt này với một giá mà em không tưởng tượng nổi đâu, phải trao đổi bằng cả tự do ấy chứ...haizzz...nhưng anh lại cho rằng rất đáng giá.o_o.

Kiều Thư không nói thêm được tiếng nào, chỉ nhìn thẳng vào vẻ mặt nghiêm túc nhưng ánh mắt đầy sự mềm mại của Minh Tùng mà cảm động.... Đột nhiên chuông điện thoại của Minh Tùng vang lên, nhìn lướt qua màn hình, anh khẽ cười và ấn nút nghe, nhưng lại tiện thể ấn luôn nút loa ngoài:

- Alo.

- Lô cái gì? Con tìm được cô gái ấy rồi mà không đưa về gặp mẹ hả?

Kiều Thư hốt hoảng mím chặt môi, còn Minh Tùng lại cười rất vui vẻ nắm lấy tay cô mà nói:

- Mẹ vội vàng cái gì? Sớm muộn gì cũng gặp thôi mà?

- Sao lại không vội vàng??? Hay là...con còn chưa thuyết phục được người ta vậy? Đừng nói với mẹ là năng lực có hạn nhé...

Kiều Thư không nhịn được bỗng nhiên phì cười ra một tiếng, đầu dây bên kia lại hỏi:

- Con đang ở cùng ai à?

Làm Kiều Thư hết hồn, lấy tay che miệng mình lại, hai mắt vô tội nhìn lên Minh Tùng. Anh ôn nhu xoa đầu cô rồi hướng điện thoại nói:

- Không có gì, mẹ cứ bình tĩnh ngồi đó đợi con, sớm thôi, con sẽ đưa cô ấy về gặp mẹ.

- Nhớ nhé, nhanh nhanh lên, mẹ muốn tận mắt gặp cô gái khiến con thất điên bát đảo đấy.

- Mẹ....

Minh Tùng kéo dài giọng của mình ra, đầu dây bên kia lại một trận cười sảng khoái:

- Thôi không đùa con nữa, mau thu xếp rồi về đi, một mình Minh Hải không cáng đáng nổi nhiều việc vậy đâu. Con cũng bỏ bê 2 năm trời rồi, không nên vô trách nhiệm như vậy.

- Mẹ...vậy mẹ có thể nói cho con biết ba mẹ đang ở đâu hay không?

- À...chuyện này...

- Không phải đang nghỉ ở Bali hay sao??? Vậy mẹ nói ai vô trách nhiệm hơn ai?

- À...

- Trong khi con trai út đang bận bịu với công việc kinh doanh, con trai cả đang thực hiện nhiệm vụ lớn lao là hồi vợ...mà hai người bỏ đi du lịch...vậy ai mới vô trách nhiệm đây???

- À...sóng hơi kém...alo...thôi hôm khác mẹ lại gọi nhé...nhớ nhanh đưa người về nhé..alo...alo...

Sau đó là một tràng tút...tút...tút....dài thật dài cho đến khi Minh Tùng hài lòng tắt điện thoại, nhìn sang thì đã thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Kiều Thư...

- Sao...sao vậy???

- Đang hỏi vợ???

- À...thì anh tiện miệng nói vậy thôi mà, không có gì.

- Anh cứ cẩn thận, đừng thấy em không nói gì mà làm càn.

- Anh biết rồi, nhưng mà...nếu anh cầu hôn em, thì em cũng nên nhận lời chứ???

Kiều Thư nhìn vào ngũ quan tinh tế của Minh Tùng đang bày ra vẻ mặt nũng nịu, cô nén cười mà nói:

- Em có lý do để đồng ý hả?

- Vậy em có lý do gì để từ chối?

- Ừm...xem nào, em còn muốn tự do vài năm nữa, chưa chơi thoải mái.

- Lấy anh rồi, em lại càng thoải mái mà đi chơi.

- Em chưa muốn bị hôn nhân ràng buộc.

- Yên tâm, anh không khi nào ràng buộc em, em muốn như thế nào anh đều chiều theo ý em hết.

- Nhưng anh quá đẹp trai.

- Thì sao???

- Thì sẽ rất nhiều cô nàng theo đuổi.

- Em yên tâm...anh sẽ học theo nam nhân vật chính trong truyện Vợ ơi, chào em, anh sẽ đề cao tinh thần...người đàn ông tốt là người tự giác đá vắng người phụ nữ thứ ba, tránh cho người phụ nữ của mình phiền lòng. Mà anh đảm bảo, Minh Tùng anh là người đàn ông tốt điển hình. Em cứ yên tâm.

- Khó tin quá nhỉ...

- Em yên tâm, anh nói được làm được. Đảm bảo luôn.

- Nhưng mà em vẫn phân vân...anh...thật sự không có thích đàn ông, phải không???

- Em...muốn thử?

- Này..này...làm cái gì thế, đây là nhà em đấy nhé, đừng có để em gọi bố với Thái Khang.

- Bố ngủ rồi, Thái Khang đồng ý đi uống rượu với anh rồi, hơn nữa cách âm khá tốt anh thử rồi...nên em kêu cũng chưa chắc có ai nghe thấy đâu.

- Anh..anh..anh..

- Anh yêu em...

Nói rồi Minh Tùng khẽ đặt một nụ hôn lên trán cô. Nhìn thẳng vào khuôn mặt ửng hồng của cô mà tiếp:

- Tin tưởng anh...ở bên anh nhé. Ba ngày nữa cùng anh về Pháp được không?

- Nhưng em muốn sống ở đây, không sống ở đó đâu.

- Được, chỉ cần em đồng ý, muốn sống ở đâu, chúng ta liền sống ở đó...

- Vậy...để em xem xét đã...

- Còn xem xét gì nữa...

- Á...buông em ra...buồn..haha..buông em ra...Minh Tùng...haha...

- Có cần xem xét nữa không???

- Haha..được được...haha...không xem xét nữa...được...haha...

- Vậy có phải nhanh không nào.

Minh Tùng hài lòng buông Kiều Thư đang thở hổn hển ra, nhìn ánh mắt ướt nước của cô, vì cười quá nhiều khuôn mặt lại càng thêm hồng nhuận, đôi môi anh đào hấp dẫn đến kiều mị, khiến Minh Tùng không cầm lòng được, liền đặt một nụ hôn lên môi Kiều Thư, trong lúc cô chưa có hoàn hồn lại, nhẹ buông cô ra, anh mê hoặc hỏi:

- Em yêu anh chứ???

Đôi mắt Kiều Thư mở màng sau nụ hôn dịu, cô vô thức gật đầu theo quán tính, khiến Minh Tùng hài lòng ôm chặt lấy cô thắm thì:

- Anh cũng yêu em, Thư...mãi bên cạnh anh có được không?

Không nghe Kiều Thư trả lời, chỉ thấy cô ngại ngừng ôm chặt lấy thân hình anh, vùi đầu thật sâu vào khuôn ngực rộng lớn ấy. Minh Tùng mang theo nụ cười hài lòng, siết chặt vòng ôm hơn nữa, như muốn đem người con gái nhỏ bé trong lòng mình bây giờ, ngay lập tức khảm vào da thịt mình, mãi mãi không tách rời...

Thật may, đi một vòng lớn, cuối cùng cũng có thể quay trở lại, cũng có thể bên cạnh nhau như lúc này...

Bỗng Kiều Thư nhẹ nhàng nói trong ngực Minh Tùng, vừa đủ để anh có thể nghe thấy:

- Tùng...em tin tưởng anh.

Một câu này cũng đã nói lên tất cả. Minh Tùng biết, mất đi điều gì không quan trọng, chỉ cần có được niềm tin của Kiều Thư là anh có tất cả. Anh ôm thật chặt như không muốn rời cô ra một khắc nào mà thắm thì:

- Cảm ơn em...Kiều Thư!

Cảm ơn em đã cho anh cơ hội, cảm ơn em chấp nhận tin tưởng anh, cảm ơn em đã bên anh, cảm ơn em đã yêu anh...cảm ơn em!!!

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tim-lai-niem-tin>